

Giới thiệu Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng

Truyện Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng của tác giả Song Ngư Đại Nhân là câu chuyện nữ chính xuyên không tới cổ đại.

Nàng có cuộc sống bình thường, không có gì nổi bật, cứ nhiên lại xuyên qua thời không biến thành ngu ngốc hoàng hậu bị thất sủng ?!Xung quanh nàng có rất nhiều người theo đuổi nào là Hắc, hoàng đế Bắc Thần quốc, anh minh thần võ, đối với nàng lại lãnh khốc vô tình.Hắc, đệ nhất thần y, tuyệt thế nhu hòa vô hạn, bạch y thần bí.Hắc, đệ nhất mỹ nam tử, phong lưu yêu nghiệt, siêu cấp mặt dày, siêu cấp vô lại.

Ai sẽ có được trái tim của nàng mời các bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

“Tiểu Phàm, cậu giúp tớ đi mà” Nhạc Du không ngừng lèo đèo bên cạnh cô năn nỉ i ôi.

Đầu cô sắp nổ tung rồi.

”Du Du, tớ nói rồi, tớ không có khả năng”

Nhạc Du đập chân đùng đùng, môi hồng bĩu ra, nước mắt lưng tròng:

”Cậu thật đáng ghét, cậu không xem tớ là bạn thân phải không ?”

Cô chính là sợ nhất nước mắt của Nhạc Du, lúc đầu chán nản, bắt đầu đi đồng ý:

”Được rồi, xem như tớ chịu thua cậu”

Lập tức khuôn mặt thanh tú của Nhạc Du sáng bừng lên rạng rỡ, khác hẳn khuôn mặt hoa hoa lệ lệ vừa rồi, chạy đến ôm cô chặt đến nỗi cô không thở được.

”Tiểu Phàm, tớ biết cậu không nỡ từ chối tớ mà”

Cô có chút buồn cười trước thái độ của Nhạc Du. Nhẹ nhàng gấp cuốn tiểu thuyết đang đọc dang dở, cùng Nhạc Du đi đến phòng tập bóng.

Phòng tập bóng . . .

”A, Tích Phàm, Nhạc Du, các cậu đến rồi” vừa thấy cô cùng Nhạc Du, Dao Dao liền gọi lớn.

”Thế nào, đến giờ chưa ?”

”Đến rồi các cậu mau vào sân đi, lần này chúng ta phải đánh một trận hay thắng đội 11A1 chảnh chọe kia” Dao Dao hùng hừng nhiệt huyết, kiên quyết nói.

Cô thờ dài, muốn thắng không khó, đáng tiếc họ đã chọn nhầm người rồi, cô chính là tệ nhất các môn thể thao, trái ngược hoàn toàn với bạn tốt Nhạc Du.

”Tiểu Phàm, cậu còn thần thờ gì đó, trận đấu sắp bắt đầu rồi kìa” Nhạc Du tốt bụng nhắc nhở cô, lôi kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ.

Vừa bắt đầu trận đấu, đội 11A1 đã chiếm thế thượng phong, cũng phải thôi, đội trưởng 11A1 chính là Hàn Tú, cầu thủ ưu tú của trường. Tuy thế, đội cô cũng chẳng yếu kém gì, đánh trả bằng những trái bóng mạnh mẽ, chính xác.

”Tiểu Phàm, cẩn thận!”

Đã muộn!

Cô chăm chú quan sát, thế nhưng lại không phát hiện quả bóng đang bay thẳng vào mặt mình ?!

Tất nhiên hậu quả chính là cô lãnh trọn quả bóng. Cô bắt đầu thấy hoa mắt, choáng váng, ngã rạp ra sân, mơ mơ màng màng.

”Tiểu Phàm, cậu có sao không ?” Mọi người liền chạy đến giúp cô, càng hoảng loạn hơn khi nhìn thấy máu tươi chảy ra từ mũi cô.

”Không sao . . .” Vừa nói xong, đôi mắt của cô liền sụp xuống, nhắm nghiền lại, mặc kệ mọi người có kêu đến khản giọng cô cũng không chút nhúc nhích, không có dấu hiệu tỉnh lại.

_____tôi là đây phân cách xinh đẹp_____

”Khụ khụ”

Đột nhiên một thùng nước lạnh đổ ập vào người nàng, khó khăn lắm nàng mới có thể mở mắt ra nhìn. Vừa nhận thức được nàng đã cảm thấy toàn thân đau rất không thôi. Khuôn mặt vì đau mà méo mó lợi hại.

”Hu hu, nương nương, nô tỳ cầu xin người, người đừng đánh hoàng hậu nữa” một tiểu cô nương vận thanh y, đầu búi hai búi xinh xắn quỳ rạp dưới đất ra sức cầu xin mỹ nhân vận hoàng y rức rờ.

Rốt cuộc đây là tình hình gì đây ?

Nàng chẳng phải đang thi đấu bóng chuyền ở trường hay sao ? Tại sao bây giờ nàng lại ở đây ? Còn nữa những người kia tại sao lại vận trang phục cổ đại, xưng hô cũng như thế ?!

”Ta cấm ngươi gọi nàng ta là hoàng hậu!” đại mỹ nhân hoàng y nổi giận rầm lên.

”Nô tỳ biết sai, cầu xin nương nương tha cho tiểu thư” tiểu cô nương tội nghiệp kia cúi đầu hoảng sợ, cả người run lấy bầy.

Ôn Noãn xoay qua nhìn nàng, ánh mắt nàng ta thật sự rất khủng khiếp, ngoan lệ vô cùng.

Nàng đột nhiên có cảm giác ớn lạnh, không rét mà run. Trời ạ, có ai nói cho nàng biết rốt cuộc nàng đang vướng vào cái hoàn cảnh éo le nào không.

Ôn Noãn nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, khuôn mặt xinh đẹp phủ băng không chút biểu cảm.

”Tiện nhân, ta không bỏ qua cho ngươi dễ dàng như vậy đâu, hừ.” nàng ta vừa nói xong liền thu hồi thuộc hạ rồi khỏi.

”Tiểu thư “ tiểu cô nương thanh tú không kìm được kích động chạy đến ôm chầm lấy nàng, vô tình chạm vào những vết thương chi chít trên người khiến nàng đau đến nhúu chặt mày, hô lên một tiếng nặng nề.

”A, Thanh nhi không có ý, tiểu thư nô tỳ mang người về tẩm cung”

Thanh nhi cẩn thận cõng trối cho nàng, hết sức nhẹ nhàng đỡ nàng trở về lãnh cung.

Nàng đến tận bây giờ cũng chẳng biết rốt cuộc mình đang ở đâu ? Đầu nàng hiện tại đặt đầy dấu chấm hỏi.

Đợi đến khi Thanh Nhi đỡ nàng ngồi xuống giường nàng mới mở miệng hỏi:

”Ngươi là ai ?”

Thanh nhi sững sờ nhìn nàng, mặt trắng bệch:

”Tiểu thư người không nhận ra nô tỳ sao, nô tỳ chính là nha hoàn hồi môn của người, Thanh nhi”

”Thanh nhi, ngươi cho ta biết đây là đâu ?”

Bây giờ sắc mặt Thanh nhi càng khó coi lợi hại, nàng ta đột nhiên bật dậy chạy đi la thất thanh:

”Thái y, mau truyền thái y”

Này này, ta vẫn bình tĩnh, không bị bệnh thần kinh!

Không lâu sau Thanh nhi trở lại, khuôn mặt đại biến khó coi.

Nàng ta đến ngồi cạnh bên nàng khóc nức nở.

Nàng buồn cười, nàng đau đến sắp chết mà không rơi một giọt lệ, vậy mà nàng ta lại khóc đến chết cha chết mẹ.

”Ngươi khóc gì chứ ?”

”Nô tỳ không mời được thái y”

”Tại sao ?”

"Người quên rồi sao, người là hoàng hậu thất sủng bị đày vào lãnh cung, người người khinh thường, người người bắt nạt, làm gì có thái y nào chịu đến đây để chữa bệnh cho người?"

Nàng ngơ ra, nàng xuyên qua thời không biến thành hoàng hậu bị thất sủng, đã hơn chính là vừa tình duyên liền bị người ta đánh. Nàng thật khóc không ra nước mắt.

"Mau nín, nói cho ta biết rốt cuộc ta là ai?"

Thanh nhi quệt nhẹ mặt lau hết nước mắt đang chảy dài trên má:

"Người tên là Nhan Tích Phàm, thứ nữ của Nhan tướng quân, vì phụ nhân là thiếp thất nên trong phủ không ngày yên thân, người sinh ra cũng bị đối đãi như thế. Người là tiểu thư nhà quan mà mà . . . mà chẳng biết cầm kì thi họa, đốt đặc cán mai, dung mạo xấu xí ngay cả người làm trong phủ cũng khinh thường . . ."

Nàng hiện tại không biết nên khóc hay nên cười.

"Tiếp tục"

Thanh nhi cắn cắn môi hồng:

"Trong yến tiệc sinh thần của tướng quân, người vừa gặp hoàng thượng liền đem lòng yêu thương, nhất quyết muốn gả cho hoàng thượng. Vì nề tình tướng quân có nhiều chiến công, hoàng thượng ân chuẩn cho người trở thành hoàng hậu"

Thật ngu ngốc!

"Nhưng hán không thêm đoái hoài đến ta, đày ta vào lãnh cung, mặc kệ ta bị phi tần của hán bắt đãi thế nào?"

Thanh nhi mặt mày ủ rũ gật gật đầu.

Nàng gật đầu cảm thán, như vậy cũng tốt, sống an nhàn ở lãnh cung này, không cần quan tâm thế cục bên ngoài, chỉ là sẽ gặp chút rắc rối với các phi tần điều ngoa của vô lương hoàng đế kia.

"Được rồi, Thanh nhi người ra ngoài đi ta muốn nghỉ ngơi một chút"

"Nhưng mà vết thương của người . . ."

"Ta sẽ tự bôi thuốc"

"Nô tỳ cáo lui"

Thanh nhi bước nhanh ra ngoài, không quên khép cửa giúp nàng.

Nhìn lại vết thương vẫn còn rỉ máu tươi trên người, nàng có chút tức giận, đại mỹ nhân lúc này chắc chắn là một trong những ái phi của tên khốn kiếp hoàng đế, đúng thật quá độc ác, có thể ra tay tàn nhẫn như thế đối với một cô gái yếu đuối như nàng.

Nàng trút xiêm y đã thấm máu xuống. Những vết thương sâu hoắm rướm máu khiến nàng lạnh người. Lại nói đến vóc dáng, dáng người không tẻ, làn da trắng nõn nà, mịn như vải lụa thượng hạng, hai khóa rất tròn, đầy đặn, cao ngất, eo thon bụng phẳng, không chút mỡ thừa, đôi chân dài thẳng tắp cân đối. Chuẩn!

Vóc dáng đẹp như thế mà là sũ nữ sao ? Nàng không tin.

Nàng bước tới gương đồng, tháo chiếc khăn che mặt. Tuy gương có hơi khó nhìn nhưng nàng vẫn thấy rất rõ dung mạo tuyệt mỹ của tiên nữ trong gương.

Đôi mắt phượng màu hổ phách ngập nước, cái mũi thanh tú cao ngất, đôi môi hồng mọng nước, vừa nhìn liền muốn cắn một ngụm, đặc biệt hơn chính là đóa hồng liền rực rỡ giữa trán, là thật không phải vẽ. Nàng hít một ngụm khí lạnh, thật xinh đẹp, ngũ quan như họa, đúng là một tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Nàng có chút thắc mắc, tuyệt mỹ như thế tại sao Nhan Tích Phàm kia lại che đi, đáng lý nàng ta phải dùng nhan sắc để mê hoặc hoàng thượng ? Thật khó hiểu!

Dù nàng có suy nghĩ đến cỡ nào cũng không tìm ra được nguyên do, mặc kệ, chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến nàng.

Nàng cẩn thận bôi thuốc, cẩn rằng chịu đựng cảm giác đau đớn rách người.

Xong xuôi nàng liền vận y phục màu trắng tào nhã, không suy nghĩ nhiều lên giường ngủ dưỡng sức, nàng phải có đủ sức khỏe để chống chọi với lũ đàn bà độc ác kia. Hai~

Chương 2

“Tiểu thư, không xong rồi Ôn quý phi cùng các vị nương nương lại đến.” Thanh nhi chạy nhanh vào phòng đánh thức nàng, khuôn mặt vì sợ mà hoa dung thất sắc.

Nàng nghe xong cũng một phen giật mình, tại sao nhanh như vậy lại đến đây, đây là muốn nàng không còn đường sống ?

“Mau giúp ta chải tóc.”

“Không cần, sừ nữ như ngươi dù có trang điểm đẹp đến mức nào cũng chỉ là sừ nữ.” Ôn Noãn vừa bước vào liền châm chọc, mĩa mai nàng. Phối hợp với nàng ta, những quý phi điểm lệ đi cùng nàng ta bật cười hả hê.

Nàng không tức giận, ngược lại vô cùng bình tĩnh, mặt không biểu cảm, khóe miệng khẽ cau lên.

“Không biết các quý phi đến tìm ta để làm gì ?”

“Hỗn xược, ngươi dám đứng để nói chuyện với bọn ta sao ?” Dung phi đột nhiên thẳng tay tát nàng một cái đau điếng khiến nàng chao đảo, ngã ra đất.

Má trái rất nhanh sưng đỏ lên, tia máu rỉ ra từ khóe miệng.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy tức giận đến như vậy, lí trí mách bảo nàng phải nhịn, nhịn vì cuộc sống yên bình nửa đời sau.

Thanh nhi đứng một bên đã rơi lệ từ lâu, nước mắt chảy dài mà không dám hó hé tiếng nào, cả nấc lên cũng không dám.

Nàng ôm mặt đau rát, trong khoang miệng nếm được vị mặn cùng tanh nồng của máu, cắn răng nói:

“Nô tỳ biết sai.”

Nhìn sự chịu nhục hèn mọn của nàng, bọn họ phá lên cười khinh miệt.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Bên ngoài bước vào một vị mỹ nam tử mặc long bào. Vừa nhìn liền biết hắn là một bậc đế vương, cũng chính là tên vô lương hoàng đế.

“Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng” vừa thấy Hiên Viên Triệt, bọn quý phi liền quỳ xuống khấu kiến, cũng thừa dịp sửa sang đầu tóc xinh đẹp, phóng nị nhãn, mong rằng tối nay mình sẽ được thị tẩm, sủng ái.

Nàng mặc dù không muốn nhưng cũng phải hành lễ, thực không biết phần uất này nàng còn phải chịu bao nhiêu lần nữa.

“Bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.”

Nàng trước kia cũng từng đọc nhiều tiểu thuyết xuyên không, trong tiểu thuyết lúc nào cũng có soái ca, đặc biệt là soái ca cổ đại. Nàng có chút tò mò, liền len lén liếc nhìn Hiên Viên Triệt.

Mắt phượng hẹp dài, ánh mắt sâu thẳm khó mà biết được cảm xúc của hắn, mũi anh tuấn cao thẳng tắp, bạc môi khẽ nhếch. Thật đúng là mỹ nam khó gặp. Bất quá ánh mắt của hắn khiến nàng hoảng sợ. Vừa lúc nàng chạm phải ánh mắt của hắn, nàng nhận thức được tia chán ghét hiện lên rõ ràng trong mắt hắn. Nàng lập tức cúi đầu, cắn chặt răng, mắng mình tò mò mà hại thân.

“Hoàng hậu, đã lâu không gặp.” giọng nói hắn trầm ấm mang chút mỉa mai khiến chúng phi tàn đảo điên, nàng thì khác, sóng lưng nàng lạnh băng, cả người run rẩy.

Hắn khẽ mỉm cười càng tăng thêm sức quyến rũ, thế nhưng nụ cười của hắn tuyệt nhiên không chạm đến mắt. Người này thật nguy hiểm!

Nàng sợ run người, nhịn không được lui về sau mấy bước.

Hiên Viên Triệt có chút làm lạ, chẳng phải mỗi lần gặp hắn Nhan Tịch Phàm đều đeo theo như đĩa đói, hôm nay lại giữ khoảng cách với hắn, ánh mắt cũng khác hẳn đi. Nàng ta bị bệnh sao ?

“Hoàng thượng, chẳng không quan tâm người ta.” Ôn Noãn đứng một bên không chịu bị Hiên Viên Triệt bỏ rơi, lớn tiếng làm nũng.

“Noãn nhi, sao ta có thể không quan tâm nàng?” Hiên Viên Triệt rời mắt khỏi nàng khiến nàng thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo trên cổ họng cũng được thả xuống.

Nàng trong lòng không ngừng cảm tạ vị “cứu tinh” Ôn Noãn.

Một kẻ đáng sợ như thế tại sao Nhan Tích Phàm kia lại có thể đem lòng si mê được chứ, thật không biết nàng ta có dụng ý gì hay ngu ngốc thật.

“Thiếp có làm rất nhiều món ngon cho hoàng thượng, chẳng mau đến tẩm cung của thiếp đi” Ôn Noãn một mực lôi kéo Hiên Viên Triệt rời khỏi, chúng phi tần thấy vậy cũng bước đi theo.

Tim nàng bây giờ mới đập trở lại, thực sự quá mức nguy hiểm, quá mức đáng sợ khiến nàng cả hít thở cũng không thông.

”Cung tiền hoàng thượng”

Bọn người Hiên Viên Triệt vừa rời khỏi Thanh nhi liền chạy nhanh đến đỡ nàng đứng dậy.

“Tiểu thư, người có sao không?”

“Tạm thời không sao”

Nàng thực không biết cuộc sống sau này của mình có được yên bình như mình nghĩ hay không.

“Thanh nhi, người nghĩ sau này cuộc sống của chúng ta ở hậu cung này sẽ như thế nào?”

Thanh nhi không chút suy nghĩ, trả lời ngay:

“Vô cùng khổ cực!”

Nàng thở dài trong lòng, nàng nhớ rất rõ khi ở thời hiện đại, nàng rất bình dị, tầm thường, tại sao ông trời lại có thể cho nàng xuyên không mắc vào cái hoàn cảnh khốn khó như thế này, nàng rút cuộc đã làm sai cái gì?

“Thanh nhi, người nói ta nên làm như thế nào đây?”

Thanh nhi có chút đắn đo suy nghĩ, rút cuộc cũng nghĩ ra:

“Người phải thật mạnh mẽ, không được nhu nhược, yếu đuối, sẽ bị người ta bắt nạt, xem thường”

Nàng nhướn mày suy nghĩ, lời Thanh nhi nói rất đúng, trong tiểu thuyết nữ cường không bao giờ bị bắt nạt, còn có thể xử trí những kẻ phản diện hãm hại mình. Nàng rất muốn được như thế, bất quá nàng không phải loại người mạnh mẽ được như vậy, bẩm sinh nàng là kẻ nhát gan, nhu nhược. Nếu đổi lại người xuyên qua là Nhạc Du thì nhất định cô ấy sẽ trở thành nữ nhân mạnh mẽ, bản lĩnh hơn người. Đáng tiếc người xui xẻo đó lại là nàng.

“Ta không làm được.” nàng yếu ớt nói.

Thanh nhi dường như sớm biết được câu trả lời của nàng sẽ là như thế nên không quá thất vọng, dù thế nàng vẫn thấy được nét tuyệt vọng trong ánh mắt của nàng ta.

”Người có hối hận vì là nô tỳ của ta?”

Thanh nhi lắc đầu ngoảnh ngoảy.

”Một chút cũng không.”

Nàng mỉm cười, xoa nhẹ mái tóc đen tuyền của Thanh nhi.

Nếu nói nàng không có hảo cảm với cô bé đáng yêu này thì thực dối lòng, từ khi nàng nhận thức được nơi này thì nàng ta chính là người duy nhất đối tốt với nàng, quan tâm nàng. Nàng tự nghĩ, tựa tiểu phi tiểu, người thân của nàng chắc có lẽ chỉ có một mình Thanh nhi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Mấy ngày nay có thể nói là khá yên bình đối với nàng. Bọn phi tần kia cũng không rảnh rỗi đến thị uy, ức hiếp nàng.

Điều khiến nàng thờ phào nhẹ nhõm hơn chính là không gặp tên hoàng đế Hiên Viên Triệt nguy hiểm đầy mình kia.

Nàng trong lòng chỉ cầu mong những ngày tháng sau này sẽ tiếp tục bình yên như thế.

”Tiểu thư “

”A --” nàng đang thêu một chiếc hoa tay, mãi suy nghĩ miên man, bị Thanh nhi đánh thức khiến nàng giật mình, bất cẩn đâm kim vào tay mình.

Máu rất nhanh nhỏ một giọt lớn như hạt đậu xuống chiếc khăn đang thêu dở dang, không chần chừ, nàng liền tháo khăn che mặt xuống, trực tiếp ngậm tay vào miệng.

Đến một lúc thấy máu đã ngừng chảy, nàng mới lấy tay ra.

”Thanh nhi, muội giúp ta băng lại được không ?”

Nàng vừa ngẩng đầu lên liền thấy Thanh nhi đứng trân trân, tròn to mắt nhìn mình.

Mắt nàng ta mang theo tia kích động không tin, có chút vui mừng, cũng có chút hoảng sợ.

”Thanh nhi, muội sao vậy ?” nàng cũng đơ ra theo nàng ta, chẳng biết nàng ta rốt cuộc bị cái gì, hay là bị bệnh ??

”Người . . . là tiểu thư sao ?” Thanh nhi khó khăn lắm mới thốt nên lời, lời nói lắp bắp run run.

Nàng có chút giật thót, chẳng lẽ Thanh nhi biết nàng chỉ là một kẻ giả mạo, một linh hồn của thế kỉ hai mươi mốt nhập vào xác của tiểu thư nàng ta.

Không thể nào!

Thanh nhi không phải một kẻ tinh tế, dễ dàng phát hiện chuyện hoang đường này khó tin này.

Nàng khó hiểu nắm chặt chiếc khăn mặt không tay.

Nàng đột nhiên tròn to mắt, nhìn trân trân ai oán chiếc khăn mỏng. Ai~ sao nàng lại có thể bất cẩn thế chứ, cứ nhiên lại tháo chiếc khăn che mặt ra, khiến khuôn mặt thật lộ ra rõ mồn một trước mặt Thanh nhi.

Thảo nào nàng ta lại có biểu hiện như thế ? Cũng đúng thôi trước nay chủ nhân của thân xác này dấu kín dung mạo tựa thiên tiên của mình, không để bất kì ai biết, cũng chịu được xú danh đệ nhất sừ nữ.

Thanh nhi tất nhiên cũng nghĩ tiểu thư nhà mình xấu xí như lời đồn, nào ngờ hôm nay lại phát hiện nàng xinh đẹp tuyệt luân. Đó là điều đương nhiên Thanh nhi nghĩ rằng nàng là một kẻ mạo danh tiểu thư nhà nàng ta.

Nàng thờ hắc một hơi, trong lòng lại cảm thấy vô cùng có lỗi với chủ nhân của thân thể này. Nhan Tích Phàm tiền chủ, xin lỗi, là ta một phút bất cẩn!

”Chính là ta!”

”Nhưng . . . dung mạo của người . . . “

Nàng nhẹ vươn tay kéo Thanh nhi ngồi xuống ghế bên cạnh, nghiêm túc nói.

”Đây chính là dung mạo thật của ta, là ta không muốn ai biết nên đã giấu kín gần ấy năm, hôm nay muội đã biết, nhất định muội không được cho bất kì ai biết.”

Thanh nhi vẫn chưa hẳn hoàn hồn, nhưng vẫn gật gật đầu.

”Tiểu thư, vì sao người lại phải giấu chứ, người xinh đẹp thế kia mà, còn xinh đẹp hơn cả đại tiểu thư Nhan Tích Y, người mới chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

Thanh nhi thay nàng bất mãn, vì có gì một người tuyệt sắc như tiểu thư lại có thể che giấu nhan sắc chính mình, chịu đựng bị mọi người phi báng là sừ nữ.

Còn nữa là ai bảo tiểu thư là bao cô, vô dụng ? Rõ ràng người thêu thật xuất sắc!

Nàng mới chính là không tin tiểu thư thực sự ngu ngốc, chẳng biết gì.

Nhan Tích Phàm nàng chỉ là một người khác nhập hồn vào, nào biết được nguyên nhân khiến chủ nhân thân thể này làm như vậy. Chính nàng cũng rất muốn biết.

“Ta không muốn quá nổi bật, chỉ thêm rắc rối.”

Nàng trả lời theo suy nghĩ của mình.

Thanh nhi rất nhanh xụ mặt xuống, đôi mắt to tròn rung rung lệ.

Nàng từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, tất nhiên nàng biết rõ tiểu thư đã phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở.

Thân phận là con gái của tiểu thiếp, không chút địa vị trong phủ, ngay cả người làm cũng không xem nàng ra gì, đối xử tệ bạc. Hơn thế, đại phu nhân cùng đại tiểu thư ngày ngày hành hạ, ngày ngày ức hiếp.

Nếu lỡ như bọn họ biết được dung mạo thật của nàng, có hay không lại càng ganh ghét, càng bắt đả hơn ?

Chỉ vì sinh ra trong hoàn cảnh, cùng thân phận thấp hèn mà một đóa hoa mẫu đơn rực rỡ như nàng lại phải ẩn nhẫn, bình thường hóa bản thân. Thực bất công!

Nhìn Thanh nhi khóc khiến tâm nàng thực đau. Nhẹ nhàng ôm Thanh nhi vào lòng, xoa xoa mái tóc đen mượt của nàng, nhẹ giọng an ủi.

“Nha đầu ngọc, muội khóc gì chứ, chẳng phải bây giờ chúng ta đang sống yên ổn ở đây sao ?”

”Ân”

Thanh nhi vòng tay ôm chặt nàng, khẽ cọ cọ như một tiểu miêu làm nũng khiến nàng buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Tiểu thư đã khuya rồi, người mau đi nghỉ đi a.”

Nàng cuối cùng cũng khâu xong chiếc hoa tay, hài lòng ngắm chữ Phàm được thêu vô cùng tinh xảo.

Ngước lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao. Nàng thêu lâu như vậy sao ?

Nhẹ nhàng gạt đầu với Thanh nhi.

” Ờ, muội cũng đi nghỉ đi”

Thanh nhi ngoan ngoãn trở về phòng, trước khi rời khỏi không quên giúp nàng dọn dẹp kim chỉ.

Nàng một chút buồn ngủ cũng không có. Trời đã khuya, chắc có lẽ sẽ không có ai. Nàng bạo gan bước ra khỏi tầm cung đi dạo.

Nàng đến đây đã hơn hai tuần, thế nhưng chưa lần nào rời khỏi lãnh cung một bước.

Cũng phải thôi, lãnh cung đâu phải muốn ra là ra được. Mà nếu có cho nàng ra ngoài, nàng cũng thật không dám. Lỡ như chạy loạn, gặp chúng phi tần kia hay tệ hại hơn là cái tên Hiên Viên Triệt, có hay không lúc đó mạng nhỏ của nàng cũng không còn ?

Thực không dám nghĩ!

Cơ mà thật quái lạ, lãnh cung phải được canh gác nghiêm ngặt, thế nhưng bên ngoài một thị vệ cũng chẳng có ?

Mặc kệ, như thế thì càng tốt, tạo cơ hội cho nàng đi dạo lúc đêm khuya như thế này. Hoặc là trốn cung đi ?

Ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu lập tức bị nàng quăng ra xa. Nàng mới không có cái bản lĩnh kia đâu!

Thở dài một hơi, nàng đến cái thế giới cổ đại này cũng đã lâu, thực không biết ở thời hiện đại, Nhạc Du cùng mọi người có nhớ nàng không, hay là quên nàng mất rồi.

Mắt ướt ướt, phủ màng mỏng trước mắt khiến nàng không nhìn rõ nữa. Quyết định tìm nơi ngồi xuống.

Bước đến một tảng đá lớn, nhẹ nhàng đặt mông xuống. Nàng ngước mặt lên nhìn mặt trăng trên bầu trời đêm tối đen, ai oán than thở.

”Tại sao lại là ta ? Thực không công bằng!”

”Không nghĩ đến hoàng hậu lại có hứng thú nói chuyện một mình lúc nửa đêm a!”

Phía sau đột ngột vang lên một giọng trầm ấm mà mỉa mai khiến nàng giật bắn người.

Cái giọng nói này . . . ?

Là Hiên Viên Triệt!

Nàng trong lòng sớm khóc không ra tiếng, không bàn cãi, nàng chính là kẻ xui xẻo nhất trên đời!

Cứng ngắt xoay người, đối diện nam tử tuần mỹ trước mặt, miễn cưỡng hành lễ.

”Nô tỳ tham khiến hoàng thượng.”

”Ái phi bình thân.”

Nàng nghe xong hai tiếng ái phi, da gà lập tức nổi khắp người. Đây cũng quá buồn nôn đi.

Nàng đứng dậy, khép nép lùi phía sau vài bước, định xoay người bỏ chạy.

Hiên Viên Triệt mắt phượng lóe sáng, biết ý đồ bỏ chạy của nàng, hần nhếch mép, đầu thể dễ dàng buông tha cho nàng.

”Đã khuya hoàng hậu không nghỉ ngơi sao ?”

Bị hần hỏi, nàng lập tức toàn thân lạnh ngắt.

”Hiện tại liền đi ngủ!”

Nàng nhanh chân trốn, bất quá vẫn chậm hơn Hiên Viên Triệt một bước.

Bị hần thô bạo bắt lấy cánh tay trắng nõn kéo lại, mắt thẳng băng, nàng ngã vào người hần, đầu nhỏ đập vào khuôn ngực rắn chắc, đau đến chảy nước mắt.

”Buông ra.”

Nàng cố sức vùng vẫy muốn thoát, càng động hần càng siết chặt.

”Chẳng phải ngươi luôn muốn như vậy sao ?”

Hiên Viên Triệt lại cười, và lần này nụ cười vẫn không chạm đến mắt. Cúi người, phả hơi thở ấm nóng, khiến nàng bắt giác đỏ mặt.

Nhìn đôi tai nhỏ xinh ửng đỏ, hần cười lạnh, ánh mắt càng nhiều hơn chán ghét.

Cuối cùng cũng chỉ là nữ nhân háo sắc tí tiện. Nàng chính là đang lạt mềm buộc chặt quyền rũ hần.

Hiện tại muốn lập tức quăng nàng ra xa, tránh vấy bẩn long thể.

Bất quá hần chưa kịp làm gì đã bị nàng động. Hạ bộ bất ngờ bị tập kích, ăn trọn cú lên gối đau điếng.

Hần ăn đau bụng nàng ra, thống khổ kêu, khuôn mặt tuần lẫm trắng nhợt, méo mó. Ánh mắt căm tức muốn giết người bắn về phía nàng.

Cũng thực may lúc trước học được một chút chiêu thức phòng vệ của Nhạc Du. Lần đầu thực hành, không nghĩ lại thành công một cách xuất sắc, hiệu quả hơn mong đợi a!

Nàng thừa dịp chạy trốn, trước khi đi không quên nói.

”Hoàng thượng ngủ ngon!”

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn chạy trốn chết như con chuột nhỏ của nàng, Hiên Viên Triệt thực muốn phun ra lửa.

Lần này khinh suất, bị nàng qua mặt, hần tuyệt không buông tha cho nàng.

Hần cười, bất ngờ chính là nơi đáy mắt cuối cùng cũng có tia cười thực sự, một tia thú vị khó phát hiện.

Nàng chạy bán sống bán chết, chỉ thiếu vất vẩy lên chạy. Vừa về lãnh cung nàng liền khóa cửa, đặt mình xuống ghế thờ hồn hèn.

Nàng lấy tay sờ sờ cổ mình, có khi nào ngày mai Hiên Viên Triệt đem nàng xử trảm thị chúng không a ?

Nga, nàng chỉ đá hấn một cái thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu ? (Vô cùng nghiêm trọng nha tỷ)

Nàng chết một lần liền xuyên vào cổ đại, có hay không lần hai mất mạng bầu bạn cùng khủng long ???

Nàng không muốn a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Có đánh chết nàng nàng cũng dám ra ngoài lãnh cung thêm một lần nào nữa.

Cái miệng nhỏ của nàng cũng thật linh nghiệm đi. Vừa nghĩ nếu chạy loạn sẽ gặp tên hoàng đế đáng sợ kia, thế nhưng lại biến thành thật ?!

Từ đêm qua đến tận sáng, nàng không lúc nào được chợp mắt.

Nàng lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ, không biết lúc nào Hiên Viên Triệt sẽ đến bắt nàng đi.

Đây chính là lần đầu tiên nàng thấy hối hận hành động đại dột của mình. À không, lần thứ hai. Lần thứ nhất chính là lúc nhận lời Nhạc Du tham gia đấu bóng chuyền!

Nàng thực muốn đập đầu vào đầu hũ chết a!

”Tiểu thư, hoàng thượng đến!”

Chết thật rồi!

Nàng tuyệt vọng khóc không thành tiếng.

Hiên Viên Triệt vừa bước vào liền thấy nàng nước mắt lưng tròng, quý xuống nhận mệnh.

Hắn biết nàng đang nghĩ cái gì, trong lòng cười nàng đã quá ngây thơ rồi. Thú vui mới mẻ này hắn đâu thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Bất quá đôi mắt to tròn ngập nước nhìn hắn chằm chằm, ý muốn hắn tha cho mạng nhỏ của nàng lại khiến hắn mềm lòng, nhất thời quên hết kế hoạch trả thù dài hạn đối với nàng.

”Ái phi có điều gì muốn nói với ta sao ?”

Muốn! Ta muốn ngươi tha cho ta, tiện thể ngươi đi chết luôn đi!

Trong lòng không ngừng gào thét, thế nhưng lời nói vừa tới cổ họng liền nghẹn lại, không biện pháp nói ra.

”Thật không có ?”

Hắn câu khéo môi càng thêm tuần mỹ, cộng thêm giọng nói trầm thấp tà mị càng khiến người ta muốn mê luyến. Nàng tuy không thích hắn, thế nhưng nhất thời cũng có chút mê muội.

Nàng cực lực lắc đầu!

Nhìn hành động vừa ngu ngốc vừa đáng yêu của nàng hắn không nhịn được bật cười. Đây cũng quá -- dễ thương đi!

”Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Nhan Tích Phàm ôn nhu đức hạnh, nay trăm khôi phục danh phận Hoàng hậu cho nàng khâm thử.”

Lâm cong cong bên cạnh đọc chiếu chỉ Hiên Viên Triệt vừa hạ.

Cái gì ? Cái tên điên hoàng đế này hạ chiếu gì thế ??

Chẳng lẽ nàng chỉ đá hạ bộ của hắn mà nhảy đến thần kinh cũng bị kích động sao ? Đây không quá hoang đường đi!

Nàng tròn tròn mắt, trừng trừng nhìn Hiên Viên Triệt, miệng nhỏ há to đến mức nhét một cái trứng ngỗng cũng được.

Hiên Viên Triệt trong lòng càng thêm kì quái, đáng lí nàng phải vui đến mức ngất đi mới đúng a! Biểu hiện của nàng khổ sở hơn cả bị bắt ra biên cương đánh giết!

Hắn nhìn biểu hiện của nàng có chút hả dạ, hẳn chính là muốn khôi phục chức danh hoàng hậu chỉ mẫu cho nàng để nàng ở gần bên hắn, chịu sự hành hạ ngày ngày của hắn, cùng muốn biết rốt cuộc nàng thực thay đổi hay chỉ là một bộ mặt giả tạo, ti tiện khác.

Nàng một hồi ngây ra như phỗng, cuối cùng cũng bình tĩnh hơn chút.

Đây không phải là muốn nàng chết chứ ?

Nhìn cái bản mặt hà hề cùng chọc tức kia khiến nàng nổi bão. Ai mà chẳng biết hắn đang mưu tính cái gì. Nhất định hắn muốn nàng bị cái bọn oanh oanh yến yến kia đè nàng đến chết.

Lúc trước nàng an phận ẩn nhẫn thế nhưng vẫn bị xem là cái gai trong mắt Ôn Noãn, hiện tại khôi phục danh phận, khẳng định nàng không sống được bao nhiêu ngày!

Nàng hiện tại thực muốn khóc a!

Thanh nhi bên cạnh nàng thì hoàn toàn trái ngược, nàng ta vô cùng phấn khởi. Không ngờ tiểu thư nhà nàng lại lợi hại như vậy, lại có thể thay đổi cách nhìn của hoàng thượng đối với nàng, thậm chí chính là trở lại làm hoàng hậu chỉ mẫu Bắc Thần quốc. Sau này để nàng xem cái bọn Ôn dịch quý phi còn dám khi dễ tiểu thư nhà nàng hay không ?

Vừa nghĩ đến đây trên gương mặt thanh tú đáng yêu lại càng thêm tươi tắn, càng nhiều hơn kiêu ngạo.

Nàng lấy tay bóp trán. Cái nha đầu ngốc, nghĩ cũng quá hoang tưởng đi.

”Nô tỳ đa tạ hoàng thượng.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không đem Hiên Viên Triệt ra băm thành vạn mảnh.

Hiên Viên Triệt lập tức phân phối người giúp nàng trở về Nhã Phụng cung, phải hơn chục tì nữ cùng cung cung hầu hạ nàng.

Rất nhanh cái tin bao cỏ Nhan Tích Phàm bỗng dưng được hoàng thượng ân sủng, trả lại danh vị Hoàng hậu Bắc Thần quốc lan ra khắp nơi, mọi người đều biết.

Thanh Nhã cung.

”Nương nương bớt giận.”

Bọn nô tỳ quỳ rạp xuống đất, run sợ nhìn Ôn Noãn bốc hỏa.

Ôn Noãn vừa nghe được tin, cả người hùng hùng lừ lừ giận đập phá hết tất cả đồ đạc trong phòng, cả người hung dữ đầu tóc rối tung, khuôn mặt kiêu mị xinh đẹp nhăn nhúm khó coi cực kì.

”Cái con tiện nhân Nhan Tích Phàm đáng chết!”

Dựa vào cái gì nàng ta lại có thể khôi phục danh vị được chứ, dựa vào cái gì nàng ta có thể quyến rũ hoàng thượng, dựa vào cái gì ?

Hừ, dựa vào khuôn mặt xấu xí hay sự ngu ngốc, bao cỏ ?

Rõ ràng là một nữ nhân thấp kém nhất Bắc Thần quốc, tại sao lại đoạt đi cái danh vị mẫu nghi thiên hạ của nàng ?

Hoàng hậu phải là gọi nàng mới đúng, nàng mới chính là người mẫu nghi thiên hạ.

Nàng xinh đẹp mỹ lệ chỉ là kém hơn Đệ nhất mỹ nhân Bắc Thần quốc Nhan Tích Y, nàng lại chính là cái tài nữ hiếm có, cầm kì thi họa cái gì không biết, cái gì không thông ?

Điều kiện của nàng tốt như thế, nữ nhân nào có thể so sánh được ?

Hay là cái ti tiện nữ nhân Nhan Tích Phàm dùng yêu thuật với hoàng thượng ?

Nhất định là như vậy!

”Ôn Noãn quý phi.”

Bọn Dung phi, Lệ phi cùng các phi tần khác vừa nghe tin liền lập tức nổi giận đùng đùng kéo nhau qua Thanh Nhã cung tìm Ôn Noãn nghĩ cách.

Vừa đến liền thấy cái tình hình này liền giật mình. Ôn Noãn này bình thường trước mặt hoàng thượng điềm đạm, ôn nhu. Ai biết được thực chất chanh chua, đánh đá mới chính là bản tính chân thật của nàng ta.

Đây cũng không phải lần đầu bọn họ thấy cái tình cảnh này, nhưng là các lần trước không quá đáng như thế.

Cái này chứng minh Ôn Noãn đang cực kì tức giận. Lần này Nhan Tích Phàm kia nhất định chết không toàn thây.

Các nàng trong lòng cười lạnh, trông chờ số phận của Nhan Tích Phàm, càng thảm hại hơn càng tốt.

Phản khác lại trầm nghĩ, sau này phải cẩn thận với Ôn quý phi, vạn nhất chọc giận nàng, khẳng định cả chỗ chôn thây cũng không có!

”Ta nhất định cho nàng ta chết thật đẹp!” Ôn Noãn nhếch mép, nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay đến chảy máu.

Mọi người trong Thanh Nhã cung hít một ngụm khí lạnh, toàn thân như rơi vào hầm băng vạn năm, lạnh đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nhan Phũ.

”Khốn kiếp --”

”Nương, người bình tĩnh.”

Nhan thị tức giận vỗ bàn, giận đến mức đầu muốn bốc khói.

Nhan Tích Y thì ngược lại, hoàn toàn điềm nhiên họa. Chỉ là bức họa nghịch ngoạc, xấu xí thực không dám nghĩ đó là tranh của Tài nữ Nhan Tích Y.

”Nàng ta không thuận lợi thế đâu.”

Vừa dứt lời cây bút trong tay Nhan Tích Y gãy đôi, khiến Nhan thị bên cạnh không rét mà run.

_____ Tôi là đây phân cách xinh đẹp _____

Nàng thực không thể thích nghi được ân sủng hiện tại.

Có phải hay không nàng quá nhạy cảm? Nàng cư nhiên cảm thấy việc này có gì đó không ổn, rất không thích hợp.

Ô ô nàng muốn về nhà, nàng muốn trở về thế giới của nàng.

”Hoàng hậu?”

Thanh nhi vừa bước vào liền thấy nàng mặt ủ mày chau, mắt đẹp óng ánh nước, có chút hoảng hốt hỏi.

Nàng hiện tại chẳng khác gì tiểu hài tử, mặt méo máo sắp khóc, muốn ngay lập tức nhào vào lòng Thanh nhi òa khóc, nói hết ủy khuất trong lòng.

”Tham kiến Hoàng hậu nương nương”

Một đám người bên dưới quỳ xuống, lớn tiếng hành lễ. Nàng chợt tỉnh táo, ho khan, thực mắt mặt a.

”Khụ khụ, bình thân.”

”Tạ ơn Hoàng hậu.”

Nàng nghe hai chữ hoàng hậu hoàn toàn không thuận tai, buồn bực khó chịu.

”Không cần gọi ta là hoàng hậu.”

Bọn thái giám, cung nữ tròn tròn mắt giật mình, họ có nghe nhầm không, lần đầu tiên nghe thấy có người không thích được gọi là hoàng hậu, vị hoàng hậu Nhan Tích Phàm này thực không biết đang suy nghĩ cái gì.

Các vị phi tần, nương nương khác trong lòng đều gào thét muốn được gọi như thế.

Rõ ràng hoàng hậu này có bệnh mà.

Nàng có chút ghen hờn nhìn ánh mắt biểu tình của bọn họ. Họ khinh thường nàng, nàng không bận tâm, bất quá có thể kín đáo chút không? Đây cũng quá quang minh chính đại đi.

Nhìn số lượng bên dưới, nàng lập tức nhíu chặt mày đẹp. Hiền Viên Triệt có phải quá khoa trương hay không, chỉ hầu hạ một mình nàng mà đem bao nhiêu đây thị nữ, thái giám, thực lãng phí.

Càng nhiều người càng rắc rối, chỉ sợ trong số này có không ít người nội gián đi, lỡ như nàng lơ là, khẳng định tức khắc liền có kẻ mưu sát nàng, hãm hại nàng.

Nàng rung mình một cái, vẫn là ít một chút sẽ tốt hơn, an toàn là trên hết.

"Thanh nhi, muội tùy tiện chọn một cung nữ cùng hai thái giám đi, còn lại đều không cần."

Thanh nhi như rồng mây khó hiểu, nhưng không nửa lời, ngoan ngoãn tuân mệnh.

Rất nhanh, Thanh nhi chọn ra được một thị nữ cùng hai thái giám.

Cung nữ tên Tiểu Trúc, khoảng mười bốn tuổi khuôn mặt lạnh lợi, đáng yêu.

Hai thái giám kia là Trần Phúc cùng Lâm Đình, còn rất trẻ khoảng hơn mười lăm tuổi, trông khá ưa nhìn cùng lễ phép.

Bọn họ đều không tỏ thái độ khinh thường nàng như lũ người kia. Có vẻ tin tưởng được. Nàng gật đầu hài lòng.

"Tốt, sau này các người là tâm phúc của ta, hiện tại có một vài điều ta cần các người lắng nghe."

"Xin nương nương cứ căn dặn nô tỳ, nô tài."

Nhìn bọn họ cúi người hành lễ, nàng liền đỡ từng người dậy, mời từng người ngồi xuống bàn.

"Về sau các người không cần câu nệ tiểu tiết, hành lễ này nọ, ta không thích. Còn nữa, cứ gọi ta là tiểu thư hoặc là Phạm tỷ đều được, đừng dùng "hoàng hậu". Cuối cùng chính là ta mong các người đều trung thành với ta."

Nàng thân thiết nắm tay từng người, cười đến tít mắt, vô cùng đáng yêu.

Tiểu Trúc, Trần Phúc cùng Lâm Đình hoảng hốt nhìn hoàng hậu trước mặt. Khuôn mặt thoáng chốc trắng bệch.

"Nô tỳ, nô tài không dám!"

Thanh nhi buồn cười, kéo từng người đứng dậy.

"Tiểu thư không giống các vị nương nương kia, các người không cần hoảng sợ. Cứ tuân lời của tiểu thư, nếu có hành lễ trước mặt người ngoài hãy làm, còn trong tâm cung vẫn cứ bình thường như huynh đệ tỷ muội."

Thanh nhi đồng dạng nàng, cười tươi rạng rỡ, không chút giả dối.

"Đúng vậy a!"

Nàng gật đầu củng cố lòng tin.

Tiểu Trúc, Trần Phúc, Lâm Đình chính là lần đầu tiên trong đời có người đối tốt với bọn họ như vậy.

Không khỏi nhìn nàng bằng ánh mắt kích động cùng cảm kích, nước mắt cũng bất giác rơi xuống.

Nàng hoảng hốt, nàng có nói sai gì sao, hay là nàng dọa bọn họ rồi.

"Ta không nghĩ khiến các người khóc a!"

Bọn họ lập tức lắc đầu ngoảnh ngoảy.

"Tạ ơn tiểu thư."

"Tốt tốt, Tiểu Trúc, Tiểu Phúc, Tiểu Đình."

Nàng nở nụ cười hiền hòa, xoa đầu từng người, đây chính là gia đình của nàng ở đây a, có muội muội, có đệ đệ thật vui.

Nàng lần đầu cảm thấy, xuyên qua đây có chút không tệ, không quá tuyệt vọng đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Tiểu Trúc gấp gáp lớn tiếng gọi nàng, bộ dáng hấp ta hấp tấp khiến nàng buồn cười.

“Có chuyện gì?”

Nàng rót nước đưa cho Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc cầm lấy ly nước uống một hơi hết cả ly, khoa trương đến mức mang cả bình uống.

Thanh nhi, Trần Phúc và Lâm Đình không hẹn mà cùng nhau giật giật khóe miệng.

Nàng thì ngược lại, vui vẻ cười ha hả, dùng khăn tay lau đi nước tràn ra ngoài khóe miệng Tiểu Trúc.

“Được rồi, rốt cuộc có chuyện gì khiến muội khẩn trương đến như vậy a?”

“Tiểu thư, chính là hôm nay là ngày sinh thần của Ôn quý phi.”

“Nga, vậy sao?”

Từ sáng sớm nàng đã thấy các cung nữ cùng thái giám tất bật chuẩn bị cái gì đó, nàng chỉ biết đó là chuẩn bị cho hội tiệc tối nay, không nghĩ đến chính là sinh thần của Ôn Noãn.

“Ân, điều quan trọng hơn hết chính là năm nay sứ thần các nước đề đến dự a.”

Nàng có chút co rút, chỉ là sinh thần của một quý phi thôi mà có cần phải khoa trương đến mức các nước khác cùng đến chúc mừng hay không.

Lòng lại bất an không ổn định, nếu là lúc trước nhất định nàng sẽ có lí do không tham dự, chính là nàng là thất sủng phi bị nhốt ở lãnh cung.

Bất quá hiện tại nàng đã khôi phục danh vị hoàng hậu muốn khước từ tham gia ư là rất khó. Biết đâu lại lấy cớ này mà trách phạt nàng đi.

Không biết là nàng có quá đa nghi hay không, lòng đầy nghi ngờ, lần này chính là cơ hội tốt để các phi tần làm bẽ mặt nàng, khẳng định các nàng sẽ không bỏ qua.

Khẽ cắn môi đỏ mọng, chau mày suy nghĩ. Hay là giả vờ bệnh nặng?

Không được! Nếu là như thế sẽ không qua mặt được thái y, mà cũng chẳng có thái y nào nguyện ý giúp nàng.

“Tiểu thư, người đang nghĩ gì a?”

Tiểu Phúc bên cạnh thấy nàng không trả lời liền lay nàng thức tỉnh.

“Ta không đi có được không?”

Nàng nâng mặt tội nghiệp, nước mắt cũng muốn xuất ra.

“Không được!”

Cả bốn người đều đồng thanh khiến nàng càng suy sụp, tuyệt vọng.

“Người đừng nói nhiều nữa, mau mau chuẩn bị nếu không sẽ không kịp a.”

Chưa để nàng phản bác, Thanh nhi cùng Tiểu Trúc đã mang nàng đến ôn tuyền, bảo nàng tắm rửa nhanh chóng.

Nàng ủy khuất tắm rửa, chân chừ kéo dài thời gian.

Thanh nhi còn không hiểu nàng đang nghĩ cái gì, nhanh gọn mang nàng thoát li ôn tuyền. Cùng Tiểu Trúc vận hoàng y, làm tóc cho nàng.

”Để Thanh nhi trang điểm cho người.”

”Ân.”

Thanh nhi có chút liếc nhìn Tiểu Trúc bên cạnh, nàng hiểu rõ ý tứ của Thanh nhi, liền khoát tay với nàng.

”Hiện tại đều là người thân của nhau, ta cũng không muốn giấu muội ấy.”

Nàng nhẹ nhàng tháo chiếc khăn mặt xuống.

Đồng loạt, Thanh nhi cùng Tiểu Trúc đều hít thật sâu.

Thanh nhi đã từng thấy nhưng vẫn chưa thích ứng được, nàng quả thật vô cùng xinh đẹp, thực khiến người ta nghĩ đây chính là tiên nữ hạ phàm.

Tiểu Trúc há to miệng đến mức sợ rằng cảm của nàng sẽ chạm đất. Nhiều lần nghĩ mình hoa mắt, dụi đến đỏ cả mắt.

Chỉ thấy người trước mặt xinh đẹp lạ thường, long mi cong cong, hai mắt to tròn, long lanh như biết nói. Cái mũi xinh xắn, cao thẳng, miệng anh đào nhỏ nhắn mềm mại ướn ắt

”Thật . . . thật là tiểu thư sao ?”

Tiểu Trúc kích động đến mức nói không lưu loát.

Nàng nhéo nhéo mặt mũi mím của từng người.

”Còn bảo ta chậm chạp trễ nãi, chính các muội mới là lễ mễ a.”

Thanh nhi vẫn là quen hơn, rất nhanh lấy lại bình tĩnh ban đầu, khẽ lay Tiểu Trúc đang hóa đá bên cạnh.

”Nhưng mà chẳng phải người ta nói tiểu thư là đệ nhất sũ nữ hay sao ? Rõ ràng tiểu thư khuynh quốc khuynh thành như vậy mà.”

Tiểu Trúc nghi hoặc hỏi, môi hồng biau ra.

”Mọi người nói gì đều không quan trọng.”

Nàng lần nữa bẹo cái má non mềm của Tiểu Trúc, ân rất mềm, xúc cảm thật tốt a.

Nàng không thích quá rườm rà, càng đơn giản càng tốt. Mái tóc dài xinh đẹp vấn lên gọn gàng, chỉ cần dùng một chiếc trâm bạc cố định.

Khuôn mặt kiều mị tô điểm thêm ít son càng tăng thêm mỹ lệ. Đáng tiếc chính là nàng vẫn dùng chiếc khăn che mặt che giấu dung nhan tuyệt mỹ.

Nàng vận hoàng y rực rỡ, dáng người lá lướn, linh động càng thêm hấp dẫn.

Hiện tại trông nàng thực giống một nữ vương cõi thần tiên hạ phàm. Đẹp đến mức muốn mù mắt, hư hư ảo ảo.

”Tiểu thư, người chính là đại mỹ nữ không ai sánh bằng a.”

Tiểu Trúc không chút khoa trương nói. Nàng không khỏi có chút tự hào, nàng chính là cung nữ hạnh phúc nhất trần đời, được hầu hạ một vị tiểu thư thiện lương, đối tốt với hạ nhân các nàng như tỷ muội. Lại càng xinh đẹp hơn cả tiên nữ, rõ ràng đây là lão thiên gia thương các nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Nàng chính là dị ứng với cái giọng bán nam bán nữ ẻo lả của Lâm công công.

Rõ ràng cùng là thái giám, nhưng Trần Phúc cùng Lâm Đình không có như vậy a.

Nàng sánh vai cùng Hiền Viên Triệt tao nhã bước vào điện.

Nàng bỗng chóng mặt choáng ngợp bởi vẻ rộng lớn, tráng lệ của cung điện. Thực vượt qua sức tưởng tượng.

Hai bên có rất nhiều đại thần cùng gia quyến, đặc biệt là nữ nhi của bọn họ, ai cũng trang điểm, ăn vận thật xinh đẹp.

Bọn họ đồng dạng đem ánh mắt ngưỡng mộ bắn về phía Hiên Viên Triệt, lại có một phần khác hướng nàng vài tia chán ghét, khinh bỉ.

Nàng không mấy quan tâm, những ánh mắt như thế đã quá quen thuộc với nàng.

Khẽ liếc sang Hiên Viên Triệt, có chút đỏ mặt. Hắn thường ngày đã tuấn dật tà mị, hôm nay lại đặc biệt ưu tú hơn.

Khuôn mặt tuấn lãng như điêu khắc, thân người cao lớn rắn chắc vận hoàng y uy nghiêm.

E hèm, nàng đang bị hắn mê hoặc sao ? Không bao giờ a!

Nàng đột nhiên thức tỉnh ngưng ngừng quay mặt đi.

Hiên Viên Triệt tất nhiên biết rõ từng hành động cử chỉ của nàng, buồn cười câu khéo môi.

Một cái cười nhếch mép cũng đủ làm trái tim hàng vạn thiếu nữ ở đây kịch liệt đập mạnh, thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng biết hắn đang cười nhạo mình, kín đáo néo một cái thật mạnh vào hông hắn.

Ấn đau, khuôn mặt Hiên Viên Triệt liền nhăn nhó, quay sang trừng nàng.

Nàng trung bộ mặt vô tội.

”Hoàng thượng thấy không khỏe sao ?”

Hắn ghen hòng trần trối nhìn, cái gì mà hiền lành ngây thơ, dễ bắt nạt ? Rõ ràng nàng ta vô cùng phúc hắc!

Nàng bên ngoài bình tĩnh, vô (số) tội, bên trong cười đến trời long đất lở, không ngừng tán thưởng bản thân có cái khả năng diễn kịch quá xuất thần.

Nàng ngồi vào bên cạnh Hiên Viên Triệt, bên còn lại chính là quý phi được sủng ái nhất -- Ôn quý phi.

Chiến tranh ngầm của Hiên Viên Triệt cùng nàng ở trong mắt Ôn Noãn cùng những người khác, trong đó có Nhan Tịch Y lại là liếc mắt đưa tình, tình nồng mật thắm.

Ôn Noãn trên mặt mỉm cười hiền lành, tay trong tay áo đã nắm chặt đến trắng bệch. Nụ cười trên mặt cũng thập phần bất tự nhiên.

Ta không có cảm tình với phu quân của người nha!

Nàng chính là muốn nói như thế với Ôn Noãn, nhưng cực lực lẩm cũng không thể nói ra. Mặc kệ đi, nhìn mặt nàng ta như thế, nàng cũng có chút hà hê trong lòng.

”Thất vương gia Nam Thần quốc đến!”

Bên ngoài bước vào một mỹ nam tử vận huyết bào. Dung nhan yêu mị, xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

Mắt anh đào mỹ lệ mang ý cười, mũi cao thẳng tắp, môi mỏng hồng nhuận, khoe môi có nốt ruồi son nhỏ nhắn càng tăng thêm mị hoặc, tà mị.

Làn da trắng nõn không tì vết, tóc đen dài tùy tiện vấn, lông lẹo xõa trên vai, vóc người thon dài xinh đẹp.

Yêu nghiệt!

Nàng quả thật có chút mê muội, nếu nói Hiên Viên Triệt tuấn lãng lạnh nhạt, thì vị thất vương gia này là tuấn mỹ tà mị. Về dung mạo, có lẽ vị thất vương gia này đã chiếm thượng phong, bất quá cũng không xuất sắc hơn Hiên Viên Triệt là bao.

”Là thất vương gia Thường Hiên!”

”Àn, chính là huynh ấy, tuấn mỹ vô trù, đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam.”

Thiếu nữ bên dưới tất nhiên không thể không bàn tán về nam nhân xinh đẹp này. Cũng nhờ đó mà nàng biết được không ít thông tin.

Thì ra nam tử này là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, Thường Hiên.

Này có phải nàng hoa mắt không, Thường Hiên hẳn là đang nhìn nàng ?

Nàng rõ ràng nhận thức được hần đang nhìn nàng, đôi mắt anh đào tà mị mang theo vài tia khó hiểu, môi mỏng nhếch lên tà tử.

”Nàng chính là Nhan Tích Phàm?”

Bị hần đột ngột hỏi, nàng có chút giật mình, nghi hoặc.

”Ân, chính là ta.”

Nàng lưu loát trả lời.

”Bôn vương ngưỡng mộ nàng đã lâu.”

Thường Hiên bỏ mặc tất cả người ở đây, tự nhiên nắm tay nàng, đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay trắng nõn tinh tế.

Thân thể có chút cứng ngắt, nàng ưu nhã thu tay về, hướng hần cười lịch sự.

”Đa tạ thất vương gia ưu ái.”

Nàng mới là không biết hần nói theo cái hàm ý gì.

Biểu hiện thành thực, lưu loát của nàng càng khiến hần hoài nghi. Bất quá bên ngoài vẫn cười mỉa hoặc, khẽ gật đầu với nàng, trở lại bộ dạng nghiêm túc trở về chỗ ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nàng nhanh nhóng gạt bỏ Thường Hiên ra khỏi tâm trí. Ánh mắt khẽ chuyển liền bắt gặp Nhan Tịch Y.

Nàng ta vận thanh y tao nhã. Khuôn mặt tinh xảo cẩn thận trang điểm nhẹ nhàng, hoàn toàn không mất đi cái thoát tục, thanh tao.

Nhan Tịch Y không hổ là đệ nhất mỹ nhân Bắc Thần quốc, xinh đẹp mỹ lệ. Mắt hạnh đen láy như biết nói, mũi thanh tú cao thẳng, môi nhỏ đầy đặn hồng nhuận.

Đáng tiếc xinh đẹp như hoa như thế, bên trong lại thập phần độc ác, thâm độc.

”Quận chúa Tây Thần quốc đến!”

Lại thêm một nhân vật đến. Hai bên cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi, ồn ào hơn.

”Chính là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!”

”Ân, là quận chúa Tang Vô Yên.”

Ngay lập tức xuất hiện một đại mỹ nữ phong hoa tuyệt đại.

Tang Vô Yên vận huyết y đỏ rực, dung nhan khuynh quốc khuynh thành khiến những người có mặt ở đại điện điên đảo thần hồn. Đến nàng cũng phải mê luyến.

Thanh nhi cùng Tiểu Trúc đứng bên cạnh nàng lòng lại thờ phào. Cũng may các nàng cùng là nữ nhân với nhau, hơn nữa chính là đã từng nhìn qua dung mạo xinh đẹp tuyệt luân của tiểu thư, thế nên các nàng vẫn thấy tim mình đập bình ổn.

Âm thầm bĩu môi, đúng là tuyệt sắc, bất quá vẫn phải chịu thua tiểu thư các nàng ba phần đi.

Nàng thầm than trời, hôm nay là ngày tụ hội của mỹ nam mỹ nữ hay sao a ? Nàng bẩm sinh không có độ miễn dịch với sắc đẹp nha.

Lại khẽ liếc qua Nhan Tịch Y, sắc mặt nàng ta khẽ biến. Nữ nhân đứng là nữ nhân, luôn đố kỵ nhan sắc của nhau.

”Tham kiến hoàng thượng, Ôn quý phi.”

Tang Vô Yên trang nhã hành lễ, mị nhãn thoáng chốc lại liếc nhìn Hiên Viên Triệt cùng Thường Hiên.

Nàng cười khổ, hình như nàng ngồi đây quá dư thừa rồi. Dù là đã khôi phục danh vị hoàng hậu nhưng là vẫn không có ai xem trọng nàng.

Nàng mỉm cười yếu ớt nhận mệnh.

”Ách, thứ cho Vô Yên vô ý, quên mất Nhan Tích Phàm hoàng hậu.”

Nàng ta tỏ vẻ bản thân vô ý lơ nàng. Mỉm cười ái náy, khẽ gật nhẹ đầu với nàng. Thế nhưng trên dung nhan yêu kiều lại lộ ra vẻ kiêu ngạo, ương ngạnh cùng khinh bỉ không tưởng.

”Ta không để tâm.”

Tang Vô Yên vẫn giữ cái khuôn mặt ca ngạo đó đối nàng, nhẹ nhàng bước về chỗ ngồi.

Nàng vẫn là đứng nên “nhìn mặt bất hình dung” a!

Vẫn tưởng sẽ có người bên trong lẫn bên ngoài đều tốt đẹp như nhau, đáng tiếc lại không phải như vậy.

Nàng thâm oán hận, bản thân mình quá nhu nhược, yếu đuối lại oan nghiệt xuyên qua thời không bay vào cái thế giới tranh đoạt, giả dối này. Thật không biết lúc nào nàng sẽ bị những con người này giết chết.

Nghĩ đến đây nàng lại rũ mắt bi thương.

Ôn Noãn cùng Nhan Tích Y cứ tưởng nàng bị làm bẽ mặt mà ủ rũ hạ mi mắt. Trong lòng vui sướng không thôi.

Hiên Viên ngồi cạnh bên nàng tất nhiên biết được nàng đang bi thương trong lòng. Hắn thực không thích cái bộ dạng này của nàng, nhỏ giọng nói.

”Chỉ như vậy đã khóc?”

Nàng vừa nghe Hiên Viên Triệt chế giễu mình, liền kiên cường mở to mắt.

”Mới không có!”

”Vậy thì tốt.”

Hiên Viên Triệt buồn cười nâng khóe môi. Nàng đúng là dễ gạt, vừa nói như thế liền mắc mưu.

Nàng nhất quyết không để Hiên Viên Triệt cười mình, nàng là một người kiên cường, đúng chính là như thế. Cho nên, nàng phải luôn phản chấn chứng tỏ cho hắn thấy.

Ý chí lên cao, nàng ngồi thẳng lưng, môi cố gắng nở nụ cười tươi, bày ra bộ dáng cao quý, trang nhã của một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Hoàng thượng, hôm nay là sinh thần của thần thiếp, thần thiếp muốn tặng mọi người một khúc.” Ôn Noãn mỉm cười xinh đẹp, cúi đầu e lệ nói.

”Được.” Hiên Viên Triệt gật đầu chấp thuận.

Bên dưới cũng háo hức mong chờ, phải biết Ôn quý phi không những mỹ mạo như tiên mà còn có tài năng đánh đàn phi thường hơn người, nghe được đúng là phúc phần ba đời.

Ôn Noãn đặt cây phượng cầm lên bàn, bàn tay trắng nõn bắt đầu lướt trên dây đàn. Trước khi tấu còn khẽ liếc nhìn Hiên Viên Triệt, bất ngờ phát hiện hần cư nhiên vừa liếc nhìn Nhan Tích Phàm, sao có thể, là nàng ta nhìn lầm đi. Tâm chùn xuống, hung hăng cắn môi cắn tức, nàng cất tiếng hát.

Phát hiện chúng ta ý tưởng dần dần bất đồng.

Phát hiện chúng ta càng ngày càng thích khắc khẩu.

Phát hiện của ngươi lãnh mạc dần dần trở nên hơn.

Phát hiện ngươi cũng không nghe ta giải thích.

Phát hiện người hoàn thích kia một loại nhan sắc.

Phát hiện người hoàn nghe kia thủ khả ái ca.

Phát hiện của ta yếu ớt dần dần trở nên lớn.

Phát hiện ta rốt cục tìm được tịch mịch.

Thân ái rốt cuộc chúng ta làm sao vậy.

Mệt mỏi đã nghĩ muốn buông tay.

Ái không phải muốn tới muốn đi thì đi đơn giản như vậy.

Nếu chân như vậy người cảm thấy đáng không đáng.

Nói cho ta biết chúng ta đến tột cùng chỗ nào sai lầm rồi.

Giờ khắc này chúng ta trầm mặc.

Chúng ta vui vẻ thời khắc lại không nhớ rõ này bị thương cố tình phải nhớ như thể khắc sâu.

Ca khúc của Ôn Noãn làm mọi người trong điện đầm thật sâu trong cảm xúc của nàng, tiếng vỗ tay vang vọng không ngừng, càng lúc càng lớn.

Ôn Noãn hài lòng, đắc ý mỉm cười.

”Thần thiếp bêu xấu rồi!”

”Noãn nhi, nàng đánh đàn ngày càng lợi hại.”

Hiên Viên Triệt nhếch môi cười khen ngợi. Nàng lại ngạc nhiên phát hiện, đáy mắt của hắn là một mảng mờ ảo, tuyệt không phải ý cười.

Tại sao chứ ? Chẳng phải người hắn yêu thích là Ôn Noãn hay sao, tại sao hướng nàng ta lại một chút ý cười cũng chẳng có ?

Càng hoài nghi lòng nàng càng run sợ, Hiên Viên Triệt là đang giả vờ ? Hay hắn thật sự không phải con người ?

Nguy hiểm! Nàng tốt nhất nên tránh xa hắn một chút.

”Hoàng hậu, người tài năng xuất chúng, nhân dịp hôm nay sao không thể hiện ?” Ôn Noãn đâu dễ dàng bỏ qua cho nàng, vừa rồi khiến nàng ta tức giận như vậy, nàng phải trả giá!

Lời Ôn Noãn vừa nói ra, chúng thần bên dưới liền héch mũi khinh thường nàng, cho bao cò đó thể hiện ? Thể hiện ngu ngốc sao ? Buồn cười chết người!

Nhan Tịch Y cùng Tang Vô Yên đồng dạng với nhau, nội tâm mỉm cười khi thấy nàng gặp nạn. Trong lòng không ngừng mong nàng sớm một chút mất mặt thật nhiều, càng nhiều người khinh thường càng tốt.

Thường Hiên lại không có biểu hiện khinh thường, chỉ nhẹ nhàng nâng rượu ưu nhã thưởng thức, mắt anh đảo khẽ liếc nhìn nàng ần ý cười, nhưng là cười gì nàng cũng không rõ.

Đúng như ý nghĩ của Ôn Noãn, nàng vừa nghe liền giật nảy mình hoảng hốt. Biết trước Ôn Noãn nhất định nhân dịp này bẽ mặt nàng trước mọi người, nhưng là không ngờ nàng ta dùng cách này. Khuôn mặt sau mạng che mặt đã trắng bệch không chút huyết sắc. Cẩn rằng không biết nên làm gì.

Thanh nhi, Tiểu Trúc cùng Trần Phúc, Lâm Đình đứng sau nàng vì tiểu thư mà lo lắng, liếc nhìn nhau bất lực, tiểu thư cái này chúng thần không giúp được người.

Không nghĩ tới Ôn Noãn lại dùng biện pháp này hại nàng, đáy mắt u tối của Hiên Viên Triệt càng tăng thêm lãnh.

”Được.” Nàng cẩn rằng nói. Bản thân đứng là nhu nhược, nhưng nàng tuyệt không để người khác hạ nhục mình.

Ôn Noãn đáy lòng mỉm cười không ngừng nghĩ, cứ tưởng nàng ta sẽ thông minh một chút từ chối, ai ngờ nào lại nhỏ đến thế. Có chút chờ mong biểu hiện ngu ngốc buồn cười của nàng.

Cũng thật may lúc trước ở hiện đại nàng từng học một lớp dạy múa, tự thấy bản thân vũ cũng không tệ, nàng bạo gan vũ một khúc. Cũng đỡ hơn không biết làm gì để người khác khinh thường.

Chỉ là bây giờ tìm ai đệm đàn cho nàng, rắc rối này khiến nàng buồn bực không thôi.

Hiện tại ánh lệ lóe sáng, cố gắng kiềm chế không cho bản thân khóc bây giờ.

”Ta đệm đàn cho hoàng hậu, được chứ ?” Thường Hiền đột nhiên đặt ly rượu xuống, lời nói của hắn làm mọi người chấn kinh.

Nàng vui mừng ra mặt, nhưng lòng lại đầy rẫy nghi ngờ, làm sao hắn biết nàng tìm người đệm đàn cho mình. Mặc kệ, đó không phải việc quan trọng.

Trên tiếng đàn câu nhân chỉ có hơn chứ không kém cạnh gì Ôn Noãn của Thường Hiền, nàng vũ một khúc vũ tuyệt đẹp.

Sa y lượn lờ như mơ như ảo, hoàng y phiêu diêu, lơ đãng. Kia dung nhan yêu kiều sau mạng che như ẩn như hiện, quý mị không ngờ, tương chừng bóng dáng kia mờ ảo bỗng chốc theo gió mà bay mất đi.

Tay ngọc theo vũ điệu mà chuyển, eo nhỏ theo tiết tấu mà xoay, tựa như tinh linh nữ vương rơi xuống phạm trần, dường như cả thiên địa đều lu mờ trước mỗi bước nhảy của nàng.

Hiên Viên Triệt và cả Thường Hiền như thấy mỗi bước vũ của nàng, tuyết tử hoa như nở rộ yêu diễm tuyệt luân, tóc của nàng theo gió bay múa như che đi bán khuôn mặt càng khiến dung nhan khuynh quốc khuynh thành sau chiếc khăn mỏng tăng thêm một phần kì bí. Nàng say mê vũ đường như cả thiên địa chẳng có thể chuyển dời lực chú ý của nàng sang nơi khác.

Ngay cả Nhan Tịch Y, Ôn Noãn cùng Tang Vô Yên này giờ khinh thường nàng không thôi cũng một hồi mê luyện.

Đến khi nàng vũ xong, cả điện chìm vào im lặng tuyệt đối, người nào cũng nhìn nàng bằng ánh mắt mê luyện, si mê, cả ái mộ, ngưỡng mộ và ngạc nhiên. Mất nửa ngày mọi người mới thức tỉnh, tiếng vỗ tay như sấm vang thật lớn, lớn hơn cả tràng vỗ tay dành cho Ôn Noãn lúc nãy.

Mọi người trong điện thật chấn kinh không thôi, sao xú nữ kia lại biến hóa kinh người như thế ? Là nàng ta thật sao ?

Lòng đố kị trong lòng Nhan Tịch Y cùng Ôn Noãn ngày càng lớn hơn. Ôn Noãn tức giận đến mức đỏ bừng cả mặt, đây là nàng tạo cơ hội cho nàng ta bộc lộ tài năng kinh người sao ?

Tang Vô Yên kín đáo nghiêng rằng, ai mà không biết Tang Vô Yên nàng vũ như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp động lòng người, cuốn theo hồn người vào bài vũ của nàng, hiện tại lại bị cái bao cở hoàng hậu này vượt mặt ?!

Ngay cả tên yêu dã Thường Hiền cũng ngây ngẩn một hồi lâu, ý vị cười càng thêm sâu. Ẩn ý sâu xa thật khó nắm bắt được

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Lâu thật lâu sau, cuối cùng yến tiệc cũng kết thúc. Ngồi giữ vững tư thế lưng thẳng, tuy có mạng che mặt nhưng môi vẫn phải cong lên, bộ dáng trang nhã nhất có thể, thực mới!

Điều nàng cảm thấy không thích hợp chính là tại sao Thường Hiền cùng Tang Vô Yên lại ở lại Bắc Thần quốc ? Đã xong thịnh yến rồi mà!

Có lẽ nàng quá đa nghi đi, đột nhiên lại cảm thấy không ổn, nàng biết rõ đại nãi nhân Tang Vô Yên không thích nàng. Còn có tên Thường Hiền yêu nghiệt kia, hẳn quá tà mị, thực khiến nàng khó khăn nắm bắt được tâm cơ của hắn.

Hắn ở lại đây bao lâu chính là nàng không an tâm bấy lâu. Trước khi rời khỏi đại điện, hắn ngang nhiên nháy mắt với nàng, môi cười ẩn ý, hại nàng cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu trong lòng.

Nhà Phụng các . . .

”Tiểu Thanh, Tiểu Trúc, mau đi lấy rượu giúp ta!” Vừa về đến tẩm cung, nàng liền trút bỏ lớp áo hoàng y nặng nề, chỉ còn lại nội y trắng mỏng tanh.

Nàng thuận tay rút cây trâm bạc trên đầu, khiến cho tóc mượt dài tung tóe ra, tùy ý buông xuống.

Khăn che mặt cũng được lấy ra từ lâu. Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc ngờ ngẩn nhìn, thiếu chút nữa máu mũi cũng phụt ra.

Thân hình có lồi có lõm, lung linh ẩn hiện sau lớp áo mỏng, tóc đen dài như thác rủ xuống. Dung nhan khuynh quốc khuynh thành vì một môi mà mơ mơ màng màng.

Máu mũi nhỏ giọt!

”Ai!” Nàng bắt mắt bữu môi, thờ dài, mặc kệ hai nàng, tự động đến ôn tuyền.

Nàng rũ bỏ lớp áo cuối cùng, chân thon dài trắng nõn nhẹ nhàng bước vào ôn tuyền ấm áp.

Tiểu Thanh cùng Tiêu Trúc hoàn hồn, cấp tốc lau sạch máu mũi chảy thành dòng. Nàng buồn cười phất tay.

”Các muội về nghỉ ngơi đi, ta tự tắm được.”

Nhìn tiên tử xinh đẹp ảo mộng trong làn nước trong vắt, mờ ảo trong hơi nước mờ mờ, tâm can ngứa ngáy, máu mũi lần nữa muốn xuất ra ngoài. Vội vàng tuân lệnh, hai nàng chạy thật nhanh ra ngoài.

Nàng nhin không được bật cười hai tiếng. Sau đó, tay ngọc khẽ lau thân thể, lưng trần trắng nõn khẽ tựa vào thành ôn tuyền, hơi ấm của nước khiến nàng trút đi không ít sâu muộn. Mí mắt bỗng nhiên nặng trĩu, bất lực khép chặt.

--- -----ta là dây phân cách xinh đẹp---- ----

”Phạm Nhi, lại đây với ta!”

Một nam nhân bạch y hướng nàng dang tay mời nở nụ cười nhân nhật. Nàng nhú cặp mày đẹp, hấn ta là ai ?

Khuôn mặt nam tử bị sương mù vây kín, không cách nào sáng tỏ được dung nhan.

”Ngươi là ai ?” Nàng mở môi anh đào đỏ mọng yếu ớt hỏi.

Nam tử không trả lời, tay vẫn dang ra đón nàng, môi duy trì độ cong đẹp mắt.

”Phạm Nhi, ta ở đây, mau đến với ta!”

Lại thêm một nam nhân khác xuất hiện, hấn vận trường bào đỏ thẫm, hấn giơ bàn tay trắng nõn, vươn ra muốn nắm lấy tay nàng. Nhưng giống như bạch y nam tử, dung mạo nam tử này cũng bị sương mù che đi.

Nàng vươn tay, quơ qua quơ lại, bất lực đánh tan sương mù. Dù nàng có làm cách nào cũng không làm giảm đi sương mù mờ ảo, ngược lại chúng lại càng dày đặc.

”Các ngươi là ai ?” Nàng lớn tiếng hỏi, đáp lại nàng là một giọng nói trầm thấp mị hoặc chứng sinh.

”Bọn ta là phu quân của nàng, Phạm nhi!”

Một nam nhân vận trường bào màu tím, tay to lớn vuốt nhẹ mặt nhỏ nhắn của nàng. Yêu thương đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ.

Nàng nắm lấy áo của hấn, thế nhưng không nắm được gì, bàn tay khựng giữa không trung. Là ảo ảnh ?

Nàng ôm lấy đầu, tuyệt vọng kêu gào. Đây là đâu ? Họ là ai chứ ?

”Hiên Viên Triệt, là ngươi ? Chính là ngươi phải không ?”

Phu quân. Trên danh nghĩa chỉ có Hiên Viên Triệt là phu quân của nàng!

Không bất kì ai trả lời nàng, chỉ dịu dàng mỉm cười, rồi đột nhiên tất cả đều hòa vào làn sương, biến mất.

”Các ngươi là ai ? A!”

”Hoàng hậu, ngươi không sao chứ ?”

Nàng giật mình tỉnh lại, ngồi bật dậy, mồ hôi chảy đầm đìa. Dung nhan họa thủy trắng bệch, mang theo tia sợ hãi cùng bất lực.

Hiên Viên Triệt chợt thấy tâm can đột nhiên co rút, vươn tay ôm nàng vào lòng, ân cần hỏi thăm, dịu dàng lau mồ hôi trên khuôn mặt xinh đẹp.

Được ôm vào lòng ngực không tính là quá to lớn, nhưng lại rắn chắc, vô cùng vững chãi, ấm áp, khiến nàng an tâm vô cùng. Bất an trong lòng cũng trút đi không ít.

Giấc mộng kì lạ lúc này bị nàng tạm thời gác bỏ qua một bên. Nhưng lòng vẫn tồn tại một đồng nghi ngờ không tên.

Nhìn nàng dần lấy lại huyết sắc, Hiên Viên Triệt an tâm thở phào, bưng lấy chén thuốc nóng hổi, ôn nhu đút nàng từng muỗng thuốc.

Nàng sau khi hoàn hồn, ngoài ý muốn nhận ra người đang chăm sóc nàng là Hiên Viên Triệt, tròn tròn mắt, không nghĩ đến hấn đường đường là hoàng đế một nước lại hạ thấp mình ân cần chăm sóc một bao cô hoàng hậu như nàng.

Nhìn bộ dạng ôn nhu, dịu dàng của hấn, nàng ngạc nhiên cảm nhận dòng nước ấm chảy vào tim. Bản thân đặt tay lên ngực, nàng bị cái gì vậy chứ ?

”Tìm người có vấn đề gì sao ? Ta liền gọi thái y!”

Thấy nàng đột nhiên đặt tay lên ngực, hần cứ tưởng nàng bị bệnh tim, vội vàng đặt chén thuốc xuống, xoay người muốn ra ngoài gọi thái y đến.

”Ách, không cần, ta không sao.” Nàng giật mình, vội vội vàng vàng bắt lấy tay hần ngăn lại.

Hần ngạc nhiên cảm nhận một bàn tay bé nhỏ nắm lấy tay mình, chẳng những không có bài xích, ngược lại là có cảm giác yêu thích không thôi.

Thôi rồi, hần bị sốt rồi. Chẳng phải lúc trước hần luôn nghĩ nàng dơ bẩn, ghét bỏ đụng chạm của nàng hay sao, bây giờ lại . . .

Thấy hần nhìn chăm chăm tay mình, nàng giật mình, liền bỏ tay ra, mặt nhỏ nhắn nhanh chóng ửng hồng.

”Ta, ta không cố ý. Thánh thượng tha tội.” Nàng thẹn thùng đến mức ăn nói lắp bắp, không lưu loát.

Khuôn mặt tuyệt sắc ửng hồng lại càng tăng thêm kiều diễm động lòng người, đột nhiên hần dâng lên một cái xúc cảm quái lạ, muốn một ngụm ăn nàng sạch sành sanh!

Ra sức áp chế ý nghĩ điên rồ của bản thân, hần ho khan vài tiếng, tiếp tục nuốt thuốc cho nàng.

Nàng ngại ngùng, theo quán tính hần nuốt là uống, bản thân không biết tại sao phải uống thuốc đắng. Ngay tức khắc mở miệng nhỏ hỏi.

”Khoan! Tại sao ta phải uống thuốc ?”

”Phốc!” Hần bật cười ha hả, nàng đúng là ngốc, đến tận bây giờ mới hỏi câu hỏi ngốc nghếch đó.

Nàng ngây ngốc nhìn hần cười, không còn bộ dáng nghiêm nghị của một hoàng đế, cũng không có cái tà mị, nguy hiểm thường ngày. Lúc này hần cười thật thoải mái, thật tự nhiên, tuấn mỹ vô trù!

Ngắm mắng mình háo sắc, nàng hưng hăng cắn môi dưới thức tỉnh bản thân.

”Là người ngủ quên trong ôn tuyền, hít nhiều khí mà hôn mê.” Sau khi cười đã đủ, hần cũng còn lương tâm nói cho nàng biết nguyên nhân nàng biến thành người bệnh.

Chắc là do khí trong ôn tuyền làm nàng hoang tưởng, mơ thấy giấc mơ kì lạ đó. Nhất định là như vậy!

”Àn, là ai đã cứu ta ?” Nàng phải ban thưởng cho người đó mới được.

”Là ta.” Hần mỉm cười mỉa hoặc nhân thân, nàng lại lần nữa điên đảo, bất quá nụ cười này quá nham hiểm đi, trong mắt hần có buồn cười, có che giấu, còn có . . . thẹn thùng!

”Đa tạ.” Nàng cũng không nghi ngờ nhiều, cũng không keo kiệt mà không cảm ơn hần.

Ngoan ngoãn tiếp tục uống thuốc, chợt, mắt to tròn mờ to, thuốc trong miệng cũng bị nàng trực xuất ra ngoài. Môi hồng run run.

”Là người cứu ta, tức là . . . ta, người!” Nàng cuối cùng cũng nhận ra cái gì không thích hợp, tay ngọc chỉ Hiên Viên Triệt rồi lại chỉ ngược lại mình, nói năng lắp bắp.

Bị nàng phát hiện, hần nhất thời không biết nói gì, ngượng ngùng gật nhẹ đầu, khuôn mặt tuấn lãng phiếm hồng.

Sét đánh giữa trời quang! Nàng ôm mặt nóng hổi. Liên tưởng đến cảnh hần cứu nàng ra khỏi ôn tuyền. Hần cứu nàng, ôm lấy thân thể trần truồng của nàng, nhất định, nhất định nàng đã bị hần nhìn thấy hết!

Hần nuốt một ngụm nước bọt, đầu óc không tự chủ nhớ lại. Lúc đó đã khuya, hần chính là muốn ra ngoài cung một chút nhưng khi bay qua nóc tẩm cung của nàng lại thấy có ánh nến sáng, thầm nghĩ kì quái, liền gõ ra một miếng ngói nhìn vào.

Chỉ nhìn thấy một nữ tử nhan sắc khuynh thành đắm mình trong ôn tuyền, đỏ mặt quay đi. Mắng mình vô lại đã muốn dùng khinh công bay đi, lại chợt phát hiện có gì đó không ổn, nàng ta là ai, đây là tẩm cung của Nhan Tích Phàm kia mà? Quay lại xem lần nữa, mắt nàng ta nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt.

Ngắm thấy không ổn, hần liền tiến vào cứu người, mặc kệ nàng ta là ai, cứu người là quan trọng, đợi sau khi nàng ta tỉnh lại rồi tra hỏi.

Hần chần chừ bước vào ôn tuyền, ôm lấy người ngọc ra khỏi nước, vừa chạm vào da thịt trắng nõn non mềm, nhẵn nhụi, hần liền cảm thấy toàn thân như bị điện giật. Thân thể thoát khỏi nước như thoát khỏi lớp áo, cảnh xuân vô hạn đập vào mắt hần, máu huyết đột nhiên sôi lên, huyết mạch bành trướng. Chết tiệt hần cư nhiên có phản ứng với nàng ta.

Đặt nàng ta lên giường của Nhan Tích Phàm, vội vàng dùng chăn đắp lại, che đi cảnh xuân mê người. Mặt đỏ muốn nhỏ máu, hần quyết định đi tìm Nhan Tích Phàm hỏi, ai ngờ vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc.

Nghiêm mặt hỏi, các nàng hoảng sợ khai báo, đó chính là hoàng hậu nương nương, Nhan Tích Phàm!

Hắn neho mày kiếm, không thể nào, rõ ràng Nhan Tích Phàm là đệ nhất sũu nữ, sao có thể xinh đẹp tuyệt sắc như thế ?

Hắn nhanh chân bước đến chỗ nàng, khẽ vén mái tóc dài, đúng rồi, có đóa hồng liên đỏ rực giữa trán, đúng là Nhan Tích Phàm!

Hắn thật không hiểu nàng vì sao phải làm vậy ? Là nàng ngu ngốc thật hay là có ủy khuất gì ?

”Mau gọi thái y đến khám bệnh cho nàng.”

Hắn không nhanh không chậm nói.

Nàng nghẹn đỏ mặt, chợt thấy bản thân man mát, cúi đầu xuống nhìn tấm chăn đang trượt dần, một mảng xuân quang đã lộ ra ngoài, hét lớn một tiếng, trùm chăn kín cả đầu.

”Ngươi . . . ta không sao . . . ngươi mau về đi.”

Tuy nàng nhanh tay nhưng là vẫn bị hắn vô tình nhìn thấy, hắn nhấn mạnh chính là vô tình thôi!

Mặt đỏ một mảng, ho khan vài tiếng.

”Ta về!” Rồi nhanh chóng bỏ về.

”Cung tiễn Hoàng thượng!”

Hai người đỏ mặt qua đỏ mặt lại khiến Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc một bên nghẹn cười đến sắp nội thương. Nhìn ra được, hoàng thượng hôm nay thật khác, đối với hoàng hậu một mực ôn nhu, không còn lạnh khốc như lúc trước. Tin vui nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Đợi đến khi Hiên Viên Triệt đã đi xa nàng mới dám lộ cái đầu nhỏ ra khỏi chăn, xấu hổ cắn môi, mặt đều muốn nhỏ ra máu.

Nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Trúc đứng bên cạnh cười tủm tỉm, nàng thực bất mãn, môi nhỏ chu lên.

”Các muội thật quá đáng!”

Nhìn bộ dạng chật vật của nàng thực đáng thương, Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc cố gắng áp chế buồn cười trong lòng, cẩn thận giúp nàng vận y phục.

”Tiểu thư, hôm nay Hoàng thượng thật khác a!” Tiểu Thanh vừa chải tóc cho nàng vừa lên tiếng nói.

”Đúng nha.” Tiểu Trúc đứng bên cạnh cũng lên tiếng hùa theo.

Các nàng nói thật đúng, hôm nay Hiên Viên Triệt quả thực là khác lạ vô cùng, khiến nàng có chút khó tiếp thu được.

Nhưng mà khác lạ theo chiều hướng tích cực a! Hắn từ nguy hiểm, lạnh lùng dùng một cái biến thành ôn nhu với nàng, thậm chí là đút thuốc cho nàng uống, thực tâm nàng có chút vui sướng. Còn có . . .

Àch, chỉ mới nghĩ đến đã bị nàng ép buộc đóng tâm trí lại, không cho bản thân nghĩ đến nữa, hai má phồng lên một tầng hồng phấn xinh đẹp.

”Khụ, tiểu thư, người nghĩ gì chúng muội đều biết a!” Tiểu Thanh ho khan vài tiếng, vạch mặt nàng, cùng Tiểu Trúc bên cạnh dùng hết sức nén cười.

Nàng bất mãn bĩu môi, mặt càng thêm hồng. Không thèm để ý các nàng, nàng bước đến bàn, tự mình rót nước uống.

Vén khăn che mặt ra, nhưng là vén hoài không được. Nàng không có mạng che ?

Chợt nhận ra bản thân sớm không còn che đi dung nhan khuynh thành nữa, nàng trợn to mắt, miệng cũng há to.

”Khăn che mặt của ta đâu ?”

”Đến bây giờ tiểu thư mới phát hiện sao ?”

”Chẳng phải là lúc đi tắm người đã còi bỏ rồi hay sao ?”

Tiểu Trúc, Tiểu Thanh cũng ngạc nhiên, đến bây giờ mới nhận ra, tiểu thư các nàng đúng là chậm trễ thật a!

”Tức là . . . “Hiên Viên Triệt đã nhìn thấy mặt của nàng!

Nàng cuống quýt cả lên, nhất thời không biết đến phải làm gì. Có khi nào hẳn nói nàng giấu hẩn, chính là tội khi quân, mang nàng ra pháp trường chém không ?

Nàng giật thót tim với suy nghĩ của mình, không chần chừ nắm lấy cái cổ trắng nõn của mình, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

”Tiểu thư, người sao vậy ?”

Nhìn thấy biểu hiện khác thường của nàng, Tiểu Thanh hỏi, bước lên ngồi cạnh nàng, gỡ tay đang nắm cổ sờ tới sờ lui của nàng.

”Ta sẽ bị chém đầu a!” Nàng nói như mếu, ô ô, nàng muốn về nhà. Từ lúc đến đây, không biết nàng đã suýt bị chém đầu bao nhiêu lần.

Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc thiếu chút nữa đã sặc nước miếng với nàng, lau lau mồ hôi hột trên trán.

”Người nghĩ nhiều quá rồi, nếu Hoàng thượng muốn chém đầu người thì đã chém từ lúc người tỉnh dậy rồi, hoặc là ngay lúc hôn mê, trực tiếp lôi ra chém luôn!”

”Đừng đừng, càng không cần hao tâm tổn sức dứt từng miếng thuốc cho người.”

Bây giờ các nàng mới biết, tiểu thư các nàng lại có lúc đầu óc ngưng trệ như thế.

”Nha, các muội nói cũng đúng.”

Nghe Tiểu Thanh, Tiểu Trúc nói nàng mới an tâm buông tay ra, tim treo ở cổ họng cũng được trở về vị trí cũ.

”Được rồi, tiểu thư đừng suy nghĩ lung tung nữa, người nên hảo hảo nghỉ ngơi đi, người vẫn còn chưa khỏe đâu.”

Tiểu Trúc hảo tâm nhắc nhở nàng, cùng Tiểu Thanh đỡ nàng lên giường, ép nàng ngủ cho bằng được. Dù gì bây giờ cũng còn rất tối, các nàng thực buồn ngủ, không thể nào cùng nàng tiếp chuyện, càng không muốn bị nàng hại chết.

Nàng đều bị lo sợ đánh bay mất buồn ngủ rồi, nhìn thấy Thanh nhi cùng Trúc nhi khuất bóng, liền bật người dậy. Buồn chán chống cằm, chọt, mắt tròn giảo hoạt mở to, miệng cười vô cùng gian.

”Nhân lúc trời tối ra bên ngoài đi chơi vậy!” Nàng đã sớm trực xuất đi kị ức lúc lén lút ra ngoài gặp phải Hiên Viên Triệt!

”Nha, trời còn tối vậy sao ?” Chắc là đang ở giờ Sửu. (một đến ba giờ sáng)

Nàng vừa bước chân ra khỏi tấm cung liền nghe đâu đó có tiếng đàn réo rắt, tiếng đàn kia thật mê người, khiến tâm nàng không tự chủ bị cuốn vào, cơ thể lẫn nữa muốn vũ theo tiếng đàn kia.

Nàng không khỏi rào bước chân đi tìm kiếm nơi phát ra âm thanh du dương mê luyến lòng người.

Rốt cuộc cũng tìm ra, ngẩng ngốc nhìn người ngồi trong đình viện, bóng người thon dài xinh đẹp dưới ánh trăng rực rỡ tuyệt đẹp, ngón tay trắng nõn tinh tế lướt nhẹ trên đàn. Người kia chọt ngẩng mặt lên cười yêu mị nhìn nàng.

Liền tức khắc nàng nhìn rõ dung mạo yêu nghiệt, đẹp tựa thiên tiên của người kia. Là Thường Hiên!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thường Hiên dường như sớm đoán được nàng sẽ đến nên khi bắt gặp nàng ngây phỗng ra nhìn, hẳn một chút ngạc nhiên cũng không có, chỉ là khóe môi nhếch lên tuyệt đẹp.

Tay trắng nõn trên đàn vẫn tinh tế gãy, cả người phiêu dật dưới ánh trăng mờ ảo càng thêm mỹ, giống như thiên tiên hạ phàm, thực khiến nàng nhìn đến

quên cả hô hấp.

”Ta muốn nàng vũ.” Hần nhàn nhật lên tiếng, giọng nói ma mị vang lên tai khiến nàng bị mê hoặc, vô thức gật đầu.

Nàng chuyển thân vũ, một khúc diễm lệ vô song, làm cho người ta nín thở, chỉ còn ngẩn ngơ ngắm nhìn, không dám phát ra một tiếng động, dù là nhỏ nhất.

Tiếng đàn réo rất tuyệt luân, như mơ như ảo, âm thanh lúc trầm lúc bổng, khi thì dịu dàng ôn nhu như dòng sông êm đềm, lúc rục rờ, chói chang như nắng sa mạc, tiên âm thành ra cũng chỉ tuyệt diệu đến như vậy. Tiếng đàn phối hợp thật hài hòa với bạch y nữ tử, mỗi bước nhảy của nàng, mỗi cái xoay tròn tiết tấu đẹp đến yêu diễm.

Gió vờn quanh, thổi ba ngàn tóc đen, phát qua gương mặt xinh đẹp, cùng khăn mỏng che mặt như nửa che nửa hở khiến cho dung nhan khuynh thành sau mạng che tăng thêm ba phần mê hoặc. Bạch y tung bay, lá lướt, dây lụa theo tay áo tỏa ra, xoay tròn như pháo nổ yên hoa, rục rờ vô cùng. Nàng cười khẽ, mang theo ba phần vũ mị, bốn phần mị hoặc cùng ba phần câu hồn người. Mối đồ mọng quyến rũ khẽ mở, thanh âm trong trẻo nhàn nhật vang lên:

Nhập mộng theo gió đi ngàn dặm

Trần giai đi lại bấy nhiêu lần

Phong thái, cốt cách đào hoa

Thêm một năm chờ đợi xuân hóa thành thu bích

Than thở cùng trăng sáng ngậm cười ta đa tình

Hoài niệm lại tình xưa

Mất người tựa tình quang

Trông về phía cơn mưa lát phát

Ở tận cùng của chân trời, nơi ánh sáng vụt mất

Làm sao biết được người quay lại

Chân đưa ra, xoay tròn liên tục, tựa như một con bướm xinh đẹp vũ lượn, giống như đóa hoa mẫu đơn từ từ hé lộ, diễm tuyệt vô song, âm thanh bổng dung ni non, văng vẳng như tiếng gọi ngàn năm trước vọng về khiến cho người ta đau xót không nguôi:

Mấy kiếp tình duyên ngang trái, tương tư dẫn lối

Chờ đợi tình yêu đâm hoa kết trái

Chỉ nguyện cùng người suốt đời không phai

Không thay lòng

Nụ cười chất chứa nỗi lòng.

Tay ngọc đưa ngang, uyển chuyển phiêu lượn, cả người nàng như cánh bướm phiêu đồ, tựa như ngã về phía sau. Chân đưa ra giữ thăng bằng, xoay bán vòng tròn, tóc đen theo động tác mà rũ xuống, những dải lụa trắng từ cánh tay áo rập rờn như hàng vạn cánh bướm, tiếng đàn kết thúc, tay áo giờ lên, tức thời thu lại.

Thường Hiên cười đến rục rờ, tay nhấc lên vỗ tay tán thưởng.

”Nàng vũ thật đẹp.”

Nàng được hần khen đương nhiên then thùng, hai má đỏ ửng đáng yêu. Nàng trước kia chỉ là một nữ sinh tầm thường hơn cả tầm thường, nhưng là toàn trường đều biết đến. Chính là nhờ tài năng vũ cùng hát.

Nàng dịu dàng ôn nhu, rất có năng khiếu cùng vũ, hát. Nàng từ nhỏ yêu thích chúng vô cùng, đến tận khi học cấp ba đã muốn trở thành vũ công chuyên nghiệp, trở thành đội trưởng câu lạc bộ văn nghệ của trường.

”Ta đã bêu xấu rồi.” Nàng hiện tại tạm thoát khỏi mỹ nam thảo của hần, tinh thần cũng tỉnh táo đi một chút, hiện tại trong lòng không ngừng mắng mình quá háo sắc.

Nhưng là cũng không trách nàng được, ở hiện đại nàng đọc thật nhiều truyện ngôn tình, đặc biệt là ngôn tình xuyên không, nam nhân nào ở cổ đại đều là soái ca, tác giả đặc biệt miêu tả độ mỹ đến mức tuyệt đẹp, khiến nàng không thể hình dung được bọn hần sẽ yêu nghiệt đến mức nào.

”May mắn” xuyên qua giống như các nữ chính trong truyện, nàng thực khóc không ra nước mắt.

Đều thấy người ta là sát thủ lạnh lùng này nọ, hoặc là tình nghịch giáo hoạt, trong mọi trường hợp đều vượt qua một cách nhẹ nhàng. Nàng thì hoàn toàn sai biệt nha, không có ưu điểm cũng không có tài năng gì hết bảo vệ mình hết, chỉ có nhất gan, yếu đuối, và sợ chết!

Dù biết nhất định nàng sẽ sống không toàn thân trong thâm cung hiểm độc này, nhưng là cứ xem như nàng chấp nhận đi, mà dù có không chấp nhận đều như vậy, không thay đổi được!

Bất quá chết cũng phải có lợi lộc gì đó chứ, và đây chính là cái đầu tiên. Ngắm soái ca!

Soái ca ở đây hảo mỹ nga! Đặc biệt chính là Hiên Viên Triệt cùng Thường Hiên.

Hiên Viên Triệt tuấn nham âm lãnh, đôi khi lại tà nghệ đáng sợ. Thường Hiên lại càng đáng sợ hơn, mỹ mạo xinh đẹp hơn cả nữ nhân, cụ thể hơn chính là vượt xa Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Tang Vô Yên. Bề ngoài yêu nghiệt chết người, lại phong lưu có tiếng, tà mị không chịu nổi.

Nàng tuy là không phải sắc nữ nhưng thật muốn biến thành sắc nữ, đối với bọn hắn không có độ miễn dịch.

”Nàng không đúng như người ta nói.”

Nàng mãi suy nghĩ mà không hề hay biết Thường Hiên đã đứng bên cạnh từ lâu, đến khi giọng nói trầm thấp vang bên tai cùng cảm giác có gì đó mềm mại áp lên môi son kiêu ngạo của mình, nàng mới giật mình phát hiện.

Mắt phượng ngập hơi nước như biết nói hiện tại mở to hết mức, trừng lớn nhìn khuôn mặt yêu diễm của Thường Hiên phóng to trước mặt. Quan trọng chính là, hắn, hắn đang hôn nàng!!!

Môi mỏng hồng nhuận cách khăn mỏng áp lên môi nhỏ kiêu ngạo của nàng, thật lâu mới buông ra, trong lòng không khỏi luyến tiếc môi nhỏ mềm mại kia.

”Ngươi phi lễ!” Nàng vội vàng che cánh môi của mình, phồng má tức giận, chỉ trích hắn.

”Đều là nàng mê hoặc ta.” Thường Hiên cười tươi rạn rở, nhưng trong mắt nàng lại là vô lại vô biên.

”Ta khi nào mê hoặc ngươi?”

”Khi này.” Hắn ngả ngón cười, tay không ngoan quán lấy eo nhỏ của nàng, khiến nàng hoảng hốt giãy giụa.

”Buông ta ra.”

Nàng càng cố thoát lại càng dán sát vào người hắn hơn, hơn nữa còn có cảm nhận được hơi nóng nam tính phả ra trên đầu khiến nàng toàn thân bất động.

”Nhan Tích Phàm hoàng hậu không phải vô cùng ham mê nam sắc hay sao? Khi nào lại buông tha đệ nhất mỹ nam ta” Hắn khẽ sát mặt nàng, nheo nheo mắt phượng hỏi.

”Không nữ nhân nào không ham mê nam sắc, nhưng là ta có chừng mực!” Nàng cố gắng tránh xa gương mặt yêu mị của hắn, mím môi nói.

”Còn có nàng rõ ràng không phải bao cô.” Hắn cố tình đưa mặt đến gần nàng, thích thú nhìn hai tai trắng nõn của nàng từ từ ửng đỏ.

”Tất cả đều không liên quan đến ngươi.” Nàng thực sự tức giận a, con người này sao lại vô lại như thế chứ!

Nàng thừa nhận nàng yêu thích mỹ nam, nhưng nàng tuyệt không để bất kì nam nhân nào chạm vào mình, trừ người nàng nguyện trao trọn cuộc đời mình.

Hắn đưa tay muốn thoát đi khăn che mặt của nàng, nhưng là nàng nhanh nhẹn hơn, một chân đạp mạnh xuống chân hắn, làm hắn giật mình, tay nói lỏng ra. Nàng thừa cơ thoát li hắn một khoảng xa.

”Ta là hoàng hậu, ngươi còn dám phi lễ ta.” Nàng thờ hồn hèn nói, nhìn hắn cười cười càng khiến nàng mím môi.

Đều giống Hiên Viên Triệt. Mỹ mạo tốt nhưng bên trong không tốt!

”Hoàng hậu thì sao, ta không để tâm, ta thích liền muốn thu phục!” Hắn ngang ngược nói khiến nàng ghen hờn, đầu đều muốn bốc khói.

”Ta không thèm để ý ngươi, hừ!” Nàng tức tối xoay người bỏ chạy.

Nhìn bóng dáng chạy trốn chết của nàng, Thường Hiên cũng phải từ bỏ hình tượng, bật cười ha hả. Nàng thực khiến hắn tò mò cùng thích thú, rõ ràng nàng khác xa một trời một vực với lời đồn. Nữ nhân thú vị này nếu bỏ qua, hắn không phải phong lưu vương gia đi!

Khốn kiếp! Hai lần nửa khuya trốn ra ngoài, liền hai lần có chuyện, đều bị người ta phi lễ, thực đáng chết!

Nàng thê, còn có lần thứ ba tên nàng liền biến thành Nhan Ngụ Ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Ngươi sao rồi ?” Sáng sớm Hiên Viên Triệt đã đến Nhã Phượng các, quan tâm hỏi thăm bệnh tình của nàng.

“Đều đã không sao.”

Nàng ngồi trên giường thấy Hiên Viên Triệt bước vào cũng không thèm đứng dậy hành lễ, cũng không trang điểm chải tóc. Vẫn là bộ váy bạch y thoát tục cùng tóc dài buông xõa. Biết hẳn đã sáng tỏ dung mạo của nàng nên nàng cũng không cần mang khăn nữa, bộ váy xinh đẹp, phong tình vạn chủng nói không nên lời.

“Vậy thì tốt.” Hắn quả thực mê luyện nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của nàng, dục vọng nam nhân nguyên thủy vì nàng lại thức tỉnh, bất quá hiện tại bị gương mặt bức tức vô thành năm của nàng phá hủy tất cả.

“Ngươi có chuyện gì sao ?” Hắn ngồi xuống giường, phượng mâu nheo lại hỏi nàng.

“Không có!” Nàng bữu môi quay mặt đi, tay trắng nõn khoanh trước ngực, nhớ lại chuyện đêm qua càng khiến nàng thờ hồng học.

Hắn nhướn mày, nàng hôm nay thực gan dạ, thường ngày đối hắn một bộ dạng chân chó, không dám hành động lỗ mãng, hôm nay lại cả gan hằng học với hắn, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Nhưng mà hắn một chút tức giận cũng không có, chỉ là thích thú quan sát người ngọc trước mặt, bộ dáng giận dữ cũng quá chọc lòng người đi.

“Ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không ?” Phượng mang ý cười nồng đậm, nhưng bộ dáng lại thập phần nguy hiểm.

“Ách, ta ta . . . “ Nàng nhất thời bưng tỉnh, lắp bắp không biết nên nói gì, nha, có phải nàng chán sống rồi hay không, cư nhiên lại cư xử như thế với tên Hiên Viên Triệt này.

“Hi! Chào buổi sáng!” Nàng thực sự hết biết nên nói gì rồi!

“Ha ha” Nhìn bộ dáng giật mình cùng gấp rút biến hóa vô cùng ngốc nghếch của nàng khiến hắn thực buồn cười, nhìn không được liền bật ra thành tiếng.

Biết hắn đùa giỡn mình, nàng thực hận không được ăn thịt hắn, bữu môi hồng bất mãn.

“Nha! Cười đủ chưa ?” Nàng phồng má giận dữ, bây giờ nàng không có tâm trạng để hắn đùa bỡn a!

“Đã đủ!” Hắn ho khan một tiếng, quay trở lại hình tượng mỹ nam lãnh khốc ban đầu, khiến nàng chóng mặt, hắn cũng trở mặt nhanh quá đi!

“Ngươi vì sao lại che giấu dung mạo của mình ?” Nhìn gương mặt hồng nộn, đáng yêu của nàng, hắn không kiềm được đưa tay捏捏 cái má non mịn. Ừm, xúc cảm rất tốt!

“Cái này . . . “ Ta cũng không biết!

Hắn ngồi yên chờ đợi câu giải thích của nàng, mà tay lại không yên như thế, vẫn một mực捏捏, khi thì xoa xoa khiến nàng đỏ mặt hời hợt. Nàng không phải bé con để hắn nựng đâu!

“Haiz! Chính là ta không muốn rước thêm phiền toái.” Nàng lần nữa nói theo suy nghĩ của mình, tay giờ lên muốn kéo cái tay đang làm loạn trên mặt nàng.

“Phiền toái của ngươi ?” Hắn mặc kệ cự tuyệt của nàng, vẫn kiên trì bẹo má phấn nộn, lại chú tâm muốn biết nàng rốt cục chịu ủy khuất gì.

“Nói ra đều không có ích lợi gì.” Nàng thờ dài một hơi, mắt cũng buồn bã rũ xuống.

“Ta . . . “

“Hoàng thượng, văn võ bá quan đều đã có mặt đầy đủ.” Hắn chưa nói hết câu liền bị giọng nói bán nam bán nữ của Lâm công công đánh gãy, cũng đã đến lúc hắn nên vào triều. Lưu luyện buông tay khỏi má của nàng.

Nhìn nàng một lần, rồi xoay người cất bước rời khỏi.

”Tiểu thư ?” Đúng lúc này Tiểu Thanh, Tiểu Trúc còn có Trần Phúc cùng Lâm Đình đến.

Nhìn mặt nàng đỏ bừng một mảng, bốn người liền giật mình: “Là hoàng thượng đánh người sao ?”

”Nào có, chỉ là hấn bẹo má ta!”

Nha! Thì ra là thế!

Mà khoan ---

Cả bốn người liền trừng lớn mắt, gì chứ, hoàng thượng thường ngày lạnh lùng, vô cảm lại đi bẹo má tiểu thư đến đỏ ửng luôn sao ? Thực khó tin!

”Sao hôm nay các người lại đến cùng một lúc thế ?” Nàng gạt đi chuyện đó, mắt tròn xoe nhìn từng người trước mặt nghi hoặc hỏi, thường ngày không phải là Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc đến trước, rồi sao đó mới là Trần Phúc cùng Lâm Đình hay sao ?

”Tiểu thư, người không biết hôm nay là ngày gì sao ?” Tiểu Thanh bóp trán, ngay cả ngày quan trọng này mà tiểu thư cũng quên.

”A! Là ngày gì ?”

”Chính là ngày giỗ của Nhị phu nhân.”

A! Đúng rồi, hôm nay chính là ngày giỗ của nương nàng.

Nàng chỉ là một linh hồn mượn thân thể của Nhan Tích Phàm mà sống lại, nhưng là mọi cảm xúc của nàng ta nàng đều cảm nhận được hết, nhưng là hầu như tất cả đều là đau đớn sâu sắc.

Trong đầu nàng hiện lên bóng dáng một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, bên môi luôn nở nụ cười ôn nhu “Phàm nhi của mẹ!”

Thương tâm trong lòng bỗng nhiên lan tràn, khuếch tán ra. Nước mắt như trân châu lăn dài trên má. Nương! Con thực nhớ người!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

“Tiểu thư.”

Nhìn nàng khóc, Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc, Trần Phúc, Lâm Đình đau lòng không thôi, lúng túng không biết nên an ủi nàng thế nào, cả bốn người quay qua quay lại nhìn nhau rồi lại thôi.

”Ta không sao.” Nàng yếu ớt nhếch môi, khẽ lau nước mắt, hít một hơi thật sâu bình ổn lại.

”Tiểu Trúc, Tiểu Thanh giúp ta vận y phục.”

” Ừn”

Tiểu Thanh, Tiểu Trúc giúp nàng vận bạch y thanh thoát, thoát tục, mái tóc đen dài chỉ sơ sài quấn lên rồi dùng trâm bạc cố định. Gương mặt tuyệt sắc không chút phấn son, dùng khăn che mặt mỏng nhẹ che lại.

”Hoa của người.” Trần Phúc đưa cho nàng bó hoa bí ngạn, loài hoa nương nàng yêu thích nhất.

”Cảm ơn các người.” Nàng ôn hòa cười, siết chặt bó hoa trong tay.

”Tiểu thư, người không cần khách sáo.”

Nàng gạt nhẹ đầu.

”Nhưng là làm sao rời khỏi cung ?” Nàng quên mất chuyện quan trọng nhất, hoàng hậu nàng muốn xuất cung thì thật khó khăn.

”Tiểu thư không cần lo lắng, hoàng thượng đã ân chuẩn cho người được xuất cung hôm nay.” Lâm Đình lên tiếng nói.

”Hắn biết hôm nay là giỗ nương ta sao ?” Nàng kinh ngạc quá đỗi, hắn khi nào lại biết, hắn vô tâm vô phé thế mà.

Thắc mắc của nàng đồng thời cũng là thắc mắc của bốn người Tiểu Thanh. Nhưng là có chút khác với nàng, chính là vui mừng thầm kín, lẽ nào hoàng thượng quan tâm đến tiểu thư ? Quá tốt rồi!

”Trần Phúc, Lâm Đình các người không cần đi theo ta, các người đều phải theo Lâm công công làm việc mà phải không ?”

”Nhưng tiểu thư . . .” Bọn họ thật không an tâm nha!

”Hãy nghe lời ta.” Nàng xoa đầu hai người, giống như tỷ tỷ căn dặn đệ đệ của mình.

Tuy không muốn nhưng là nàng đã nói như vậy thì họ đành nghe theo.

-----ta là đây phân cách nghe lời-----

”Ồ kia, không phải là Hoàng hậu cao quý của chúng ta đây sao ?”

Nàng chỉ vừa đặt một chân vào cửa liền có giọng nói đánh đá vang lên, khinh thường quá rõ ràng, không chút giấu diếm.

”Đại nương.” Nàng mỉm môi nhẩn nhẩn, bước hẳn vào cửa, cúi người chào Nhan thị.

”Đừng nghĩ đã là hoàng hậu thì có thể lên mặt với ta, đại nương ? Ta không dám nhận.” Nhan thị thấy nàng nhẩn nhẩn chịu đựng nhưng lại không có ý dừng lại nữa mai, hừ lạnh một tiếng.

”Đại phu nhân, con đến thăm mộ nương.” Nàng cắn răng, ánh mắt rũ xuống, không muốn cùng Nhan thị này đôi co qua lại.

”Nha, người là đến thăm mộ ả tiện nhân kia ? Đáng tiếc a!” Nhan thị giống như giật mình, rồi lại tặc lưỡi tiếc nuối, khóe môi nhàn nhạt cười.

”Đáng tiếc ? Xin đại phu nhân nói rõ.” Nàng nhìn bộ dạng của bà ta có chút giật mình, trong lòng thầm nghĩ nhất định đã xảy ra chuyện gì.

”Chúng ta đã phá hủy mộ nương người rồi.” Nhan Tịch Y người bên cạnh Nhan thị, nhàn nhã uống trà, môi hồng khê mở, ánh mắt cười mỉa tàn nhẫn không khác gì Nhan thị.

”Cái gì ?” Nàng chấn kinh, tròn to mắt phượng, ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm hai mẹ con trước mặt, bàn tay siết chặt bó hoa bỉ ngạn.

”Cái mộ kia nên sớm phá hủy, choáng cả vườn hoa của ta.” Nhan thị ghét bỏ nói, khinh khinh thái độ kinh ngạc của nàng.

”Các người . . .” Nàng cơ hồ cắn chảy máu cả môi, mặt mày dưới khăn che xanh mét, cừ hận trong lòng bùng lên dữ dội.

Bọn họ đối với nàng như thế nào nàng cũng chịu đựng được, nhưng nếu chạm đến nương nàng, nàng tuyệt không tha thứ!

Nàng không còn thời gian nói nhiều với bọn họ, nhấc váy nhanh chân chạy ra sau vườn, nơi yên nghỉ của nương nàng.

Nhìn một hố đất sâu, giống như có người đào lên. Nàng bỗng nhiên choáng váng, muốn ngất xỉu đi. Bọn họ là làm thật!

”Tiểu thư -- “ Tiểu Thanh đã theo nàng rất lâu, cũng hầu hạ nhị phu nhân một thời gian, đối với nàng hiền từ như mẹ hiền, trong lòng khỏi cảm thương, nước mắt đều kìm không được.

”Sao các người có thể tàn nhẫn như thế chứ ?” Nàng đau lòng đến bật khóc, nhưng cố kìm nén lại, không để bọn họ đắc ý, lạnh giọng nói.

”Nha, cái gì mà tàn nhẫn chứ, bọn ta là có lòng tốt thôi, nương người nằm ở đây rất buồn nha, chúng ta còn thay người rải cốt xuống sông, như thế ả ta có bạn là cá rồi, không phải sao ?” Nhan thị há hòng cười, trong lòng không chút áy náy hay tự thấy mình độc ác.

Nàng giận đến muốn ngất đi, những lời nói này cũng là xuất phát từ con người sao ? Bà ta còn có thể cười to như thế ? Thù này, nàng ghi nhận!

”Bà là con người hay sao ?” Tiểu Trúc đứng bên cạnh này giờ đã chịu không nổi, phải lên tiếng hỏi, tiểu thư thật đáng thương mới có loại đại nương này.

”Người nói cái gì ?” Nhan thị ngừng cười, tròn to mắt nhìn Tiểu Trúc, bàn tay không khỏi vùng lên, thẳng tắp đánh mạnh xuống gương mặt thanh tú của Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc hốt hoảng, nhất thời không thể cử động, chỉ biết nhắm mắt chờ đợi đau đớn giáng xuống mặt nàng.

Nhưng là thật lâu không thấy, liền hé hé mở mắt, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình. Chỉ thấy tiểu thư vươn tay giữ chặt cánh tay của Nhan thị, không cho bà ta đã thương nàng.

”Người, tiểu tiện nhân, người dám!” Nhan thị tức đến thở hồng hộc, muốn đánh Tiểu Trúc lại bị nàng ngăn cản, hơn nữa sức lực của nàng quá lớn khiến bà ta muốn đánh xuống không được, mà muốn rút ra càng khó khăn hơn, cổ tay bị nàng bóp chặt cơ hồ muốn gãy, sắc mặt không khỏi vặn vẹo.

Nàng không chút rời lỏng tay, mà càng ngày càng siết chặt, mắt phượng như lưu ly hiện tại giăng đầy sương lạnh, khiến người ta không khỏi rùng mình.

”Mau buông nương ra.” Nhan Tịch Y xông lên bóp cổ nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Nhan Tịch Y không chỉ biết đến danh xưng Đệ nhất mỹ nữ Bắc Thần quốc, mà còn là tài nữ không đối thủ, đặc biệt chính là võ công, không tính là quá cao cường, nhưng là ở đây, nữ nhân có võ công như thế cũng là bậc tài năng đi.

Tiểu Thanh, Tiểu Trúc giật mình, mắt thấy cổ nàng sắp bị Nhan Tịch Y bóp gãy, hoảng sợ tột độ mà ngất đi.

Nàng hít thở không được, mặt mày choáng váng, nhưng tay vẫn không hề buông tha Nhan thị, ánh mắt cố gắng kiên định đối chọi cùng Nhan Tịch Y.

Nội tâm Nhan Tịch Y không khỏi giật mình, khi nào bao cô này lại có khí thế kiên cường như vậy ?

Tay không khỏi thêm chút lực, nếu như bóp chết nàng ta thì cứ tâu với hoàng thượng là do nàng mưu sát Đại nương.

Mắt thấy tay nàng cuối cùng cũng không trụ được, có phần thả lỏng, Nhan Tịch Y cười lạnh, tay càng siết chặt thêm.

”Không nghĩ tới đến đây lại thấy một màn nhị muội giết đại tỷ a!”

Một giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người vang lên, khiến cho cả ba người đều chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cả ba người tức khắc quay lại, chỉ thấy một nam nhân phi thường tuấn mỹ đứng dưới gốc cây anh đào, cách họ khá xa.

Là Thường Hiền!

Hắn không những không khấn trương nhìn một màn muội sát tỷ, không gấp gáp cứu nàng, hắn chỉ một bộ dáng lười biếng đứng tựa vào cây anh đào, môi mỏng khẽ nhếch.

Nàng mắt đã dần mờ đi, không nhìn rõ nữa, nhưng nhìn bộ dáng người kia liền đoán ra được Thiên hạ đệ nhất mỹ nam Thường Hiền!

”Tham kiến Thất vương gia!” Nhan Tịch Y hốt hoảng buông tay, còn không quên hất thân thể yếu đuối của nàng ra.

Nàng bất buộc buông cổ tay Nhan thị, nhìn thấy bản thân sắp đụng phải cây anh đào phía sau, nàng cười nhạt một tiếng, khép mắt chờ đợi.

Trong nháy mắt, Thường Hiền đã dùng khinh công bay đến ôm gọn thân thể nhu nhược, mềm mại của nàng vào lòng.

Nàng vốn nghĩ bản thân nhất định sẽ đụng phải thân cây mà chết, không ngờ lại rơi vào một vòng tay ấm áp, vững chãi. Mở mắt ra nhìn thấy gương mặt yêu nghiệt xinh đẹp của người kia, không hiểu vì sao cảm thấy vô cùng an toàn, môi nhỏ mấp máy tiếng đa tạ, vừa xong liền nhắm mắt ngất đi.

”Tham kiến Thất vương gia!”

Nhan thị lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân xinh đẹp đến thế, mắt không khỏi thèm thuồng, si mê, thật lâu mới lên tiếng.

Nhan Tịch Y trầm mặc trong lòng không ổn, vị vương gia này sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, ngay tại thời điểm quan trọng này.

Nhìn đến nàng nằm trong lòng hắn, con tức giận lại bùng lên dữ dội, nghiến răng ken két, chỉ cần một chút nữa thôi, à tiện nhân kia liền bị nàng giết chết!

”Nếu như tin tức Đệ nhất mỹ nhân Bắc Thần quốc Nhan Tịch Y cô nương ra tay sát hại tỷ tỷ cả mình, cô nương nghĩ sẽ như thế nào ?”

Thường Hiền nâng niu người ngọc trong tay, tay trắng nõn vuốt ve mặt nàng, nhẹ nhàng quay lại nhìn Nhan Tịch Y đang cúi người hành lễ, môi mỏng mỗi lúc một cong, phượng mâu chứa đựng ý cười lạnh lẽo.

Nhan Tịch Y không khỏi rùng mình một cái, tâm tình hốt hoảng không thôi, nếu thực như hắn nói, tin tức này truyền ra ngoài, nàng nhất định mất hết thanh danh, còn mang thêm xú danh ác nữ.

”Đều là hiểu lầm cả thôi!” Nhan thị cũng không khác gì Nhan Tịch Y, gương mặt xinh đẹp không tuổi thoáng trắng xanh, lên tiếng phủ nhận.

”Hiểu lầm ?” Thường Hiền bật cười, càng khiến hai mẹ con Nhan thị run sợ, bởi ánh mắt của hắn vạn phần âm lãnh.

”Đúng, chính . . . chính là thế . . . là tiện, ách, không phải, là hoàng hậu đột nhiên ra tay muốn mưu sát ta, cho nên Tiểu Y liền ra tay áp chế nàng.”

Nhan Thị ăn nói không lưu loát, nhưng là đầu óc rất nhanh nhạy, phút chốc liền biện ra chuyện không có thực, thành công đẩy mọi tội lỗi cho nàng.

”Phải không ? Thế nhưng mắt ta nói cho ta biết chuyện này không phải như vậy.”

Thường Hiền chính là đi theo sau nàng từ khi nàng rời khỏi cung. Đối với nàng, hấn vô cùng hứng thú, hấn chính là muốn biết bí mật của nàng, liền đi theo nàng.

Hắn lúc trước đã nghe đồn, nàng trước khi vào cung, nàng là đại tiểu thư Nhan gia, nhưng từ khi mới sinh đến tận bây giờ đều bị người ta khinh thường, kể cả hạ nhân cũng có thể ức hiếp, bởi nương nàng là kỹ nữ chốn lầu xanh, mà nàng từ nhỏ cũng đã yếu đuối, nhát gan, cộng thêm ngu ngốc. Nhan sắc của nàng cũng thực dọa người, không hề giống nương thanh lệ động lòng người, hay phụ thân anh tuấn, cương nghị.

Phụ thân nàng chính là người duy nhất yêu thương nàng, đối đãi nàng thật tốt, nhưng là ông là tướng quân một nước, thời gian ở nhà thực ít, không phải lúc nào cũng chăm sóc, che chở cho nàng tốt. Từ khi nương nàng bệnh nặng, đột ngột qua đời, Nhan tướng quân đau buồn, khổ sở vô cùng, đã nhiều năm không trở lại phủ.

Hoàn cảnh của nàng đáng thương vô cùng, thực không khác gì hấn!

”Ách . . . cái này . . . “ Nhan thị giật nảy mình, không nghĩ đến Thường Hiền đã ở đây thật lâu, chứng kiến hết tất cả!

Nhan Tịch Y đẩy lòng hờ lạnh, hận bản thân quá bất cẩn. Chợt trong đầu xẹt qua một ý nghĩ.

”Vương gia, người đừng hiểu lầm, ta không phải muốn giết chết tỷ tỷ đâu, chỉ là muốn tỷ ấy buông tha nương thôi.”

Nhan Tịch Y đứng thẳng người, nhẹ nhàng di chuyển đến gần Thường Hiền, chỉ dừng lại khi khoảng cách còn lại vô cùng ít. Dung nhan yêu kiều mang vẻ đáng thương, mắt hạnh long lánh lệ.

Vị thất vương gia Thường Hiền này, không chỉ có mỹ danh thiên hạ đệ nhất mỹ nam mà còn có đại danh đào hoa phong lưu, nàng không tin đệ nhất mỹ nhân nàng không quyến rũ được hấn!

Hắn lần nữa nhếch môi cười, phượng mâu xanh ngọc hiếm có mang ý cười nồng đậm, tay bắt lấy cằm của Nhan Tịch Y, tuấn nhan chậm rãi đến gần.

Nhan Tịch Y đỏ bừng cả mặt, sung sướng trong lòng, nhắm mắt chờ đợi hấn hôn xuống.

Chính là thật lâu vẫn chẳng thấy gì, mở mắt ra liền thấy hấn cách nàng một khoảng thật xa.

”Xin lỗi Nhan cô nương, nữ nhân phong hoa tuyệt đại như nàng, bản vương không dám cưỡng cầu!” Nói xong liền ôm nàng rồi đi.

Thị vệ của hấn cũng nhanh chóng mang Tiểu Thanh, Tiểu Trúc ngắt trên đất trở về.

Nhan Tịch Y lúc đầu mở to mắt ngơ ngác, chính là giây sau, mắt hạnh trừng tia lạnh lẽo, tay nắm chặt đến mức trắng bệch, móng tay ghim sâu vào thịt, huyết thịt mờ hồ.

Cầm hận bản thân ngu ngốc bị hấn trêu chọc!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

”Ưm . . . “ Nàng thật lâu sau đó mới mở mắt tỉnh lại, mày liễu nhú chặt, môi đầy đặn khô khốc khê rên một tiếng.

”Đã tỉnh ?” Bên tai có giọng nói trầm thấp mê hoặc, chậm chậm thổi khí lên mặt, khiến nàng vừa nhột vừa khó chịu.

Mí mắt nặng trĩu rốt cuộc mở ra, thấy kẻ sát bên nàng chính là Thất vương gia Thường Hiền, dung nhan yêu mị mê hoặc chứng sinh gần trong gang tấc, khiến cho nàng thấy được rõ ràng từng ngũ quan xinh đẹp, đáng khen nhất chính là làn da của hấn, nhẵn nhụi trắng nõn, không thấy lỗ chân lông!

”Thế nào ? Ta suất lắm đúng không ?” Hắn nhìn ánh mắt ngu ngơ của nàng mà buồn cười, trầm giọng cười một tiếng, bàn tay cũng không yên phận, nghịch tóc đen dài mềm mượt trên gối của nàng.

”Người thật xinh đẹp!” Nàng thành thật trả lời, thật muốn vươn tay chạm vào dung mạo hư ảo kia, xem xem hấn có phải là người không, hay là thần tiên hạ phàm.

Nếu là bình thường nhất định hắn sẽ ra lệnh xử trăm kẻ nào dám nói hắn xinh đẹp. Cả cuộc đời hắn chính là vô cùng chán ghét hai chữ “xinh đẹp”!

Có nam nhân nào có thể chịu đựng được người ta dùng từ ngữ dành cho nữ nhân để nói mình, mặc dù là khen ? Không có a!

Nhưng là, hiện tại một chút tức giận cũng không có, lần đầu tiên hắn cảm thấy bản thân vô cùng may mắn khi có dung mạo xinh đẹp hơn nữ nhân này!

Nàng khen hắn, trong lòng hắn liền như nở hoa, thực sự rất vui mừng!

“Có muốn sờ thử không ?” Hắn mỉm cười gian tà, dụ dỗ nàng.

“Muốn a!” Nàng mỉm cười như hài tử, bàn tay trắng nõn đưa lên, chạm vào làn da nhẵn nhụi của hắn, xúc cảm vô cùng tuyệt diệu khiến nàng yêu thích không thôi.

“Da người thật tốt!” Ngay cả nàng cũng muốn ganh tỵ!

“Phải không ? Ta thấy da nàng mới tốt a!” Có qua đương nhiên phải có lại, hắn cũng vươn tay vuốt ve làn da bạch ngọc mềm mịn như lụa thượng hạng của nàng.

Bị hắn vuốt ve tới lui trên mặt, nàng không hiểu vì sao bản thân lại mong muốn hắn đừng dừng động tác, muốn hắn nâng niu mình nhiều hơn. Mà toàn thân lại vô thức nóng lên, mặt cũng đỏ bừng một mảng, mắt đẹp ngập nước lìm đim.

“Uhm . . . “

Nàng yêu kiều rên rỉ một tiếng, khiến cho Thường Hiên bên cạnh lửa dục bùng cháy.

“Nàng là đang quyến rũ ta ?” Hắn cố gắng đè nén dục hỏa trong lòng, tay rời khỏi mặt của nàng, khàn giọng nói.

Hắn buông ta khiến nàng buồn bực không thôi, môi hồng nhỏ nhắn chu lên, hốc mắt ảm ướt.

“Nha! Người cũng chán ghét ta đúng không ? Hừc, ngay cả mơ cũng bị người khác khinh thường!”

Hóa ra nàng nghĩ mình đang nằm mơ!

“Ta không chán ghét nàng, hơn nữa đây cũng không phải mơ!” Hắn bị nàng làm cho buồn cười, lắc đầu trầm ổn cười.

“Hả ?” Nàng tròn tròn mắt, tay hung hăng nhéo đùi.

Đau quá! Đau muốn chảy cả nước mắt a!

Là thật! Không phải mơ!

“Ách . . .” Nàng lật đật ngồi dậy, lết ra xa, tránh tên hỗn đản như hắn càng xa càng tốt!

Nhìn hành động của nàng thực khiến hắn co quắp miệng, là sao đây, hắn có bị bệnh truyền nhiễm sao ?

Nàng lết đến khi chạm phải vách tường mới chịu ngừng lại, ôm chặt chân trong tay, mặt đỏ bừng một mảng, thật là quá mức xấu hổ đi.

Trong đầu đang đau như búa bổ, nàng mơ hồ nhớ ra, nàng còn nhớ khi đó nàng sắp bị Nhan Tịch bóp chết thì hắn xuất hiện, nhìn thấy bộ dáng không thể tâm của hắn, cứ tưởng hắn sẽ không cứu nàng, thế nhưng bây giờ nàng lại ở tẩm cung của hắn! Hắn rốt cuộc cứu nàng!

“Là người cứu ta ?” Nàng cắn môi e dè hỏi, mắt vừa liếc nhìn hắn liền sụp xuống, mặt đỏ gay, nhất quyết không ngẩng đầu.

Bởi vì hắn đang trong tình trạng rất khêu gợi a!

Lúc này trường bào đỏ thắm trên người Thường Hiên mở rộng, lười biếng nằm nghiêng người ở mép giường. Nhìn hắn thon gầy như thế, nhưng thực ra khuôn ngực trắng nõn lại rất rắn chắc, sáng loáng, khẳng định bất kì nữ tử nào nhìn thấy đều phải chảy nước miếng ròn ròn!

Nam mô a di đà Phật, may mắn nàng không nằm trong số nữ tử háo sắc đó!

“Nếu không, nàng nghĩ là ai ?” Hắn nhướng mày lười biếng, môi luôn giữ một độ cong tuyệt đẹp.

“Đa tạ!” Nàng cũng không phải keo kiệt gì một câu cảm ơn.

Dường như được nàng cảm ơn hắn rất vui, môi càng cong hơn. Sau đó phượng mâu liền lóe sáng kì lạ.

“Chỉ đa tạ như thế thôi sao ?” Hắn cười cười nhìn nàng, nàng bất giác thấy lạnh toát thân, nụ cười kia, thực không có hảo ý!

Nàng siết chặt cái chân trong lòng, mím môi, ai oán nhìn hắn, biết ngay hắn cứu nàng là có mục đích.

”Ta không có ngân lượng!” Nàng rất nghèo túng a, nếu như hắn muốn tiền, có giết nàng nàng cũng không có đâu mà đưa hắn.

Hắn bật cười một tiếng, không biết nên nói nàng ngây thơ hay là ngu ngốc đây.

”Bỏn vương không cần ngân lượng của nàng.” Ngân lượng của hắn nhiều vô kể, có thể đê chết nàng a!

Nàng bắt mắt liếc xéo hắn, không cam tâm nói.

”Vậy ngươi muốn cái gì?”

Cuối cùng nàng cũng chịu hỏi câu này. Hắn chờ thực lâu.

”Ta muốn nàng!”

Hắn không nên làm nàng cắn lưỡi nga! Suýt tí nữa nàng đều bị hắn hại chết.

”Ta là hoàng hậu, trong lòng ta chỉ có duy nhất một phu quân, chính là Hoàng thượng.” Lời vừa nói ra nàng liền buồn nôn một trận, da gà da vịt đều thi nhau nổi lên.

Thường Hiến chán chường bĩu môi, phượng mâu khép hờ, giống như không muốn để ý đến nàng nữa.

Nàng len lén nhìn hắn, thật lâu không thấy hắn có bất cứ động tĩnh gì, tay bạo gan vươn ra chọc chọc vào tuyệt thế dung nhan của hắn. Giống như rất thú vị, nàng lại to gan hơn, dùng tay捏o mặt hắn.

Không có phản ứng. Tốt!

Nàng nhân cơ hội bỏ trốn, khốn khó trèo qua người hắn từng chút một, khi đã an toàn rời khỏi giường, nàng giống như vừa thoát khỏi hang cọp, mở miệng hoan hô.

Quay đầu lại nhìn người nằm trên giường vẫn không cử động, nàng nheo nheo mắt một lúc. Rốt cuộc quyết định . . .

Mặc kệ đi!

”Cáo từ!!!”

Nàng vất chân lên cổ bỏ chạy, vèo một cái liền biến mất, để hắn nằm trên giường hưởng khoái!

”Khụ khụ . . . “ Cái nữ nhân này!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Nàng vừa chạy về tẩm cung của mình liền vội vàng đóng cửa lại, thở hồng hộc, tiện tay vứt luôn cả khăn che mặt.

”Ngạt chết ta!”

Ngồi phịch trên ghế, gấp gấp rót nước uống, hình như còn chưa đủ, nàng trực tiếp cầm ấm trà, dốc hết vào bụng, thực không ưu nhã chút nào!

Liếc mắt nhìn xuyên qua rèm giường màu thanh lam, thấy trên giường có bóng người nằm, nàng thăm đoán, chỉ có thể là Tiểu Thanh hoặc Tiểu Trúc mà thôi.

”Ta nói cho mọi người biết nha, ta chính là bị hù sắp chết, cái tên thất vương gia gì kia thực biến thái, cái gì mà thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, ta phi, hắn là tên đầu óc có vấn đề thì có! Hắn cứu ta, ta vô cùng mang ơn hắn, ta cũng đã tạ hắn rồi a, thế nhưng hắn nói chưa đủ, bảo ta lấy thân đền đáp, phi phi, không đời nào!”

Nàng hăng say tuôn tràn mạch cảm xúc, bao nhiêu ức chế từ lúc nảy đến bây giờ đều cao giọng mắng ra hết, vừa nói vừa phun nước miếng khinh thường, bộ dáng vô cùng bất nhã, khiến cho người nằm trong giường một trận co giật, khóe miệng đều muốn co quắp.

”Cũng may ta lanh trí, nhanh nhẹn thoát thân được, nếu không hiện tại ta đã ở trong miệng sói rồi, áy chà, vừa nói lại càng thấy lạnh nha!” Nàng rùng

mình một cái, tay ôm bản thân chống rét.

Đột nhiên từ phía sau có một áo choàng choàng lên người nàng, vô cùng ấm áp, nàng cứ nghĩ là do Tiểu Thanh tốt bụng làm, liền vội vàng quay trở lại ôm chầm lấy người tốt bụng phía sau.

”Oa, tiểu Thanh, muội luôn là người tốt nhất à!” Nàng vươn tay ôm người đó, chu môi cười nói. Nhưng là ngay giây sau, thân thể nàng lập tức cứng đờ.

Thân thể tiểu Thanh khi nào lại cao lên đến thế, rõ ràng nàng ta thấp hơn nàng mà, từ khi nào lại cao hơn nàng một cái đầu ?

Nàng cảm thấy có gì đó bất ổn, tay liền đổi tư thế, chụp lấy phía trước ngực, sờ nắn tới lui một hồi lâu.

Phẳng lì như cái sân bay!

Đầu óc nàng đột nhiên ngưng trệ, mọi hoạt động đều dừng lại, khóe miệng cực lực co giật.

Không phải tiểu Thanh, cũng không phải tiểu Trúc! Cũng không phải Trần Phúc và Lam Đình! Vậy hẳn là . . . ai ?

Nàng trấn định bản thân, trước khi ngước đầu lên, nàng thủ sẵn nụ cười rạng rỡ nhất có thể. Đầu nhỏ từ từ nâng lên, nhìn rõ người trước mặt là ai, nụ cười tươi tắn của nàng liền cứng ngắt, sau đó là biến thành mếu máu chực khóc!

Là Hiên Viên Triệt!

”Hoàng hậu thật quá hài hước đi!” Hiên Viên Triệt tức cười nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng liên tục biến đổi. Xem ra quyết định hôm nay đến tẩm cung của nàng không sai một chút nào.

”Ách, á ha, hoàng thượng, xin chào! Người là rảnh rồi không chuyện gì làm đến tẩm cung của thần thiếp sao ?” Nàng chính là muốn cười nói qua chuyện, nhưng là không biết tại sao lời vừa nói ra, nàng liền hận không thể cắn lưỡi chết ngay đi.

Hắn không ngoài dự đoán, nụ cười trên mặt cứng đờ, khó khăn kéo xuống!

”Khụ, ta có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng ta muốn nghỉ ngơi một ngày cho nên tất cả mọi việc đều đã giao cho Viêm thừa tướng.” Hắn ảm đạm giải thích cho nàng hiểu, hắc tuyến trên trán cũng nhanh chóng lau đi.

”Nha, vậy sao, ha ha.” Nàng cười gượng thật xấu, chẳng khác gì mếu.

Hôm nay rõ ràng là ngày xui xẻo của nàng mà, chuyện của nương, rồi sau đó là xem chết dưới tay Nhan Tịch Y, tiếp sau đó nữa là sắp vào bụng sói, bây giờ lại đụng phải tảng băng này, nàng muốn khóc!

”Nàng nói, vừa nãy nàng bị cái gì ?” Hiên Viên Triệt đột nhiên nghiêm túc hẳn, nhớ đến chuyện lúc nãy nàng vô ý nói ra, tâm tình hắn băng lãnh nghiêm trọng.

Nàng hoảng hốt, mắng mình ngu ngốc, chưa biết rõ người nằm trên giường là ai mà đã mạch lạc kể hết tất cả mọi chuyện, vốn nghĩ chuyện này cũng không quá mức quan trọng, nhưng bây giờ người nghe lại là Hiên Viên Triệt, không quan trọng mới là lạ!

”Thường Hiên muốn nàng ?” Hiên Viên Triệt không biết bản thân vì sao nghe được cái tin tức này, bản thân liền khó chịu một hồi, cảm xúc bày cả ra trên mặt, tuấn nhan cương nghị lạnh lùng đáng sợ.

”Ách, ha ha, nào có, làm sao Thất vương gia Thường Hiên lại muốn ta được, ta là thiên hạ đệ nhất xấu nữ mà!” Nàng cười gượng phân bua, liên tục lắc đầu tăng thêm phần thuyết phục.

Hiên Viên Triệt nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, mày kiếm bắt giắc nhíu lại, phượng mâu quan sát khuôn mặt khuynh thành của nàng hiện tại vô cùng buồn cười.

”Nhưng nàng thực chất không hề xấu.”

”Làm sao hắn biết được sự việc này, chuyện này cũng chỉ có ta, cùng người và bốn người kia biết.” Nàng kiên định gật đầu, nàng chắc chắn Thường Hiên chưa thấy được dung mạo thật sự của nàng, hoàn toàn chắc chắn!

”Thôi được.” Hắn ngoài miệng tuy nói thế, nhưng nội tâm thâm nghĩ, hắn nhất định điều tra thật rõ ràng chuyện này.

Hắn vô tình liếc mắt qua cổ của nàng, chỉ thấy một vệt đỏ mờ nhạt, nhưng là trên làn da mềm mịn trắng nõn thì vô cùng rõ ràng.

”Là ai làm ?”

Nàng sờ sờ cổ của mình, nhất thời nhớ đến lúc đó, ánh mắt cũng chùng xuống, lạnh lẽo không hề thua kém Hiên Viên Triệt.

”Nếu nói người cũng không tin, chuyện này là chuyện riêng của ta, ta muốn tự giải quyết!” Ngữ khí nàng kiên cường bất thường, khiến hắn có chút kinh ngạc, ánh mắt không tin nhìn nữ nhân trước mặt

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

“Ôn quý phi đến!”

Bên ngoài chọt truyền đến giọng nói bán nam bán nữ của Đường cong cong khiến cho nàng một phen giật mình.

Là Ôn Noãn đến ? Không ổn rồi!

Nàng không hề chậm trễ đẩy Hiên Viên Triệt vào nắp trong góc phòng.

“Người nhanh trốn đi ?”

“Vì sao ?” Hiên Viên Triệt đặt một dấu chấm hỏi thật to trong đầu, tại vì sao Ôn Noãn đến thì hoàng thượng hẳn phải trốn ?

“Ách . . . “

Nàng cắn răng, thật muốn hỏi hán đầu óc có phải bị chìm tha đi rồi không, hẳn như thế nào không biết nguyên nhân. Tất nhiên là để bảo toàn mạng nhỏ của nàng a!

Thực không thể tưởng tượng được khi Ôn dịch, à không, Ôn Noãn quý phi thấy được phu quân vàng ngọc của nàng ta đang ở trong tầm cung của nàng thì sẽ như thế nào đây ? Nha! Đảm bảo là cực kì đặc sắc! Nhưng mà nàng lại không cần cái phúc phần được xem màn đặc sắc đó đâu.

Hiên Viên Triệt rút cuộc cũng khai thông đầu óc, hiểu ra được phần nào. Hắn chọt nhếch bạc môi cười, rất muốn xem nàng sẽ đối phó như thế nào. Gật đầu một cái, nhẹ nhàng lọt tồm vào góc phòng.

Nàng thờ phào một cái, quệt đi hắc tuyến trên trán, phui phui quần áo chuẩn bị nghênh đón vị Ôn quý phi quý hóa của mình.

“Tiện nữ tham kiến Ôn quý phi.” Mặc dù hiện tại nàng đã là hoàng hậu, cấp bậc trong cung tất nhiên cao hơn nàng ta một bậc, nhưng là nàng vẫn phải cúi đầu xưng hạ thần, không thể thất kính, nếu không, khẳng định nàng nhất định không toàn thây.

“Hừ . . . “ Ôn Noãn nhếch môi khinh khinh nhìn nàng quỳ dưới đất, không có chút hành động miễn lễ cho nàng, ung dung đặt móng xuống ghế, ganh ghét liếc mắt nhìn.

Nàng cực lực đè nén cảm xúc muốn đánh người xuống, nắm chặt nắm đấm quỳ dưới đất.

“Thấy ta còn không mau dâng trà.” Giọng nói chanh chua, kiêu ngạo của Ôn Noãn thật quá mức sắc bén, khiến nàng không tài nào cãi lệnh, chịu nhục dâng trà cho nàng ta.

“Trà thế này cũng dám dâng cho ta ?” Ôn Noãn không thèm hợp một miếng trà, chỉ nhìn nhìn ly, xong phát tay cố ý đổ vào người nàng, lớn giọng quát.

“Đúng là chủ nào tố nấy.” Nàng ta lạnh giọng nói, sau đó ra hiệu cho thị vệ của mình.

Rất nhanh thị vệ của nàng ta áp giải một người vào. Người kia tóc tai hỗn độn, quần áo thái giám rách nát, toàn thân máu me bết, vừa nhìn liền biết hẳn vừa bị đánh rất tàn nhẫn.

Nhưng là vì sao nàng lại cảm thấy người này vô cùng quen mắt ?

Ôn Noãn hừ lạnh một tiếng, đứng bật dậy, bước về phía người kia, nắm chặt tóc của hắn xách lên, làm cho nàng hoàn toàn thấy được gương mặt của hắn.

Mặc dù khuôn mặt chẳng chít những vết thương lớn nhỏ, hơn nữa bầm tím sưng vù, nhưng mà nàng nhận ra được.

“Trần Phúc!” Nàng thét lên một tiếng, không nhận được vội vàng đứng dậy chạy về phía hắn.

“Như thế nào lại biến thành như thế này ?”

Nàng ôm hắn, bất cẩn đụng vào những vết thương lớn nhỏ trên người hắn, khiến cho hắn phải nhe răng nặn nê hô đau. Nhìn hắn bị hành hạ đến mức thừa sống thiếu chết, nàng thực đau lòng, nước mắt cũng không nhận được mà rơi xuống.

”Là do ngươi làm ?” Chợt, nàng quét mắt rét lạnh nhìn Ôn Noãn đang đứng một bên hã hê, độc ác cười.

Ánh mắt của nàng quá mức lạnh lẽo làm cho Ôn Noãn giật mình, miệng cũng ngậm lại không dám tiếp tục cười. Nhưng mà nàng ta sao có thể chịu yếu thế trước nàng, miệng vẫn mạnh bạo nói.

”Ngươi cũng thật biết dạy dỗ nô tài của mình, hẳn chỉ là một thái giám nhỏ bé lại dám hăm hại ta, hay là chính là do ngươi sai hẳn làm thế ?”

Nàng nheo mắt một hồi, không biết rốt cuộc chuyện là như thế nào.

”Bẩm hoàng hậu nương nương, chuyện chính là sáng nay Trần Phúc đến Nhã Thanh cung dâng trà cho Ôn quý phi thay cho Tiểu Bác Tử, nhưng là không ngờ trong trà lại có độc!” Đường cong cong đứng một bên tương đối cung kính nêu rõ đầu đuôi cho nàng.

Nàng vừa nghe liền quay đầu nhìn Trần Phúc hơi thở mỏng manh trong ngực. Chỉ thấy hắn kích động mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng không được, chỉ đành bất lực lắc nhẹ đầu phủ nhận.

Chỉ cần hành động như thế của hắn nàng liền tin tưởng hắn! Ánh mắt vốn dĩ nhẫn nhục, thấp hèn chợt biến hóa kinh người. Lạnh lẽo rợn người, bất kì ai cũng không dám hó hé nửa lời.

”Phiền Đường cong cong mang Trần Phúc lên giường và mời thái y đến đây.” Lời nàng nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho Đường cong cong kinh hoàng tuân mệnh, cuống quýt thi hành, không dám mở miệng cự tuyệt.

”Tiểu đệ, tỷ nhất định đòi lại công bằng cho đệ.” Nàng ghé tai nói nhỏ với Trần Phúc, mỉm cười trấn định xoa mặt hắn, lời nói chắc chắn vô cùng, làm cho Trần Phúc yên tâm, cũng cố gắng nhếch môi cười lại với nàng.

”Ta không cho phép người đi.” Nhìn Đường cong cong chân chó nhát mực nghe lời nàng, Ôn Noãn tức giận vô cùng, thét lớn ngăn hắn lại, không cho hắn đi mời thái y.

Nhìn Đường cong cong khó xử đứng ở cửa nhìn lạnh nhạt của nàng, rồi lại nhìn hung dữ của Ôn Noãn, nhất thời không biết nên nghe lời ai, chỉ biết đứng yên một chỗ.

”Còn không mau đi ?” Nàng nắm tay Trần Phúc nhẹ cười với hắn, lại nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn Đường cong cong, môi nhỏ bật mồm.

Ngữ khí nhỏ nhẹ mà cường hãn bức người, thấp phần giống với giọng điệu của hoàng thượng. Đường cong cong một trận run rẩy cả người, sau đó không dám chậm trễ mà rời đi.

”Ngươi . . . “ Ôn Noãn tức khí ngất trời, quay lại nghiêng răng ken két nhìn nàng, dung nhan mỹ lệ sớm bị hỏa giận làm cho méo mó khó coi.

”Ôn quý phi, ngươi có bằng chứng gì nói Trần Phúc hạ độc ngươi ? Là ngươi chính mắt thấy ?” Nàng không nóng không lạnh hỏi.

”Là hắn dâng trà, không phải hắn hạ độc thì còn ai!” Ôn Noãn thừa nhận, nàng ta trong lòng có chút run sợ trước thay đổi đột ngột của nàng.

”Tức là ngươi không thấy ?” Nàng cười khẩy một tiếng, tiếp tục hỏi Ôn Noãn, trong mắt tia băng giá ngày càng đậm.

Ôn Noãn thật không biết nên trả lời như thế nào, á khẩu đứng đó, cắn môi không trả lời.

”Chưa xác nhận được hẳn có phải người hạ độc hay không, ngươi đã cho dụng hình ?” Ngữ khí của nàng lại đi xuống một bậc, độ ảm cũng không còn một chút nào. Chỉ cần nhìn đến Trần Phúc đau khổ nằm trên giường, nàng đã không tài nào chịu nổi.

”Ngươi có quyền dụng hình sao ?” Nàng liên tục hỏi, dồn Ôn Noãn vào đường cùng, không cách nào biện minh.

”Tại sao không ? Ta là quý phi được hoàng thượng sủng ái nhất, ta có tất cả mọi quyền!” Nàng ta không cam tâm, lớn miệng hô.

”Hay cho câu “quý phi được sủng ái nhất có tất cả mọi quyền“.” Hiên Viên Triệt không thể nào đứng yên trong góc phòng được nữa, khoan thai bước ra ngoài, bạc môi nhếch lên, mắt âm lãnh nhìn Ôn Noãn đang chết trân, trợn trừng mắt nhìn hắn.

”Hoàng thượng . . . ?!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

”Sủng phi liền có quyền dụng hình tùy tiện ?” Hiên Viên Triệt hẳn hình như đã quá dung túng cho Ôn Noãn rồi. Lúc trước nề mặt nàng là đích nữ của Ôn

thừa tướng, hần mới để nàng trở thành phi tử thân cận hần nhất, không nghĩ nàng lại có thể lộng hành trong cung như thế.

”Thần thiếp không có ý tứ đó.” Ôn Noãn nhất thời chết đứng, hồi lâu sau mới bị giọng điệu lạnh lẽo của hần làm cho giật mình, sắc mặt cơ hồ tái xanh, vội vàng quỳ xuống.

”Nhưng là thánh lược ta vô cùng tốt, liền nghe được chính miệng người nói như thế.” Nàng ngồi một bên xem kịch, dựa theo thái độ hiện tại của Hiên Viên Triệt cho thấy hần công tư đều phân minh, nàng hoàn toàn tin tưởng giao việc này cho hần xử lý.

Ôn Noãn toàn thân cao thấp run rẩy, không ai không phát hiện. Nàng cười lạnh, người cũng có lúc này.

”Thần thiếp mu muội, nhất thời hành động nông nổi, cầu xin hoàng thượng tha mạng.” Ôn Noãn cuối cùng cũng không tiếp tục chối cãi, dập mạnh đầu xin tha, nước mắt sớm tràn mi, giàn giụa cả khuôn mặt mỹ lệ.

Nàng chính là muốn mở miệng nói, như thế nào dễ dàng tha cho nàng ta như vậy, chỉ vì “mu muội”, “nông nổi” mà đã khiến cho Trần Phúc chỉ còn nửa cái mạng!

Nhưng vẫn là Hiên Viên Triệt nhanh miệng hơn. “Nàng cho là chỉ thanh minh như thế liền được tha?”

Hiên Viên Triệt nhướng mày kiểm, kín đáo liếc mắt quan sát biểu hiện của nàng, chỉ thấy nàng giống như biến thành người khác, hàn khí quanh thân dày đặc có thể khiến người ta đóng băng bất kỳ lúc nào, ánh mắt ẩn ẩn sát ý dọa người.

Hần phải thừa nhận rằng, lúc nàng biến đổi đột ngột như thế hần đã giật mình, khí thế của nàng không hề thua kém bậc đế vương như hần.

”Thần thiếp . . . “ Ôn Noãn ngược mặt đáng thương nhìn hần, nước mắt trong suốt thi nhau rơi xuống, môi cắn chặt, trán rướm máu vì dập đầu lúc này, bộ dáng cực kỳ tội nghiệp, nhất định ai nhìn thấy tâm đều mềm ra.

”Van xin người tha tội cho thần thiếp!” Ôn Noãn ôm chặt chân của hần, khóc lóc xin tha mạng.

Nàng tựa lưng vào thành giường, nhếch mép cười khinh miệt, từ khi nào một Ôn Noãn quý phi tự cao tự đại lại có bộ dáng tàn tạ, mất hình tượng như thế. Ánh mắt nàng đột nhiên sắc bén, tất cả đều do nàng ta tự chuốc lấy!

Hiên Viên Triệt nhất thời không biết nên làm như thế nào, đưa mắt cầu cứu nhìn nàng. Đúng lúc nàng chạm phải ánh mắt của hần, bấu môi khinh thường.

Nàng đứng lên, hướng chỗ của Ôn Noãn bước tới, khụy người xuống đôi mắt với nàng ta.

”Không phải người nói Trần Phúc hạ độc người hay sao? Như thế nào lại không cáo trạng với hoàng thượng?”

Nàng trong lòng đã sớm sáng tỏ mọi chuyện, tất cả chuyện này đều do Ôn Noãn tạo ra, hãm hại Trần Phúc hạ độc rồi dựng hình với hần cũng chỉ có một mục đích, chính là thị uy cùng cảnh cáo nàng. Nhưng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn chính là thay đổi đột ngột của nàng và sự có mặt của Hiên Viên Triệt.

Đúng là Ôn Noãn rất thông minh, nào có rất nhiều chất xám nhưng mà lại không đủ dùng!

Ôn Noãn trong lòng có biết bao nhiêu nỗi căm hận với nàng, nhưng tình hình hiện tại lại không thể bộc phát ra bên ngoài, chỉ có thể mở to mắt hung dữ trừng nàng, giống như muốn dùng ánh mắt cắt nàng ra thành trăm vạn mảnh.

Ánh mắt nàng mang ý cười lạnh người, bất chợt chuyển sang bóng dáng nhỏ bé đang đứng run rẩy không ngừng.

”Xảo nhi, người hình như đang sợ cái gì?”

Xảo nhi tức khắc trắng bệch cả mặt, quỳ xuống dập đầu khóc.

”Mọi chuyện đều do Ôn quý phi căn dặn, nô tỳ chỉ là tuân mệnh làm theo mà thôi.”

Xảo nhi quá hoảng hốt, sợ bị xử trảm, tất nhiên phải khai ra người chủ mưu bày ra mọi chuyện -- Ôn Noãn!

Ôn Noãn quý một bên sắp bị nha hoàn Xảo nhi của mình làm cho tức chết, hận không thể ngay lập tức bóp chết nàng ta, trong lòng thầm mắng không xong, lần nữa hướng tới Hiên Viên Triệt cầu tình.

”Xem như trẫm đã nhìn lầm nàng rồi. Người đâu, mang Ôn quý phi đến lãnh cung giam trong một năm đồng thời giáng xuống quý nhân.” Hiên Viên Triệt lạnh giọng ra lệnh, thị vệ bên ngoài nhanh chóng đem Ôn Noãn sớm ngất xỉu cùng Xảo nhi đi đến lãnh cung.

”Ta xử như thế nàng có hài lòng không?” Không biết từ bao giờ Hiên Viên Triệt hần lại quan tâm đến tâm trạng của nàng như thế.

”Tạm chấp nhận.” Nàng không thèm liếc mắt nhìn hần một cái, trực tiếp bước đến giường yêu thương vuốt ve khuôn mặt sưng vù của Trần Phúc.

”Đệ có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.” Nàng không ngần ngại đặt lên trán hần một nụ hôn nhẹ, chứng tỏ nàng có bao nhiêu yêu thương tiểu đệ không thân thích này.

”Ta cũng muốn!” Hiên Viên Triệt không hiểu vì sao bản thân nhìn một màn này, trong lòng cực kì khó chịu, giận dữ lên tiếng.

Tất nhiên đáp trả hần không phải là nộ hân của nàng mà chính là hân hạnh nhận được ánh mắt khinh thường!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

“Bẩm hoàng thượng, có Ôn thừa tướng cầu kiến.” Lâm công công nhẹ nhàng bước vào bẩm báo.

Hiên Viên Triệt dừng bút trong tay, ngẩng đầu nhìn Ôn thừa tướng đứng bên ngoài, thờ dài một tiếng.

”Cho truyền.”

”Hạ thần tham kiến hoàng thượng.” Ôn thừa tướng bộ dáng gấp gáp đi vào, nhanh chóng cúi người hành lễ.

”Ôn thừa tướng không cần đa lễ, mời đứng lên.” Hiên Viên Triệt đối với Ôn Chấn là một mực dè chừng, những năm gần đây biểu hiện của ông ta cực kì lạ, hành tung cũng vô cùng bí ẩn, khiến cho hần sinh nghi trong lòng, cũng cẩn thận đối đãi.

”Hoàng thượng, xin người ân xá cho Ôn Noãn.” Ôn Chấn một mực không chịu đứng lên, hạ giọng cầu xin cho con gái cưng của ông ta -- Ôn Noãn.

”Việc này Ôn thừa tướng cũng đã biết rõ, nàng ta bày ra âm mưu hại người gây rối loạn trong hậu cung, tội khó mà tha.” Hiên Viên Triệt giờ ra khó xử, trầm giọng nói, mà bên trong giọng nói cũng không thiếu uy nghiêm, khiến người nghe khó mà kháng cự.

”Nhưng hạ thần xin hoàng thượng khai ân, Ôn Noãn là do hạ thần chiều hư từ nhỏ, cho nên tính khí có hơi phách lối, ngộ công cuồng tự đại, lần này cũng là do nhất thời đại dột.”

”Vậy ta xin hỏi Ôn thừa tướng, nhất thời đại dột đã khiến cho nô tài của ta thừa sống thiếu chết, nếu như không phải “nhất thời” mà ngài nói kia, có phải nô tài của ta sẽ chết không toàn thây ?!”

Bỗng nhiên lại vang lên giọng nói mềm nhẹ mà sắc sảo của nàng. Nàng một thân hoàng y rực rỡ bước vào ngự thư phòng, phản nửa gương mặt bị che đi, chỉ còn lộ ra đôi phượng mâu kiên định cùng lạnh nhạt.

Ôn Chấn nhất thời cứng miệng không biết nên đối đáp với nàng thế nào, hần quả thật bị khí thế cùng sắc sảo của nàng làm cho dọa một phen, lời đồn đúng là không sai, hoàng hậu ngốc từ lúc trước hiện tại đã không còn ngốc nữa, nhưng mà không đơn giản là hết ngốc, lời nói như đùa cợt kia không hề có ý tứ đùa cợt, mà lạnh lẽo cùng sát ý chứa đầy bên trong từng câu chữ, thật khiếp người!

”Hạ thần không có ý như thế.” Hần đành nghiêng chặt răng hạ thấp đầu, lồng ngực vì bị đá kích mà phập phồng lên xuống.

”Vậy ý tứ của ngài là gì ?” Nàng chậm rãi bước về phía Hiên Viên Triệt, lạnh nhạt hỏi ngược lại, khóe môi lười biếng nâng lên.

”Hạ thần . . . “Nàng thành công khiến cho Ôn Chấn hoàn toàn bại cuộc, tay nắm chặt quyền.

”Hoàng thượng phán xét anh minh, hạ thần tâm phục khẩu phục, hiện tại hạ thần thấy trong người không được khỏe, hạ thần xin phép cáo lui.”

”Được.”

Nhìn bóng dáng tức khí của Ôn Chấn rời đi, nàng không thể nhịn được cười, đợi đến lúc ông ta đã khuất dáng thì mới dám bật ra tiếng cười.

”Phốc . . . ha ha . . .”

”Có vẻ như nàng rất vui vẻ.” Hiên Viên Triệt nâng môi cười sùng ái, tay giờ lên gạt bỏ khăn che mặt của nàng.

Nàng khi cười thật xinh đẹp, thật khiến hần si ngốc. Nàng hôm nay chính là cho hần mở rộng tầm mắt, bản lĩnh cùng trí tuệ của nàng thật khiến người ta không thể xem thường, ngay cả Ôn Chấn cũng bị nàng làm cho tức giận bỏ về. Nàng ngày càng khiến hần mở rộng tầm mắt.

Nàng thật giống như một chú mèo con, khi được sống bình thân an nhàn thì hết mực lười biếng, nhu thuận, nhưng đến khi bị dồn vào đường cùng, nàng liền lập tức xù lông, giờ vuốt, nhe nanh sẵn sàng đáp trả lại những kẻ ép mình, khí thế không hề yếu kém chút nào.

”Ta rất là vui vẻ a, người xem, bộ dạng tức giận bốc khói của hần cực kì buồn cười.” Nàng mặc kệ hần lấy đi khăn che mặt của mình, thoải mái cười ha hả, thực khiến ánh mắt cũng hần không thể nào rời khỏi nàng.

”Nhưng mà lão ta không phải loại người đơn giản, nàng không nên đối địch cùng lão.” Hấn đột nhiên nghiêm giọng, ánh mắt trở nên nghiêm túc hơn khiến nàng dừng cười.

Bề ngoài đúng là đã ngừng cười nhưng trong lòng nàng lại có một loại ám áp kì lạ, khiến nàng thực sự tươi cười rạng rỡ.

”Ngươi lo cho ta ?” Nàng nhướn mày khiêu khích nhìn hấn, môi cười nhàn nhạt, vô cùng chọc lòng người.

”Nào có!” Hấn giống như bị người ta nắm lấy đuôi của mình, giật nảy lên một cái, làm bộ bình tĩnh quay mặt đi nơi khác.

Mà trong thâm tâm hấn cũng xuất hiện một câu hỏi to tướng: Hấn là đang quan tâm nàng ?

”Đừng giấu ta.” Nàng đâu dễ dàng buông tha cho hấn, lập tức nhảy xuống ghế, đưa mặt đối diện hấn nháy mắt cười nghịch ngợm.

”Giấu gì chứ, nàng đừng có mà suy diễn ?” Hấn tròn mắt nhìn gương mặt nàng gần sát với mình, má tuấn mỹ lập tức phồng hồng, sau đó lại xoay mặt về vị trí cũ.

”Nè, ta nói đúng rồi phải không ?”

”Nè . . .”

Hấn biết mình không thể nào trốn khỏi nàng, nhất định nàng sẽ nằng nặc bắt hấn phải trả lời thật lòng, cho nên hấn liền lập tức chạy thật nhanh ra khỏi phòng.

Nàng phòng má, bĩu môi, hừ một tiếng cũng nhanh chân vén váy chạy theo hấn.

”Đợi ta . . .”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

”Không ngờ Thường Hiên vương gia lại có nhã hứng tao nhã như thế.” Âm thanh kiều mị, ngọt ngào cất lên, trêu chọc lòng người rạo rực, Thường Hiên cười nhạt xoay mặt nhìn vào nhan sắc phong hoa tuyệt đại của Đệ nhất mỹ nhân thiên hạ -- công chúa Tang Vô Yên.

Nàng vận huyết y rực rỡ, đứng dưới rừng cây anh đào đang nở rộ xinh đẹp thì thật nổi bật, thật yêu mị.

Bất quá vẫn là không hề quyến rũ được ánh mắt của Thường Hiên, hấn gật đầu chào hỏi, sau đó lại xoay người trở lại, lười biếng dựa vào góc cây anh đào, tay trắng nõn tinh tế gảy trên dây đàn, môi hồng khẽ nhếch.

”Công chúa không phải có cùng nhã hứng như ta ?”

”Bản cung chỉ là tình cờ đến đây thôi.”

Tang Vô Yên cất bước tiến lại gần hơn, cùng ngồi xuống với hấn, si mê nhìn dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt làm khuynh đảo chúng sinh kia, tay không tự chủ được vươn ra vuốt ve mặt hấn.

”Hay là công chúa công chúa có hứng thú với khuôn mặt của ta ?” Ý cười trong mắt Thường Hiên càng sâu thêm một tầng, nét mặt không chút biến hóa, đôi tay vẫn nhẹ nhàng gảy đàn, đơn giản là ánh mắt nhìn thẳng vào giai nhân cạnh bên tự nhiên có chút sắc bén.

”Ha ha, chỉ là ngươi quá mỹ khiến bản cung hâm mộ mà thôi.” Chạm phải ánh mắt kia khiến nàng ta thoáng chấn động, cười ngượng ngừng rút tay về, bắt quá si mê trong ánh mắt chỉ có tăng chứ không giảm.

”Phải không, nhưng mà ta thấy nhan sắc của công chúa mới mỹ.” Thường Hiên cột nhã cười, tay tạm dừng đánh đàn, thân nhiên vươn ra phui đi cánh hoa rơi trên tóc của Tang Vô Yên, còn cố tính khẽ sát mặt mình vào mặt nàng ta.

Gần với mỹ nam tuyệt đại trong gang tấc như thế, còn được hấn dịu dàng với mình, tất nhiên tim của Tang Vô Yên đập loạn xạ trong lồng ngực, gào thét muốn bay ra ngoài, gương mặt kiều diễm phấn hồng một mảng, đẹp không thể tả.

Nhan Tích Phàm rón rén nép vào một góc cây anh đào khá to lớn, đủ che chắn thân hình mảnh mai của mình, đưa mắt nhìn lên, ô, phúc khí lớn nha, đến đây ngắm hoa còn bắt gặp được đôi nam thanh nữ tú này thân mật ngọt ngào, biết đâu chừng còn được xem cung xuân đồ sống đi!

Vừa mới nghĩ đến thôi lòng nàng đã rạo rực, mũi như muốn phụt ra khói, đỏ mặt trông chờ diễn biến tiếp theo của Thường Hiền và Tang Vô Yên.

”Thường Hiền, người nói bản cung mỹ, là thật hay giả ?” Được Thường Hiền dịu dàng như thế, Tang Vô Yên không thể nào cưỡng lại được, mềm mại tựa vào ngực hắn, tay ngọc vẽ vòng tròn trên cằm bảo của hắn, giọng nói vừa ngượng ngùng vừa nũng nịu, làm cho ai kia nấp trong góc cây nổi da gà đầy mình.

”Đệ nhất mỹ nữ thiên hạ tất nhiên là người xinh đẹp nhất, ta không hề giả dối.” Thường Hiền thân không chút biến đổi trước sự uyển chuyển của Tang Vô Yên, nhưng mà sắc mặt hình như có chút tối sầm lại.

Nàng thâm nghĩ “Ái chà, nén dục hỏa thế kia, thật tội nghiệp a!”, lại tiếp tục háo hức trông chờ, mau bung ra đi, không cần nén đâu!

”Ha ha, bản cung đương nhiên biết mình mỹ.” Nàng ta lập tức kiêu ngạo cười to, không chút khiêm tốn nói, lại càng áp sát thân hình nóng bỏng vào người Thường Hiền hơn.

Nàng hưng phấn nói “Đừng rồi, áp nữa đi, lấn nữa đi!”

”Nhưng mà trong mắt ta, người đẹp nhất lại là một người khác.” Thường Hiền trầm giọng cười hai tiếng, lời nói nhẹ nhàng mà lại giống như gáo nước lạnh, trực tiếp tạt vào mặt Tang Vô Yên, làm cho nàng ta đang cười đắc ý liền cứng đờ một đồng, toàn thân run rẩy.

Ai kia lại ôm bụng cười lăn lóc.

”Người . . . người . . . “ Nàng ta lập tức rời khỏi lòng ngực hắn, không tin nhìn vào đôi con ngươi đen huyền âm lãnh, không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì, đáy lòng vừa giận vừa có chút run sợ.

”Như thế nào lại có người đẹp hơn ta ?”

Thường Hiền đậm mặt cười, hai tay tiếp tục gảy đàn, đem Tang Vô Yên đánh bay ra khỏi tầm mắt, giống như nàng ta là một kẻ vô hình.

Tang Vô Yên từ trước đến nay đều được người khác khen, khen nàng dung mạo tựa thiên tiên, khen nàng mỹ miều như đoá mầu đơn rực rỡ, . . . chưa có kẻ nào vượt mặt nàng, thế nhưng trong lòng của Thường Hiền nàng lại không phải người đẹp nhất ?! Không thể chấp nhận được!

Quá đổi ngờ vực, quá đổi ngạc nhiên khiến nàng ta bị đá kích không ít, vội vàng bật dậy, hai tay nắm chặt gấu váy giày xéo một trận, sau đó nghiêng răng nhìn đại mỹ nam trước mặt vô cùng nhân nhả đánh đàn, xoay người bỏ chạy một mạch, rất nhanh mất dạng khỏi vườn cây anh đào.

”Nàng xem đủ chưa ?” Đến khi nàng ta đi mất, Thường Hiền mới dừng tay gảy đàn, đứng dậy, lắc đầu thở dài đi về phía cây anh đào cách hắn không xa. Bất đắc dĩ cười cười nhìn giai nhân cười ngất nghêu phía sau góc cây.

”Hóa ra người biết ta ở đây ?” Nàng ngừng cười, trấn định tinh thần một chút, sau đó đi ra khỏi góc cây, đứng đối diện với Thường Hiền.

”Ta đã biết từ lâu.” Hắn cười cười nhìn nàng, tay phui nhẹ mái tóc vương đầy cánh hoa đào, giống với hành động lúc nãy đối với Tang Vô Yên, nhưng mà ánh mắt hình như không giống.

”Vậy ra người có ý diễn cho ta xem ?” Nàng chột ngộ ra, chắc lười, buồn chán nha!

”Đúng vậy, ta muốn xem nàng có uống phải bình dấm chua nào không, rốt cuộc lại làm ta thất vọng.” Thường Hiền cười khổ một tiếng, khổ sở nhìn vào đôi mắt to tròn trong vắt của người trước mặt, chỉ thấy một mảng ngây thơ, giản hoạt.

”Hơ, vì sao ta lại phải uống dấm chua ?”

”Không sao cả, không quan trọng gì, hiện tại ta chỉ muốn nàng vũ cho ta một khúc, chỉ như thế.”

Nhìn Thường Hiền này, quả thực nàng có chút không quen, lúc nào trên gương mặt yêu nghiệt của hắn cũng có nụ cười cợt nhả, bất cần, thế nào lúc này lại không có, chỉ là một nụ cười nhạt vô vị mà thôi.

” Ân.” Nàng cũng không đành lòng từ chối hắn, hơn nữa vũ dưới những cây hoa anh đào thật sự rất đẹp, nàng cũng muốn thử.

Giữa rừng cây anh đào rực rỡ, nam nhân đánh đàn, nữ nhân uyển chuyển vũ, một bức tranh không thể nào đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

“Phạm nhi, nàng lại chạy loạn ở đâu ?”

Nàng vừa chạy về phòng liền bắt gặp Hiên Viên Triệt đang ngồi trên ghế, ưu nhã nâng chén uống trà. Phát hiện nàng đứng đó, hần liền liếc mắt nhìn nàng, giọng nói âm trầm mang theo đau đầu, thật giống bộ dáng của phụ thân dạy dỗ nữ nhi.

Nàng rốt cuộc có phải là biến thành người khác rồi hay không ? Trước kia nàng chỉ một mực trốn tránh người ngoài, hận không thể ở trong phòng suốt đời, thế nhưng bây giờ lại yêu thích lượn lờ rong chơi, hiểu động không chịu nổi !

“Ta chỉ đi ngắm hoa đào thôi nha, nào có chạy loạn!” Nàng bĩu môi hừ lạnh một cái, tay thuận tiện đóng cửa lại, giặt tấm khăn che mặt ra, để lộ dung nhan yêu kiều diễm lệ.

Mà khoan, hần vừa gọi nàng là Phạm nhi ?

Nàng lại muốn ói! Cái tên nam nhân băng lãnh này rốt cuộc là đầu óc bị hư hỏng ở chỗ nào, hần không những không cư xử lạnh lùng với nàng như trước kia, mà còn ôn nhu săn sóc, dịu dàng hết mực, như thể nàng quả thật là người hần yêu thương.

“Nàng nên biết nàng là hoàng hậu một nước, không thể giống như tiểu hài tử thích rong ruổi nữa.” Hần bắt đầu đi lắc đầu, tay thon dài trắng nõn vươn ra bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, kéo nàng ngồi trên đùi hần.

“Nè, ngươi có cần ăn đậu hủ của ta trắng trợn như thế không ?” Nàng liếc xéo Hiên Viên Triệt, không chút hài lòng với hành động thân mật quá mức của hần. Bất quá miệng là nói vậy, nhưng tay chân lại không chút kháng cự, mặc nhiên để hần ôm ấp. Ngược lại trong lòng nàng lại cảm thấy ấm áp vô cùng, càng chui rúc sâu hơn vào ngực hần.

Hần buồn cười vuốt tóc mềm mại của Nhan Tích Phạm, môi như có như không in lên tóc mây của nàng một nụ hôn nhẹ nhàng “Ta chính là thích ăn đậu hủ của nàng như vậy.”

Nàng cười khúc khích như nữ hài nhi, càng cảm thấy Hiên Viên Triệt không tệ như nàng nghĩ. Mà thực ra nàng đã phát hiện điều này khá lâu rồi, chỉ là vẫn chưa khẳng định sâu sắc.

“Ngươi là đều thích ăn đậu hủ của nữ nhân như vậy sao, đã ăn bao nhiêu người rồi ?”

Nàng đột nhiên ngưng cười, tự nghĩ chẳng có gì đáng cười cả, ý tứ của hần chính là hần thích ăn đậu hủ của nữ nhân lắm mà, tên háo sắc đáng chết! Nàng vội vàng ngẩng đầu hung trọn trừng hần, môi mím chặt chuẩn bị, chỉ cần hần mở miệng thừa nhận nàng liền cắn chết hần.

Trong không khí vốn đang ngọt ngào hạnh phúc lại thoáng thoảng mùi vị đắng chua nồng nặc, nàng vô thức không nhận ra, nhưng Hiên Viên Triệt lại cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Ý cười trong mắt càng sâu, lóe lên tia kinh hi thật lớn, mà hần lại thích đùa dai, cho nên liền mở miệng nói.

“Đừng, đậu hủ của nữ nhân rất ngon nha, ăn thật nhiều đến mức ta không nhớ rõ.”

Không hiểu vì sao sau khi nghe hần nói xong, hỏa khí trong người nàng liền bộc phát bùng cháy dữ tợn, hận không thể thiêu chết hần ngay lập tức. Hàm răng trắng nõn nhe ra hướng mặt hần cắn tới.

Không nghĩ tới nàng lại có hành động trẻ con như vậy, hần cười một tiếng, không hề né tránh, mà ngược lại có chút trông chờ. Đợi đến khi môi nàng kề cận đến hần liền động thủ, bạc môi chuẩn xác ngậm lấy môi hồng ướt át của nàng.

“Ngô -- “Nàng mở mắt thật to nhìn chăm chăm dung nhan tuấn mỹ khuynh thành đang phóng to trước mặt, thiếu chút nữa máu mũi đã phụt ra, may mắn nàng kim nén rất tốt, rất nhanh cho dòng máu chảy ngược trở về!

Hần chậm chạp mút lấy hai cánh hoa hồng nhuận của nàng, tham lam hương vị ngọt ngào mà hần mê luyến đã lâu. Khẽ mở mắt nhìn thấy nàng vẫn còn trọn tròn mắt nhìn hần chăm chăm, hần buồn cười cười khê, mở miệng ra lệnh.

“Nhắm mắt lại”

Nàng luống cuống không biết làm sao, đành phải nghe lời của hần nhắm chặt mắt lại, cảm nhận từng chút hương vị lạ lẫm mà hần mang lại.

Không dừng trên môi nàng, hần bắt đầu chiến lược công kích, cạy nhẹ hàm răng trắng tinh, đầu lưỡi nhẹ nhàng lách vào khoang miệng thơm tho, yêu thích quán lấy chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng.

“Ngô -- “Nàng khó khăn tiếp nhận hần, ở thế bị động mặc hần xâm lược ngang ngược. Mà tận sâu trong thâm tâm, nàng lại cực kì thích thú, tay không tự chủ vòng qua cổ hần ôm chặt, môi vô thức đáp lại. Tuy có chút vụng về nhưng lại chứa đầy chân thành tận đáy lòng.

Hiện tại trong lòng Hiên Viên Triệt mừng rỡ như điên, được nàng đáp lại, chứng tỏ nàng không còn bài xích hần, không còn chán ghét hần, hơn nữa lại giống như đang bắt đầu tiếp nhận hần. Còn niềm vui nào hơn thế nữa ?!

Nụ hôn triển miên lại làm cho dục hỏa nguyên thủy chôn sâu trong người Hiên Viên Triệt từng chút trỗi dậy, làm cho hần có chút khó chịu vụn vặt, mồ hôi bắt đầu rịn ra đầy trán.

”A -- “Nàng như cảm giác có vật gì có rất cứng rất nóng chạm vào đùi nàng, khiến nàng không khỏi giật mình hét lên một tiếng.

”Không cần để ý đến!” Hiên Viên Triệt cật lực kìm nén, đến mức sắc mặt hần xanh mét khó coi, ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai nàng.

”Nè, người có sao không?” Nàng thấy sắc mặt của hần cực kì không tốt, hơn nữa vật gì đó cứ không ngừng trêu chọc nàng, làm nàng không thể nào không để ý đến. Nàng lấy tay xoa xoa mặt hần, lo lắng không thôi.

Hần khó khăn lắc đầu, có chút khổ sở, hần làm sao có thể nói cho nàng biết tình trạng của hần hiện giờ, biết đâu lại dọa sợ nàng bỏ chạy mất!

”Được rồi, ta còn tấu chương cần phải phê duyệt, ta đi trước đây.” Hần yêu thương đặt nàng xuống ghế, sau đó nhanh chóng chạy đi.

”Nha~” Nhìn bộ dáng hần chạy như chưa từng được chạy thật buồn cười, nàng buồn chán chep miệng, nhanh như vậy đã bỏ rơi nàng ngồi đây một mình. Mà kì thực trong lòng nàng vẫn thắc mắc, rốt cuộc cái kia kia chạm vào nàng là cái gì

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hiên Viên Triệt khó chịu giống như có hàng ngàn con kiến bò trên người, miệng đắng lưỡi khô. Quả thực đây chính là cực hình lớn nhất của hần!

Chậm rãi ngồi trên long sán, hần bụng cả ly rượu uống ực một cái liền hết. Bạc môi nâng lên nụ cười khổ sở. Hần từ khi nào lại yêu Nhan Tích Phàm nhiều như thế, không dám làm tổn thương nàng, dù chỉ là một sợi tóc.

Hần là hoàng đế của một nước lớn mạnh, hần hô gió được gió, hần gọi mưa được mưa, muốn gì liền có cái đó. Nhưng hần không tài nào dùng quyền thế ép bức nàng được. Không phải không có biện pháp, chỉ là hần tình nguyện mình bị cực hình hành hạ cũng không muốn bôi bẩn hình tượng tốt của hần trong lòng nàng, cũng không muốn nàng tổn thương, ghê sợ hần.

”Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”

Hiên Viên Triệt đang nhắm hờ mắt chuẩn bị thiếp đi thì bỗng nhiên lại có tiếng nói ngọt ngào hơn cả mật của Dung phi. Hần buồn bực mở mắt, như có như không nhìn đến bóng dáng kiều diễm diễm dứa đang quỳ trên đất.

”Miễn lễ.” Hần lười nhác phát tay cho nàng đứng dậy, cố gắng kiên nhẫn chờ xem lí do nàng ta đến đây. Nếu quan trọng thì hần miễn cưỡng cho qua, nhưng nếu như là một chuyện nhảm nhí nào đó thì hần khẳng định hần không để yên cho nàng.

Dung phi e lệ đứng dậy, nhìn bức “mỹ nam đồ” trước mặt mà muốn phun cả máu mũi. Hiên Viên Triệt giờ khắc này không còn chinh chu, gọn gàng như thường ngày vào triều, hiện tại hần chỉ mặt một trường bào màu tím nhả nhặn, tóc đen dài đổ xuống vai như thác, hần cũng không thêm đề tâm, chỉ tùy tiện vén lại một chút. Cổ áo mở rộng có thể thấy được vòm ngực trắng nõn, rắn chắc lại nhàn nhạt phỉm hồng. Gương mặt tuấn tú lạnh lùng mà lười biếng.

Thiên, trên đời này còn tồn tại một nam nhân tuấn mỹ có sức hút kinh người như thế sao ?

Dung phi khó khăn nuốt nước miếng, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo đỏ rực một mảng, cộng với thân hình đầy đặn hoàn mỹ uốn éo qua lại, đảm bảo rằng không nam nhân nào có thể chống lại mỹ hoặc của nàng ta.

”Hoàng thượng, trời mát mẻ như thế, nhưng sao người lại có vẻ rất nóng nực?”

Dung phi không chút dè dặt nhìn chăm chăm vào từng giọt mồ hôi trong suốt rịn ra khắp ngực hần, sau đó chậm rãi nương theo làn da trắng mịn, trơn bóng đi xuống.

Dung phi cũng không phải thực nữ khêu cát trong sáng không biết gì, trong lòng nàng ta đang tường tận hiểu rõ được bây giờ Hiên Viên Triệt đang bị cái gì. Chính là dục hỏa đốt người!

Hiên Viên Triệt tận lực nén giận, nghiêng răng ken két, rít ra từng chữ mang giọng điệu lạnh lùng khiếp người.

”Chuyện của trẫm không cần người quan tâm!”

Dung phi không cho rằng hần đang tức giận, mà lại nghĩ là hần đang bị dục hỏa hành hạ đến cầu gắt, và đây cũng chính là cơ hội hiếm có để nàng ta tiếp cận hoàng thượng, tiếp cận ngôi vị mẫu nghi thiên hạ.

Nghĩ đến đây Dung Phi lại càng cười đến âm hiểm, chân gấp gấp bước lại gần long sán, bò lên người Hiên Viên Triệt, bàn tay mỹ miều vuốt ve qua lại

giương mặt tuấn lãng của hắn.

“Chết tiệt!” Hiên Viên Triệt thảm máng trong lòng một tiếng, Dung phi này đúng là không biết chết là gì, cứ nhiên dám bò lên long sán của hắn, còn cả gan sờ soạng khắp người hoàn mỹ của hắn. Đây đều là dành cho Phàm nhi!

“Cút ngay cho trẫm!” Đến lúc này thì Hiên Viên Triệt không còn nhịn được nữa, lửa giận bùng phát dữ dội. Không chút thương hoa tiếc ngọc đá bay Dung phi xuống sàn. Nhìn nàng ta học máu mà không hề thương xót. Hậm hực chỉnh trang lại trang phục bị nàng ta mở rộng ra.

“Hoàng thượng . . . “ Cả người không hề phòng bị liền bị đập mạnh xuống đất, một bùm máu tươi lập tức bị Dung phi ói ra. Nàng ta ngược mặt vặn vẹo, gãi giữa nước mắt trừng lớn mắt nhìn nam nhân lạnh nhạt trước mặt. Khó tin lấp bắp, nói không thành lời.

“Lần sau đừng để ta thấy ngươi.” Hiên Viên Triệt cắn răng phun ra từng chữ lạnh như băng. Phụng mầu đỏ ngầu thể hiện sự tức giận vô cùng khủng khiếp của hắn.

Dung phi hoảng sợ lết thân bỏ chạy ra ngoài, không dám đối diện với đôi mắt mang đầy sát khí đó nữa. Nàng ta không dám tin đó là hoàng thượng dụ dỗ thường ngày. Cả đối với nàng hay các phi tần khác đều mỉm cười ôn nhu, chưa từng dùng đến thái độ kinh khủng như lúc này. Hơn nữa, không phải là cách một đêm, hắn vẫn đến cung nàng để thị tẩm nàng? Như vậy rốt cuộc là sao chứ?

--- -----ta là dây phân cách kinh khủng-----

“Tiểu Trúc, muội ở đây, vậy còn Thanh nhi ở đâu?” Nhan Tích Phàm ung dung ngồi ăn nho, chân gác lên ghế, thỉnh thoảng lại lắc lắc vài cái, thật khác gia với hình tượng mà một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ nên có.

“Tỷ ấy đang ở bên Trần Phúc để chăm sóc hắn.” Tiểu Trúc khoe miệng co quắp trả lời, muốn nhắc nhở nàng nên thực nữ một chút, nhưng rồi lại thôi. Nàng đã nhắc nhở tiểu thư bao nhiêu lần, nhưng tiểu thư vẫn không thể sửa đổi được.

“A, vậy sao, còn một ít nho, để ta mang qua cho hai người ấy cùng ăn. Hôm nay ta còn chưa đến thăm Trần Phúc.” Nàng hô lên một tiếng, chợt nhớ đến mình lại quên mất phải đi thăm Trần Phúc, phui phui tay không ăn nữa. Trực tiếp cầm lấy đĩa nho còn vẹn vẹn hai trái chạy một mạch qua phòng của Trần Phúc.

“Tiểu Phúc, hôm nay sắc mặt đệ rất tốt nha.” Nàng đập cửa xông vào, cười rạng rỡ nhìn nam nhân ngồi trên giường.

Trần Phúc qua mấy ngày tịnh dưỡng liền khôi phục sức khỏe, gương mặt cũng đã hết sưng, trả lại cho hắn gương mặt thanh tú nhã nhặn.

“Tiểu thư, người không thể đi vào bằng một cách nhẹ nhàng hơn sao?” Tiểu Thanh đầu đầy hắc tuyến, tiếc nhìn chăm chăm cách cửa xiêu vẹo sắp đổ ngã. Nàng nhớ không lầm thì đây chính là cái cửa đáng thương thứ ba rồi.

“Ách, không cần bận tâm, ta liền cho người sửa lại.” Nàng chợt dạ cười trừ, ngại ngừng bước đến, đặt mông ngồi trên giường, ngay bên cạnh Trần Phúc.

“Tiểu Phúc, ta có mang đến cho đệ vài trái nho, đệ mau ăn đi.” Nàng cười tươi chìa đĩa trái cây trước mặt hắn, lại nhìn đến số trái nho còn sót lại, nhất thời ngượng chín mặt, ho khan vài tiếng.

Trần Phúc ngược lại không để ý đến số lượng trái nho, chỉ quan tâm đến lòng thành của nàng dành cho hắn, nhồm miệng cười nhận lấy.

“Tiểu thư, cảm ơn người, cảm ơn người đã đối tốt với nô tài.” Trong tròng mắt đen láy của hắn đột nhiên lại óng ánh nước, rung rung chực khóc, nhưng miệng lại cứ cười tươi hạnh phúc.

Hành động này của hắn khiến cho Tiểu Thanh và Tiểu Trúc đứng kế bên suýt chút nữa cũng bật khóc theo hắn, lén lút sụt sịt vài tiếng.

“Đệ đệ ngốc, không phải ta nói đệ đã là đệ là em trai của ta sao? Nếu như không tốt với đệ thì tốt với ai?” Nàng cười dịu dàng lấy tay xoa xoa đầu có chút rối của hắn.

Tiểu Phúc cùng Tiểu Thanh và Tiểu Trúc ngầm nói với lòng, trên thế gian này bọn họ chính là những người hạnh phúc nhất, có được một tỷ tỷ xinh đẹp, thiện lương lại không chê bai bọn họ thấp hèn mà đối xử tốt như người thân ruột thịt. Tự hứa với lòng, nhất định bọn họ sẽ tận tâm báo đáp nàng, đối tốt với nàng hơn bội phần!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

“Phàm nhi, lại đây với ta.” Một nam nhân cao lớn vận trường bào đỏ thắm hướng nàng cười tươi rạng rỡ, hai tay đan ra muốn ôm nàng vào lòng, lời nói mang theo cung chiêu hết mực.

Nàng đứng cách hắn một khoảng cách không xa, chỉ tầm ba, bốn bước chân, thế nhưng vì sao nàng lại không thấy được gương mặt của hắn, chỉ thấy một mảng mờ mờ, mông lung.

Nàng bỗng cảm thấy chơi vui, lạc lõng, cô tịch đến lạ lẫm, không nhìn được bước vội về phía người kia. Nhưng càng đến gần, hắn càng cách xa nàng hơn, đến mức hắn hòa vào sương khói mờ ảo, biến mất một cách kì lạ.

”Tích nhi, ta ở đây, lại đây với ta.” Lại một thanh âm trầm thấp khác vang lên, lần này lại là xuất phát từ một nam nhân có vóc người thon dài, toàn thân vận bạch y trắng toát, phiêu dật như trích tiên, làm cho nàng có cảm giác không thật.

Hắn cũng hướng nàng cười ảm áp như gió xuân, tay duỗi ra muốn bắt lấy nàng, nhưng tuyệt nhiên hắn không bắt được, nói đúng hơn là nàng không thể chạm vào người hắn. Chỉ bất lực người nam nhân kia cũng dần dần tan biến. Chợt, đôi mắt nàng mở to, nhìn chòng chọc vào nốt ruồi son đỏ chói trên cánh tay trắng nõn của hắn.

”Này, người là ai?” Hắn đã biến mất.

Nàng sợ hãi cực độ, cảm thấy giống như mình đang rơi vào một cạm bẫy đầy ma lực, khiến nàng muốn hít thở cũng không thông.

”Ta chính là phu quân của nàng, mau đến đây với ta.”

Chết tiệt, lại nữa!

Nam nhân vận tử y không ngừng dùng tay ngoắc nàng lại gần hắn, môi mấp máy nói ra thân phận của mình. Nàng đột nhiên sáng tỏ, là Hiên Viên Triệt? Chỉ có hắn mới là phu quân của nàng.

Nàng rất muốn chạy về phía hắn, đáng tiếc không thể làm được, chỉ biết đứng trơ mắt nhìn bóng dáng tuấn mỹ kia dần dần nhạt nhòa đi, đến lúc hoàn toàn biến mất.

Nàng cảm thấy sóng mũi mình có gì đó cay cay, ngay cả hốc mắt cũng vậy, nhìn không được rơi xuống từng giọt nước mắt tràn quỳ.

”Không nên trêu chọc ta!” Nàng ủy khuất, vô cùng ủy khuất, nàng vô lực khụy xuống, ôm lấy đầu gối của chính mình, tui thân khóc nức nở, miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng van xin đáng thương.

”Phạm nhi, sao nàng lại khóc?” Ngay tức khắc, ba bóng dáng cao to xuất hiện trước mắt nàng, bọn họ ba miệng một lời, lời nói không giấu giếm được vẻ đau lòng thật sâu.

Nam nhân ở giữa, là nam nhân vận bạch y, vờn tay trắng nõn tinh tế lau nhẹ nước mắt của nàng, lại vỗ về gương mặt bạch ngọc tinh xảo phiếm hồng, muốn làm dịu đi sợ hãi của nàng.

Nàng kinh ngạc trừng mắt, hắn có thể chạm vào nàng?

Nàng không chút chần chừ vờn tay bắt hắn lại, nhưng không được, mọi biện pháp đã đưa ra, nhưng nàng một chút vải áo của bọn hắn cũng không chạm được. Nàng quá vô dụng rồi!

Nàng lại xụ mặt xuống, thút thít khóc lần nữa, nấc lên từng tiếng đáng thương, giống như gai nhọn ghim sâu vào ba trái tim của ba nam nhân trước mặt.

”Bọn ta là phu quân của nàng, sẽ không làm hại nàng, Phạm nhi, nàng đừng khóc -- “

”Bọn ta là phu quân của nàng, sẽ không làm hại nàng, Tích nhi, nàng đừng khóc -- “

Một lần nữa bọn họ lại đồng thanh với nhau an ủi nàng, ôm trọn nàng trong vòng tay ảm áp vô hạn. Lần này quá mức chân thực, nàng cảm nhận được rất rõ ràng độ ấm của bọn họ, cũng nghe được trái tim họ đang thổn thức, đập nhanh và mạnh mẽ.

Nhưng điều đáng để nàng chú ý nhất, bất ngờ nhất chính là cái gọi là “bọn ta là phu quân của nàng”!

Nàng cũng chỉ có duy nhất một phu quân thôi, chính là Hiên Viên Triệt. Từ khi nào lại xuất hiện thêm hai người nữa ?? Thật hoang đường!

Nhưng cũng rất nhanh chóng tất cả đều biến mất, để nàng đứng trơ trọi một mình. Cảm giác lạnh lẽo từ bên ngoài truyền vào, hơi ấm an toàn của bọn họ phai dần đi, nỗi sợ hãi của nàng lại một lần nữa trỗi dậy.

Nàng nghiêng người nhìn bốn bề bao la vắng lặng đến đáng sợ. Bầu trời cũng nhanh chóng chuyển biến, từng đám mây đen ùn ùn kéo đến, nhanh chóng làm đen kịt cả bầu trời. Nàng kinh sợ tột độ, nhìn không được hết to.

”A! Cứu ta!” Đừng bỏ rơi ta! Cầu xin các người . . .

”Có ta ở đây, Phạm nhi, nàng không cần hoảng sợ.”

Hiên Viên Triệt vốn định đến thăm nàng một chút liền đi ngay, hắn đang định xoay người rời khỏi thì bị tiếng la thất thanh của nàng làm cho giật mình.

Ngay tức khắc ngồi xuống cạnh nàng, đan tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn yếu đuối không ngừng run rẩy. Thanh âm mềm nhẹ trấn an nàng.

Thật lâu nàng mới hoàn hồn trở lại, biết mình đã thoát khỏi giấc mơ kì quái đó, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu nàng nhớ không lầm thì lần trước giấc mơ này cũng đã từng xuất hiện một lần rồi. Rõ ràng là vô cùng giống, giống đến lạ thường. Mà nó cũng chân thật đến mức khiến nàng phát hoảng.

Cảm thụ được hơi thở ấm áp tỏa ra từ người Hiên Viên Triệt, nàng an tâm đi phần nào, vươn hai tay nhỏ bé vòng qua ôm lấy thắt lưng trắng kiện của hắn, đầu tựa vào ngực hắn, nàng hoàn toàn im lặng, không nói tiếng nào.

”Nói cho ta biết, rốt cuộc nàng mơ thấy cái gì mà hoảng sợ như thế ?”

Cảm nhận được hô hấp trở nên bình ổn của nàng, gương mặt xinh đẹp cũng trở lại thần sắc hồng hào đáng yêu, Hiên Viên Triệt âm thầm thở hắt trong lòng, con tim bị bóp nghẹn này giờ cuối cùng cũng được thả ra.

”Giấc mơ kia thật kì lạ, tốt nhất là quên đi, không nên nhắc lại.”

Nàng cũng không phải ngốc mà nói cho hắn biết nàng nằm mộng thấy mình có ba phu quân! Trời ạ, lúc đó hắn không mang nàng ra dạy dỗ một trận mới là lạ.

Hắn có thương tâm không ? Hừ, chắc là không rồi, hắn có ba ngàn giai nhân bên cạnh, tại vì sao phải vì một người như nàng mà ghen chứ, quá buồn cười rồi. Đều do nàng đa tâm rồi.

”Nàng có biết nàng làm cho ta lo lắng đến mức nào không ?” Hắn thấp giọng khiển trách nàng, nhưng trong phượng mâu lại chứa đầy yêu thương, sùng nịnh. Ngón tay thon dài nắm lấy cằm nàng nâng lên, in xuống cái trán trơn bóng còn lấm tấm mồ hôi một nụ hôn ôn nhu hết mực.

”Người lo lắng cho ta thật sao ?” Nàng bị lời nói của hắn khiến cho thoáng giật mình, tâm tình cũng dần tốt lên, môi hồng giương lên cười rạng rỡ. Có chút ngại ngùng hỏi ngược lại hắn, mắt tròn xoe long lanh nhìn chằm chằm dung nhan tuấn kiệt, chờ mong câu trả lời chân thật từ hắn.

”Là thật. Phàm nhi, nàng rất biết cách hành hạ ta.” Hiên Viên Triệt nâng lên nụ cười yếu ớt, vén mái tóc mai có chút loạn của nàng, cung chiều véo cái mũi xinh xắn cao thẳng.

”Ừm, thật buồn ngủ.” Nàng nghe được câu trả lời hài lòng nhất liền cười to hai tiếng. Sau đó lại rất mất hình tượng ngáp dài hai cái, mắt nheo nheo buồn ngủ.

Hiên Viên Triệt bị bộ dáng nghịch ngợm, vô tư của nàng chọc cho cười, không hề keo kiệt mà nâng môi cười tươi với nàng, khề vồ đầu nhỏ, chúc nàng ngủ ngon.

Nàng có chút ngây ngốc ngắm nhìn nụ cười tỏa nắng của hắn, thất thần chảy nước miếng, tại sao bây giờ nàng mới phát hiện thì ra hắn lại tuấn tú như thế, dễ thương như thế!

”Khoan đã, người đành lòng để ta ngủ một mình sao ? Người không lo lắng ta sẽ gặp ác mộng lần nữa à ?”

Đến lúc Hiên Viên Triệt xoay người chuẩn bị đi thì nàng mới hoàn toàn thức tỉnh, lau vội nước miếng bên khóe miệng, vội vàng bắt lấy tay của hắn giữ lại. Nàng bày ra vẻ mặt đáng thương nhất có thể, còn khoa trương đến mức đôi mắt cũng ngân lệ.

Không ngoài dự tính của nàng, Hiên Viên Triệt thật sự dễ tâm, đứng đó cẩn thận nhìn nàng, chân chừ không biết nên làm gì.

”Ý nàng là . . . “

”Ý của ta chính là muốn người bồi ta ngủ!” Nàng không chút kiên nhẫn thốt ra, sợ Hiên Viên Triệt bỏ chạy mất nên liền bước xuống giường nhảy một cái lên người hắn, thoạt nhìn thật giống gấu koala leo cây!

”Nhưng . . . “ Hắn vốn định từ chối, có trời mới biết hắn có sức kháng cự sự quyến rũ của nàng yếu kém như thế nào. Nhưng là nhìn vào đôi mắt sáng ngời chờ mong kia, hắn thật không có biện pháp mở miệng từ chối.

”Ai, được rồi, nhưng nàng phải hứa với ta ngủ thật ngoan, không được lộn xộn.” Càng không được chêm ngòi bừa bãi!

”Àn, ta sẽ ngoan mà.” Nàng cười hi hi như con nít, vẫn không chịu buông hắn ra, nũng nịu để hắn ẩm trở lại giường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26

Nhan Tích Phàm được Hiến Viên Triệt ẵm lên giường, lưng vừa chạm xuống giường đã đem chân đạp lên khắp người, chỉ chừa lại khuôn mặt nho nhỏ mất phần cười cười với Hiến Viên Triệt.

Hắn buồn cười véo mũi nàng, cời ngoại bảo, sau đó ngã người nằm xuống, nhất thời hương thơm tươi mát của nàng vương trên gối tỏa ra tràn vào chóp mũi hắn, thật thơm, khiến hắn mê luyến không thôi. Sắc mặt cũng đột nhiên nổi lên hai rặng mây hồng trên má.

Nàng bạo gan dùng tay đặt ngang bụng hắn, cả người dán sát vào "lò sưởi sống", ngẩng đầu ngó nghê cười như tiểu hài tử.

Mà tay nàng lại không ngoan như nụ cười hồn nhiên, ở trên bụng hắn khẽ dao động. Chắc chắn, thật chắc chắn, đúng là cực phẩm mỹ nam tử. Trong lòng nàng cười hắc hắc giống như tên trộm, mà ngoài mặt vẫn giữ vẻ thanh nhiên vô tội.

"Phàm nhi, nàng không nên lộn xộn!" Biết được mưu đồ trêu chọc mình của nàng, Hiến Viên Triệt khó sờ cười gượng, bắt lấy tay linh động của nàng giữ yên lại. Âm thanh khăn khăn trầm thấp truyền vào tai nàng, cùng với hơi thở nam tính thơm tho phả vào mặt. Cả khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng, cơ hồ muốn nở ra máu.

"Nếu không ta sẽ không kiềm chế được bản thân mà tổn thương nàng." Hắn cố nén lửa nóng trong người, xoay người qua ôm lấy nàng, yêu thương đặt lên cái trán trơn bóng của nàng một nụ hôn.

Nàng áp mặt vào lồng ngực cường tráng của Hiến Viên Triệt, nghe được nhịp tim mạnh mẽ đập của hắn. Đột nhiên ánh mắt nàng chùng xuống, sắc mặt cũng phờ phạc đi.

Nàng nghĩ, nàng chắc là một trong ba ngàn người được hắn ôm ấp? Vòng tay này, khuôn ngực nam tính này hay là đôi môi hồng nhuận mềm mại kia đều đã dành cho người khác, nàng chỉ nằm trong số đó mà thôi.

Hắn là hoàng đế của một nước, hậu cung đương nhiên ba ngàn phi tần khuynh quốc khuynh thành. Trước nay các bậc vua chúa chưa từng ai có trái tim chung thủy với một người, đều đem cát xẻ chia cho mỗi người một chút ít. Hay thậm chí là một ít đồ cũng không có, họ xem thiên hạ quan trọng, còn nữ nhân chỉ là công cụ để ấm giường?

Hiến Viên Triệt có thể nào cũng như thế hay không? Đem lòng yêu hắn là đúng hay sai? Nàng quả thực rất nhức đầu.

Nghĩ đến đây tâm nàng lại càng rơi xuống vực thẳm, sóng mũi cay xè, nhẹn không được chảy ra một giọt nước mắt long lanh to bằng hạt đậu.

Hiến Viên Triệt dường như cảm nhận được người ngọc trong lòng đang run rẩy, vạt áo trước ngực hắn cũng ẩm ướt một mảng. Là nàng khóc?

"Phàm nhi, nàng khóc sao?" Hắn muốn xem nhưng nàng kiên quyết không ngẩng mặt ra, cố chấp chôn vùi vào ngực hắn.

"Không có." Giọng nàng nghẹn nghẹn, nói vô cùng nhỏ.

"Vậy tại sao áo ta lại ướt? . . ."

". . . " Nàng im lặng không trả lời.

"Hay là nàng chảy nước miếng?"

"Cứ xem ta khóc đi!" Hắn thật quá đáng, dám trêu chọc nàng.

Hắn trầm giọng cười một tiếng, cuối cùng chịu không được trở người, đem nàng áp dưới thân. Đầu cúi xuống nghiêm túc nhìn nàng. Tóc đen dài mềm mượt của hắn rủ xuống quét qua mặt nàng, mà nàng mặc kệ, không thèm để tâm đến, chỉ chuyên chú nhìn vào phượng mâu đầy vẻ lo lắng của hắn.

"Không có việc gì." Nàng nghiêng mặt qua một bên, dời mắt khỏi hắn, nước mắt càng chảy ra dữ tợn hơn.

Mây kiếm của hắn nhứ chặt lại, bất ngờ hắn cúi người sâu xuống, đem hai cánh môi anh đào của nàng ngậm lấy. Hắn ôn nhu triền miên, đầy lưỡi tách hai hàm răng trắng của nàng ra, xâm nhập vào quần lấy chiếc lưỡi phấn hồng ngọt ngào của nàng.

Nàng bị hắn quyến rũ đến mê hồn, vô thức đáp lại hắn, cả hai như chìm vào mật ngọt của tình yêu, quần quít không ngừng, đến lúc nàng sắp hết đường khí mới ngừng lại.

"Phàm nhi, nàng đang giận ta sao?" Hắn đem khuôn mặt khó sờ đối diện nàng, làm cho tâm nàng thất lại.

"Không có. Ta chỉ nghĩ vu vơ một số chuyện thôi." Nàng cười gượng, vỗ vỗ hai má tuấn mỹ của hắn, lại khẽ chạm vào đôi môi nam tính mà nàng khao khát thật nhiều.

"Đôi môi này chàng đã dùng để hôn bao nhiêu người rồi? Ta là người thứ mấy?" Nàng cười không nổi nữa, môi anh đào khẽ mím lại thành một đường tròng mắt rung rung lệ, nhìn nàng mềm yếu đến cùng cực, càng làm cho Hiến Viên Triệt đau lòng.

"Nương tử gốc của ta, nàng là đang ghen sao? Không nên ghen như vậy, kì thực ta trước nay chưa chạm vào một ai, thân thể vẫn rất sạch sẽ, nàng chính là người duy nhất." Hắn lần nữa cúi người hôn lên mi tâm của nàng, nhỏ giọng giải thích. Trong lòng hắn vừa vui mừng vì nàng đã để tâm đến hắn, nhưng lại cũng vừa đau đớn, không nỡ nhìn nàng khóc.

”Cái gì ? Chàng, chàng nói thật ?” Nàng như không tin được vào tai mình, hần vừa nói hần vẫn còn rất trong sạch, chưa từng chạm qua ai, mà nàng lại là người đầu tiên ?!

”Hoàn toàn là sự thật!” Hần không chần chừ mà trả lời ngay, lời nói cứng rắn vô cùng.

”Làm sao có thể, không phải chàng đã có rất nhiều phi tần sao, hằng đêm đều thị tẩm một người ? Đặc biệt là Ôn Noãn, không phải chàng rất sủng ái nàng ta hay sao ?” Nàng vẫn một mực không tin tưởng, không phải vì nàng không tin hần, mà kì thực chuyện này rất khó tin!

Hiên Viên Triệt cười sùng nịnh vuốt tóc nàng, nhắm nháp đôi môi đỏ mọng một chút rồi nói “Ta thừa nhận ta có rất nhiều phi tần, nhưng đó cũng chỉ là dùng để che mắt mọi người mà thôi.”

Hần nhìn ra nét khó hiểu trong mắt nàng, cười một tiếng lại nói.

”Mặc dù phụ hoàng là một hoàng đế, bên người có vô vàng mỹ nữ nhưng người vẫn thủy chung yêu thương mẫu hậu của ta. Thậm chí là vì người mà giải tán của hậu cung. Ta cũng mong muốn giống như hần nên từ nhỏ ta đã quyết định, cả cuộc đời này ta chỉ yêu một người, cũng chỉ có một nương tử.

Nhưng quy tắc trong cung xưa nay là thế, vua phải có nhiều thể thiếp, ta cũng không còn cách nào khác chỉ để mặc bọn họ tuyển phi tuyển tú để an lòng quần thần. Nhưng ta cũng chưa từng thị tẩm ai hay sủng ái ai, tất cả đều là vở diễn thôi.”

”Nhưng hằng đêm . . . “

”Đó đều là thị vệ thay ta thị tẩm!” Hiên Viên Triệt không để nàng nói hết câu đã nói ngay.

Lần này nàng thật sự bị hần làm cho kinh ngạc tột độ, mắt mở to hết mức, mãi một lúc lâu cũng không nói được lời nào. Hần thở dài một hơi.

”Nếu ta chỉ cưới các nàng về mà không làm gì hết thì càng gây hoang mang cho mọi người. Vì thế ta quyết định phái các thị vệ hành xử. Ta cũng không muốn lừa dối các nàng ấy như thế, nhưng mà thật sự không còn biện pháp nào khác. Vì để chuộc lỗi, ta đã cố tình chọn ra các thị vệ tinh anh nhất, tuân tú nhất cho các nàng. Cũng đối xử các nàng thật tốt.

Ôn Noãn cũng vậy. Hơn nữa nàng ta lại là con gái của Ôn thừa tướng. Cho nên ta đối xử đặc biệt tốt hơn những người khác.”

Hần nói một tràn dài, mà nàng nghe đến choáng váng. Kinh hãi che miệng, nàng không thể ngờ hần lại dùng biện pháp này. Nhưng sau đó nàng lại cười đến sáng lạn, ngay cả nước mắt vì hạnh phúc cũng chảy dài. Hần thật sự yêu thương nàng, chỉ yêu một mình nàng, hần hoàn toàn là của nàng!

”Triệt, hãy để ta là người đầu tiên của chàng.” Nàng cười đến yếu mị, thành công quyến rũ tâm tình nhộn nhạo của Hiên Viên Triệt.

” . . . và cũng là người cuối cùng.” Nàng bồi thêm một câu. Hai tay trắng nõn vòng qua ôm cổ hần, rướn người hôn lên môi mọng mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

”Phu quân của ta, ta yêu chàng . . . “ Nhan Tích Phàm thấp giọng thủ thủ, hai tay vòng trên cổ của Hiên Viên Triệt, cặp môi đỏ mọng kiều nộn ướt át không khỏi tới gần.

”Ừm . . . “

Vừa đụng vào đôi môi ôn nhu của người ngọc, toàn thân Hiên Viên Triệt lần nữa mạnh mẽ chấn động, sau đó một dòng điện cấp tốc chạy khắp toàn thân, khuếch tán khiến cả toàn thân tê tê dại dại!

”Phạm nhi . . . “ Mang theo hưng phấn, hai tay Hiên Viên Triệt vô thức gắt gao ôm lấy nàng, hần không có bất kỳ kinh nghiệm hoan ái nào, nhưng từ nhỏ hần đã từng xem qua cung xuân đô, ít nhiều vẫn biết được nên làm thế nào.

Lần môi nàng ngọt ngào như chứa ma lực ở hần trên môi đốt lên từng đám lửa tình, Hiên Viên Triệt nhìn khuôn mặt tuyệt sắc đang nhắm mắt nằm dưới thân mình, hần cũng gắt gao nhắm mắt lại theo.

Trần trọc gặm cắn, xâm chiếm cướp đoạt, cả hai cùng nhau tận lực giao triền.

Có lẽ là yêu sâu sắc, có lẽ là yêu cuồng nhiệt rồi, Hiên Viên Triệt và nàng đều thở gấp, nhưng thể công trong miệng vẫn không chịu đình chỉ.

Tham lam mút vào tất cả ngọt lành, đầu lưỡi Hiên Viên Triệt quấy qua mỗi một tắc trong miệng người ngọc, cảm giác tê dại, làm hai người say mê.

Hiên Viên Triệt tận tình cố gắng hưởng thụ sự ngọt ngào cùng tuyệt vời do nàng mang lại, dục vọng trong cơ thể không ngừng kêu gào, hai tay của hắn không khỏi bung lầy mặt nàng, sợ hãi sau một khắc, những kinh nghiệm của hắn sẽ biến thành ảo ảnh.

Kiều môi vì dây dưa trở nên sưng đỏ, thậm chí còn có một chút đau nhức, rốt cuộc vì khí tức không thông mà Hiên Viên Triệt buông nàng ra, trong lúc thờ đốc, hai mắt gắt gao khóa lại trên hai mảnh môi bởi vì nụ hôn của mình mà trở nên đỏ tươi dị thường, trong nội tâm Hiên Viên Triệt chấn động, nhận nhạo cùng mất hồn giao thoa cùng một chỗ.

Lẳng lẳng nhìn người ngọc trong chốc lát, không hề có cử động gì, lúc này, có lẽ là thấy hắn không hề động đậy, Nhan Tích Phàm không khỏi mở mắt. Chính là trong nháy mắt nàng mở mắt ra, nụ hôn của Hiên Viên Triệt như mưa phùn hạ xuống, hôn lên trán, lông mi, chóp mũi, hai má của nàng . .

“Phàm nhi. . . . .”

Hừ nhẹ một tiếng, hai mắt Hiên Viên Triệt mê ly, hai tay mị hoặc gắt gao đan xen cùng mười ngón tay của nàng.

Rốt cuộc lại ngậm lấy đôi môi anh đào của nàng, Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng mút vào, không cưỡng dã giống như vừa rồi, lúc này đây, hắn tận lực thả chậm tốc độ. Không muốn bởi vì sự vội vàng của mình mà phá hủy giờ phút tốt đẹp này, Hiên Viên Triệt tận lực cẩn thận, muốn cho đêm đầu của bọn họ, phải tràn ngập dấu ấn.

Chậm rãi gặm cắn đôi môi nàng nay đã sưng đỏ, đầu lưỡi nạy ra, liền thuận thể trượt vào trong miệng nàng, cùng chơi đùa với cái lưỡi thom tho.

Trong cơ thể chấn động mãnh liệt, dục vọng kêu gào đánh úp lại, đánh sâu vào cơ thể Hiên Viên Triệt, hầu kết không khỏi giật giật một cái, hắn nhẹ mở đôi tay đang nắm tay nàng, theo đường cong uyển chuyển của người ngọc mà chậm rãi khẽ vuốt xuống, đôi môi tuần nỷ cũng theo cần cổ đẹp đẽ trắng như tuyết chậm rãi dời xuống.

“Phàm nhi, ta cũng yêu nàng.”

Nhìn da thịt trắng như ngọc của nàng ẩn hiện trong cổ áo rộng mở, Hiên Viên Triệt ngừng thở, sau đó nhẹ nhàng cúi người dán bên tai nàng nói “Phàm nhi, ta yêu nàng, kiếp này chỉ yêu một mình nàng! Cho nên hiện tại, ta . . .”

Chưa nói hết, tay của Hiên Viên Triệt từ ngoài quần áo dò xét vào, vì vậy sau khi nàng hiểu ra hắn là đang nhắc nhở nàng bước hành động kế tiếp, khoe miệng khẽ cong lên một cái, sắc mặt ửng hồng mê người.

Vừa tiếp xúc với da thịt trơn bóng nõn nà của nàng, trái tim Hiên Viên Triệt đột nhiên run rẩy. Nhẹ nhàng cởi bỏ dây thắt lưng của nàng, sau đó kéo ra, quần áo tận mở, chiếc yếm mềm mại phần hồng thình lình hiện ra trước mặt.

Dáng người có lỗi có lỗi, bầu ngực ngạo nghễ rất tròn, vòng eo mảnh khảnh, bụng bằng phẳng mà trắng như tuyết, còn có chiếc rốn đáng yêu mà tinh xảo, không chỗ nào không để lộ ra phong thái mê người của nàng.

“Phàm nhi, nàng thật đẹp. . . . .”

Hiên Viên Triệt cúi người, hôn xương quai xanh nàng, bắt đầu di chuyển từ dưới lên trên.

Cách áo ngực xoa nắn phong nhũ rất tròn kiêu ngạo mà mê người của nàng, Hiên Viên Triệt thờ hồn hên, hô hấp dần dần bắt đầu hỗn loạn.

Hắn kích động, dùng miệng cắn yếm của nàng, sau đó dùng lực kéo ra, lập tức hai khóa no tròn trắng tuyết xinh đẹp xuất hiện trước mặt hắn.

Hiên Viên Triệt cúi đầu, mạnh mẽ ngậm lấy một viên hồng anh mềm mại, sau đó nhẹ nhàng mút vào khe cắn hai cái, bắt đầu không ngừng cắn, mút.

Nàng lúc này hai gò má tuyệt mỹ ửng đỏ, cặp môi đỏ mọng hơi sưng, mang theo một loại kiều diễm cùng kiều mỵ ướt át. Dưới sự trêu đùa của Hiên Viên Triệt thân thể nàng căng thẳng, môi son không khỏi nhẹ trương.

Hiên Viên Triệt hưng phấn vui đầu trước ngực Nhan Tích Phàm, miệng không chỉ ngậm lấy một quả hồng anh, một tay còn chậm rãi chụp lên một khóa mềm mại khác.

Trong phòng lúc này, hô hấp càng ngày càng nặng, trong đó không chỉ bao hàm tiếng hít thở gấp gáp của Hiên Viên Triệt, còn có tiếng ngậm khẽ khi có khi không của nàng.

Một mảng lớn băng cơ da ngọc, tản ra một loại mùi thơm nhàn nhạt, vừa liếm vừa mút, sau khi ấn xuống vô số dấu hôn, hai tay Hiên Viên Triệt chậm rãi bắt đầu trượt xuống phía dưới.

Xẹt qua phần bụng bằng phẳng không tỳ vết, một loạt hôn khẽ ào ạt rơi xuống, sau một hồi run rẩy, thân thể hai người đều biến thành ửng hồng.

Tay vuốt ve đùi ngọc trơn bóng cân xứng của nàng, cảm giác rung động từ thị giác đánh sâu vào, rốt cuộc Hiên Viên Triệt khắc chế không được vươn tay cởi nốt quần lót của nàng.

Khi quần lót màu hồng phấn nhẹ nhàng rơi xuống thì cảnh sắc tươi đẹp hoàn toàn lộ ra, nhìn một cái không xót gì, nàng ngượng ngùng khẽ cắn môi nghiêng mặt qua một bên. Mà Hiên Viên Triệt thì hô hấp càng thêm thô, hai mắt đỏ bừng.

Sau nửa ngày si ngốc nhìn, hần cúi đầu, môi áp lên một mảnh cỏ thơm xanh mượt này.

Trong nháy mắt hần chụp lên đó, nàng kinh ngạc nhanh chóng quay đầu, sau đó tràn đầy xấu hổ kêu nhỏ: “Triệt, đừng, đừng hôn chỗ đó. . . . .”

”Phạm nhi của ta thật đẹp . . . “

Giọng nói mang theo tình dục của Hiên Viên Triệt đột nhiên biến thành khàn khàn, hần tách hai chân nàng ra, đặt mình vào trong đó, sau đó thốt lên một câu thâm tình “ta yêu nàng”, thân thể hơi dùng sức.

“Uhm!”

Trong nháy mắt thân thể bị nhồi đầy, trên mặt nàng lại đỏ bừng một hồi, thân thể không khỏi giật nhẹ, mà loại giật nhẹ này, càng làm cho Hiên Viên Triệt vốn đã hưng phấn càng thêm điên cuồng.

Có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên của nàng nên nàng cảm thấy vô cùng đau đớn, thân dưới như bị xé toạt ra, đau đến chảy nước mắt. Nhưng rất nhanh sau đó một khoái cảm lạ thường đánh úp lại, khiến nàng mê loạn rên rỉ tiêu hồn.

Trong động tác ra vào theo quy luật, hai mắt Hiên Viên Triệt thẳng tắp nhìn nàng, trong sự thỏa mãn lòng hần tràn đầy vui sướng hạnh phúc, rốt cuộc hần không thể tiếp tục không chế nữa, mà làm cản tận tình phóng thích.

Hai tay mười ngón, gắt gao bám lấy bả vai Hiên Viên Triệt, đầu tay thật sâu kéo lê từng đạo vết máu, nhưng dưới tình cảm mãnh liệt không ai để ý tới việc này, bọn họ chỉ quan tâm đến sự kết hợp giữa thân thể, trái tim và linh hồn cùng nhau trầm luân . . .

Trời dần sáng, một đêm cố gắng, Hiên Viên Triệt nghiêng thân, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào thiên hạ trong ngực. Hết thấy mọi chuyện tới hôm qua, vẫn còn rõ mồn một trước mắt, hần không biết mình đã muốn nàng bao nhiêu lần, nhưng mỗi một lần hần đều nhớ rất rõ ràng, rất sâu sắc.

Nàng không biết biểu lộ của mình xinh đẹp bao nhiêu, đẹp đến làm cho hần không cách nào không chế được! Chính là ai biết chỉ cần hần vừa nhìn thấy thân thể uyển chuyển làm cho người ta mơ màng của nàng, hần liền nhịn không được đè ép lên.

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của nàng. Lại nhìn toàn thân nàng hiện đầy dấu vết xanh xanh tím tím, nghĩ tới đêm qua điên cuồng đến cỡ nào, Hiên Viên Triệt nở một nụ cười hạnh phúc sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Bên ngoài từng tia nắng chói chang dịu nhẹ xuyên qua màn che mỏng manh cổ tình quần quít đánh thức nàng dậy.

”Uhm . . . “ Nàng một môi nheo mắt, muốn cử động thân thể nhưng cả người như bị xe tải hung hăng cán qua vài chục lần, đau nhức đến mức khóe mắt nàng chảy ra giọt nước mắt long lanh.

”Thanh nhi, Trúc nhi, mau đến giúp ta.” Nàng khó khăn thở dốc, tay trắng nõn vừa rời khỏi chăn dự định nắm chiếc màn khẽ lay động, thì nàng lại thấy từng vết dấu hôn đỏ hồng chi chít trên cánh tay, phụt một cái sắc mặt nàng đỏ bừng như muốn nhỏ ra máu.

Nàng hít một hơi thật sâu, khẽ vén chăn lên xem xét thân thể của mình, cả người đều y hệt cánh tay, chẳng chịt những dấu hôn ái muội mê người, lại càng hiện lên nổi bật trên da thịt trắng nõn trơn bóng.

”Tiểu thư, người tỉnh rồi sao ?” Tiểu Thanh nghe thấy tiếng nói suy yếu của nàng liền lập tức vọt vào, không chần chừ vén tấm màn che ra hai bên, phong tình bên trong đập vào mắt, thiếu chút nữa nàng bị chảy máu mũi đến té xỉu!

Nhan Tích Phạm toàn thân xích lửa xấu hổ vùi đầu vào trong chăn, mái tóc đen dài mềm mượt tùy tiện bung tỏa trên giường, dung nhan khuynh quốc khuynh thành ửng đỏ động lòng người, trong không khí lại thoảng thoảng hương vị hoan ái kích tình tới qua.

”Khụ, tiểu thư thấy sao rồi, để nô tỳ giúp người tắm rửa, Tiểu Trúc đã chuẩn bị xong nước nóng cho người rồi.” Tiểu Thanh lập tức ho khan, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú phấp hồng, dè dặt đỡ nàng ngồi dậy.

Nàng vừa ngồi dậy liền cảm nhận được cơn đau dữ dội từ nơi tư mật giữa hai chân truyền tới, thậm chí còn cảm nhận được bên trong như có chất lỏng dính ướt nào đó ồ ạt chảy ra. Nàng vừa thẹn vừa giận, trong lòng thầm mắng một câu: Hiên Viên Triệt đáng hận!

”Tiểu thư đau lắm sao ? Hoàng thượng nói, khụ, là lần đầu của người mà hần quá phóng túng, cho nên tất cả là lỗi của hần. Hần căn dặn người sau khi dậy phải tắm nước nóng để giảm bớt đau đớn, bãi triều hần sẽ đến tạ tội.”

Tiểu Thanh nhìn sắc mặt nàng trắng bệch lại có chút tối sầm âm u nên lập tức nói ra lời dẫn dò trước khi rời đi của Hiên Viên Triệt. Trong đầu lại không đoan chính trộm tưởng tượng mãnh liệt tối qua của hoàng thượng và tiểu thư, cảnh tượng hoa lệ đậm mỹ kia không ngừng trình chiếu trong đầu nàng, đến khi cảm nhận từ mũi chảy ra dòng nước ấm nóng, hơi tanh tanh thì mới chịu xua tan đi.

”Muội thật đáng ghét.” Không cần suy nghĩ cũng biết Tiểu Thanh đang nghĩ cái gì, nàng đỏ mặt xấu hổ cúi đầu Tiểu Thanh một cái.

”Khụ, người ra ngoài đi, để ta hầu hạ nàng là được rồi.” Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp mà dịu dàng xen lẫn áy náy vang lên khiến cho hai tỷ muội Nhan Tích Phàm, Tiểu Thanh giật mình. Tiểu Thanh lập tức xoay người thì thấy Hiên Viên Triệt đang tiến lại gần vì thế cũng cung kính hành lễ rồi bước ra ngoài.

Nàng thì không cần nhìn xem ai cũng biết là tên khốn kiếp hành hạ nàng ra nông nổi này! Nàng nghiêng đầu không thèm nhìn hắn một cái, hừ lạnh thể hiện nỗi giận dữ của nàng.

Hiên Viên Triệt không hề tức giận mà nở nụ cười sùng sịnh, không nhanh không chậm tiến về phía nàng. Bàn tay to lớn trắng nõn như con gái bắt lấy cằm của nàng, ép buộc nàng đối diện với hắn. Trán hắn chạm vào trán của nàng, chớp mũi cũng khẽ lưu luyến qua lại.

”Đừng giận ta có được không? Bởi vì . . . ta quá mức yêu nàng nên mới . . . “Hắn đỏ mặt ấp úng, dùng ánh mắt áy náy thật tâm nhìn nàng. Tâm nàng liền lập tức mềm mại trở lại, lấy tay xoa xoa hai gò má tuần mỹ, thấp giọng cảnh cáo.

”Nếu còn có lần sau thì chàng đừng hòng trèo lên giường của ta!”

Nhận được sự tha thứ của nàng, Hiên Viên Triệt nở nụ cười ngây ngô như đứa trẻ. Hắn chậm rãi bế thốc nàng lên, một điều không ngờ tới làm hắn không nhìn được hít một ngụm khí lạnh. Vì hành động của hắn mà khiến cho chiếc chăn ấm của nàng trượt theo thân thể mà rơi xuống, bại lộ cánh xuân bạch ngọc mê người.

”Đáng ghét, là chàng có ý!” Nàng thẹn thùng chôn mặt vào ngực hắn, gờ lên nắm đấm nhỏ nhen vào lồng ngực trắng kiện.

”Ta không biết, ta . . . xin lỗi nàng.” Hắn cũng ngượng đến chín mặt, nơi nào đó lại nổi lên phản ứng. Hắn biết nàng đã mệt mỏi đến chết đi sống lại nên không muốn dọa nàng sợ thêm lần nữa. Hắn cực lực đè nén, ôm lấy thân thể mềm yếu của nàng đến thùng gỗ, nhẹ nhàng đặt nàng xuống nước.

”Ồ . . . “Vừa rơi vào lòng nước ấm áp, toàn thân thể nàng như được làm mềm đi đau đớn, thư thái hơn rất nhiều, môi mấp máy bật ra âm thanh rên rỉ tình tứ.

Hiên Viên Triệt nhìn nàng thoải mái thì tâm can cũng vui mừng theo. Vứt bỏ cái tôn quý của một vị hoàng đế cao cao tại thượng, ở bên cạnh nàng giúp nàng tắm rửa.

Nàng mỉm cười ngọt ngào, một phu quân như vậy nàng còn cầu mong gì hơn thế nữa!

Vì thế mà giấc mơ kì quái tái diễn hai lần kia bị nàng nhấn chìm xuất khỏi đầu, một chút cũng không thèm để ý đến.

-----ta là dây phân cách bị bỏ----

Ở một nơi nào đó, một khu rừng rộng lớn phủ một màu xanh mượt tươi mát, khắp chốn đều có những đóa hoa xinh đẹp điểm lệ, từng đợt đua nhau nở rộ khoe sắc. Bướm bướm cũng hoa lệ không kém, mỗi con có một màu sắc rực rỡ khác nhau, không ngừng quần quít bên những đóa hoa thơm ngát.

Mà ở nơi giống như chốn tiên cảnh của nhân gian lại có một nam tử bạch y đứng đó thản nhiên cười.

Trên người mảnh khảnh thon dài mặc một bộ cẩm bào trắng như tuyết, mái tóc màu bạc dài đến eo không có bất kì trói buộc, mềm mại buông rơi tự nhiên, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Đôi môi mỏng màu hồng nhạt mang theo độ cong hoàn mỹ, mũi cao thẳng tinh xảo. Mắt phượng như sao sáng trên bầu trời đêm thâm thúy, phảng phất toàn bộ sao trời đều cô đọng trong đó, làm cho người ta không tự chủ được mà đắm sâu trong đó, nhờ mắt màu lam độc nhất vô nhị như vậy, lúc này lại lóe ra ánh sáng nhu hòa ấm áp câu hồn người.

”Sư huynh . . . “Đứng ngây ngốc trong nháy mắt, Vân Ngọc Diệp giống như nhìn thấy tiên tử không nhiễm bụi trần lạnh nhạt mà đứng, cao quý thanh nhã như vậy, thánh khiết xuất trần như vậy. Tuy đã cùng nhau bá sự chung sống mười mấy năm nhưng nàng vẫn không thể nào không kinh diễm trước dung nhan không thuộc về phạm trần của sư huynh - Sở Vân Hi.

”Diệp nhi tìm ta sao?” Sở Vân Hi nâng mắt nhìn Vân Ngọc Diệp, nụ cười nhàn nhạt trên môi vẫn giữ nguyên độ cong đẹp mắt, thanh âm ôn nhu như muốn giam hãm trái tim đang đập loạn của nàng.

”A, không có. Muội thấy huynh đứng đó như đang suy nghĩ cái gì đó nên mới vô thức gọi huynh mà thôi.” Vân Ngọc Diệp ngượng ngùng cúi mặt, không dám nhìn vào dung nhan hoàn mỹ đến cực hạn kia thêm nữa. Nói xong lại bỏ chạy đi mất.

Sở Vân Hi cười cười nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của Vân Ngọc Diệp. Đây cũng không phải lần đầu hắn nhìn thấy bộ dáng này của nàng nên cũng không lấy làm lạ. Hắn xoay đầu nhìn về phía chân trời, nghĩ ngợi gì đó rồi lại nở nụ cười âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

“Lâm Đình, ta nói cho ngươi biết một chuyện vui.” Tiểu Thanh sau khi rời khỏi Nhã Phụng các liền khúc khích cười, nắm tay lôi kéo Tiểu Trúc đi tìm Lâm Đình. Cả ba xúm lại thành một tùm nhiều chuyện.

“Có chuyện vui gì?” Nhìn Tiểu Thanh kéo kéo khoe miệng trông cực kì vui vẻ làm cho Lâm Đình cũng tò mò theo, một bộ dáng chuyên chú lắng nghe nàng nói.

“Ha ha, còn chuyện vui nào nữa. Tất nhiên là tối qua hoàng thượng đã thị tẩm tiểu thư!” Không đợi Tiểu Thanh nói, Tiểu Trúc đã chen miệng vào, thái độ cũng giống y hệt Tiểu Thanh, miệng cười không khép lại được.

“A, thật tốt quá!” Lâm Đình giống như không tin được lời các nàng nói, vui sướng hô to lên một tiếng, sau đó lại cùng các nàng tiếp tục chụm đầu nói chuyện xoay quanh vấn đề đó.

Mà cả ba lại hết sức bất cần, cứ như thế trò chuyện cười đùa đến mức không hề phát hiện được cuộc nói chuyện của ba người đã bị người thứ tư thu hết vào tai.

Hắn không nói cũng không động, lặng lẽ lắng nghe một lúc. Dường như hắn không thể nào tiếp nhận thêm được nữa, cuối cùng quyết định phi thân một cái rời đi.

Giờ khắc này tâm can hắn như thắt chặt lại với nhau, co rút không ngừng.

-----ta là dây phân cách nhiều chuyện-----

“Công chúa, nô tì sai rồi, nô tì sai rồi, van xin người tha cho nô tì.” Như Hoa liên tục đập mạnh đầu xuống đất, mặc kệ máu tươi không ngừng chảy trên trán, nàng khóc lóc như mưa, trông cực kì tội nghiệp.

Tang Vô Yên ghét bỏ dùng chân đá mạnh vào hông Như Hoa, như vẫn còn chưa hả giận, nàng ta cúi người túm lấy mái tóc đen dài của Như Hoa dùng sức kéo.

“A! Công chúa tha cho nô tì. . . “Như Hoa bị đau như chết đi sống lại, kêu gào thảm thiết, hai tay run rẩy đầm máu thê lương ôm lấy chân ngọc của Tang Vô Yên, cầu cạnh một chút xót thương từ nàng.

“Đồ dơ bẩn ghê tởm, ngươi mau buông ta ra.” Không ngờ đáp lại sự mong đợi của Như Hoa lại là thái độ và hành động lạnh lùng, tàn nhẫn của Tang Vô Yên. Nàng ta không hề thương hoa tiếc ngọc mà một cước đạp thẳng vào mặt Như Hoa, khinh bỉ liếc nhìn nàng chết không nhắm mắt.

“Hừ, bận cả diễm y của ta, Như Ngọc, mau lôi nàng ta ra ngoài cho chó ăn đi!” Tang Vô Yên hừ lạnh một cái, nhìn thấy khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, không còn nhìn ra dung nhan tú lệ của Như Hoa mà ủa không ngừng, phẩy tay bảo Như Ngọc mau chóng mang ra ngoài.

“Tuân lệnh công chúa.” Như Ngọc nước mắt rung rung trong vành mắt, cắn chặt răng không cho tiếng nấc của mình bật ra ngoài, sợ rằng kết cục của mình cũng thê thảm giống như Như Hoa, nàng sợ hãi nhắm chặt mắt không dám nhìn vào thi thể đáng thương của Như Hoa, đặc biệt là đôi mắt mở to hằm tía máu kia.

“Như Hoa, là công chúa ép buộc ta, ngươi đừng có trách ta.” Như Ngọc tay chân vụng về chậm chạp khiêng thi thể Như Hoa ra ngoài, giằng co mãi mới đi ra được hậu viên phía sau.

Nhan Tích Phàm vốn định ngoan ngoãn nghe lời Hiên Viên Triệt đi nghỉ ngơi một chút, nhưng nàng lẩn qua lộn lại vẫn không tài nào chợp mắt nổi. Hức, không có gối ôm “thật” kia nàng làm sao ngủ được!

Và quyết định cuối cùng của nàng chính là nhân lúc hắn đang bận rộn phê duyệt tấu chương liền chuồn ra ngoài!

Nhưng là nàng không ngờ vừa mới đi “du ngoạn” một chút liền thấy cảnh tượng đáng sợ này: một nữ nhân kéo lê xác một nữ nhân bê bê máu, nàng phải cực lực nhìn lắm mới không bật ra tiếng thét vang vọng trời xanh.

Đến khi nhìn kĩ rồi cuộc người đó là ai mà dám giết người ngay trong hoàng cung thì mới phát hiện, đó không phải là nha hoàn của Công chúa Tang Vô Yên hay sao ?

“Như Ngọc!” Bản tính bao đồng lẫn nhiều chuyện trời sinh của nàng trời dấy mạnh mẽ, lần át đi cả cái sợ hãi mà tiến nhanh về phía nha hoàn đang lén lút muốn chôn xác phi tang chứng cứ kia.

Như Ngọc đang căng thẳng cực độ lại bị điểm danh một cái, trái tim bé nhỏ treo trên cổ họng lập tức phụt ra ngoài!

”Không phải nô tì, không phải nô tì, là công chúa làm hết, là công chúa làm hết!” Như Ngọc lập tức quỳ xuống dập đầu, nước mắt nước mũi kìm nén này giờ có cứ để trào ra, gương mặt xanh mét hoảng sợ cực độ.

Nàng còn chưa hỏi cái gì mà nàng ta đã hét to khai báo hết, đây có phải là có tật giật mình hay không ??

Lại liếc mắt nhìn đến Như Hoa đáng thương chết không nhắm mắt, trong lòng nàng bỗng dâng lên cảm xúc xót xa khó nói. Nàng ngồi chồm hổm trước thi thể của Như Hoa, không hề có cảm giác ghê tởm mà vươn bàn tay nhỏ bé vuốt mắt nàng, để nàng nhắm mắt ra đi.

”Người không cần dập đầu nữa. Mau nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.” Nàng thở hắt một hơi, lên tiếng ngăn cản hành động kịch liệt tạ lỗi của Như Ngọc, không nhanh không chậm hỏi nàng.

Đến lúc này Như Ngọc mới ngẩng đầu xem người đến là ai. Mặt bị che dấu bởi một chiếc khăn lụa mỏng manh, vị này là Hoàng hậu Bắc Thần quốc - Nhan Tích Phàm ?

”Nô tì không có làm gì hết, nô tì chỉ phụng mệnh của chủ tử mà thôi.” Nàng càng khóc nháo hơn, sợ hãi lui về sau vài bước, đến khi lưng đụng phải gốc cây phía sau mới chịu dừng lại.

Nàng buồn chán lắc đầu, đứng bật dậy, chậm rãi tiến về phía nàng ta “Hừ, ta không phải ma, người cần gì phải sợ như vậy.”

Nàng lại nhìn đến thi thể đơn bạc thương tâm của Như Hoa, lòng nhịn không được hỏi lại lần nữa “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với nàng ta, tại sao lại . . . “

Như Ngọc vô lực khụy xuống, hai tay bùng bật khóc nức nở, thật lâu mới gắng gượng nói thành lời.

”Chính là công chúa đã giết Như Hoa.”

”Trời! Tại sao ?” Nàng thấp giọng kinh hô. Nàng đã từng gặp qua công chúa Tang Vô Yên, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, diễm lệ vô song, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cao cao tại thượng. Như thế nào lại tàn nhẫn đến mức giết chết cả nha hoàn thân cận của mình ?

Như Ngọc ngược mặt đăm lệ nhìn nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp trong veo, không tìm ra bất cứ ác ý mới chịu dịu xuống, chậm rãi kể.

”Bẩm Hoàng hậu. Sáng hôm qua không biết công chúa đi đâu, khi trở về lại tức giận vô cùng, nhìn thấy Như Hoa thân thể đang run rẩy liền trút giận lên nàng ấy. Công chúa nói đều tại nàng trang điểm cho người xấu xí mới bị người kia từ chối. Người hành hạ Như Hoa đến tận sáng nay, đến mức hại chết nàng ấy . . . “

Nói đoạn Như Ngọc bỏ nhào sang thi thể của Như Hoa, ôm chặt nàng ấy gào khóc thảm thiết. Như Hoa cùng Như Ngọc từ nhỏ đã là bạn thân của nhau, cả hai cùng nhau tiến cung và cùng nhau hầu hạ công chúa mấy năm trời, tình cảm xem như còn sâu sắc hơn cả tỷ muội ruột. Hôm nay Như Ngọc lại tro mắt nhìn thấy Như Hoa chết trước mặt mình mà vô dụng không thể làm gì. Nỗi ray rứt đó từng chút ăn mòn trái tim nàng.

Nàng thảng thốt che miệng. Đầu óc ngưng trệ lại, cái tia sáng vừa lóe ra trong đầu nàng lại khiến nàng kinh hãi không thôi!

Nếu như theo lời Như Ngọc kể thì không phải “người kia” mà nàng ấy nói là, là . . . Thường Hiến!

Nghiêm túc mà nói lí do Thường Hiến bốn cột rồi lại thẳng thừng từ chối công chúa Tang Vô Yên . . . tất cả đều xuất phát từ nàng!

Nói như vậy, gián tiếp hại chết Như Hoa không phải là nàng sao!

”Hoàng hậu, người làm sao vậy ?” Như Ngọc nhìn thấy Nhan Tích Phàm sững sờ đứng đó không hề nhúc nhích, không kim được mà mở giọng vì khóc mà khản đặc hỏi.

”Ta, ta không sao.” Nàng vội vàng xua tay. Quay lại hiền từ mỉm cười nhìn hai tiểu cô nương đáng thương kia, lại thăm hân bản thân, hận cả vị công chúa độc ác kia. Như Hoa, ta thật có lỗi với người, ta bằng mọi giá cũng đòi cho người công bằng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

”Hoàng hậu, đừng mà, nô tỳ van xin người.” Nhìn nàng khí khái bùng bùng muốn đi tìm công chúa Tang Vô Yên đòi lại công bằng cho Như Hoa đáng thương, Như Ngọc liều mạng giữ nàng lại, khuôn mặt đăm lệ gào khóc van xin nàng.

”Ta không thể để Như Hoa chết không nhắm mắt!” Nói đoạn nàng phẩy tay áo, dứt khoát đi tìm Tang Vô Yên làm rõ chuyện này!

”A--!” Cũng vì quá hấp tấp, vội vàng chạy nhanh mà nàng bất cẩn đụng phải một vách tường. Không đúng, đúng là cứng rắn nhưng cũng có chút mềm, hơn nữa đây là giữa hoa viên, như thế nào có bức tường ở đây được ?!

Nàng nuốt khan nước bọt ngẩng mặt nhìn người mình đụng phải, dung nhan tuấn tú yêu mị chúng sinh lập tức đập vào mắt nàng, làm cho trái tim nhỏ bé suýt chút nữa chạy vọt ra ngoài!

”Ta nói Thường Hiền vương gia à, người có thể dùng hù dọa bản tiểu thư như vậy có được không!” Nàng tích lũy tức giận từ nãy đến giờ, bây giờ lại có cơ hội bạo phát lập tức phát hỏa! Nàng nâng cằm ngạo mạn nhìn nam nhân yêu nghiệt trước mặt, đôi mắt xinh đẹp nhìn chòng chọc vào phượng mâu tinh tế của hắn.

Điều kì lạ đáng nói là hắn một chút cũng không đáp trả nàng, chỉ đơn giản dùng ánh mắt buồn rầu, khổ sở lại xen lẫn dịu dàng nhìn nàng “Hoàng hậu nương nương, là Thường Hiền vô lễ, xin nương nương bỏ qua cho tại hạ.”

Mắt đẹp của nàng từng to hết mức, miệng nhỏ dưới lớp màn che cũng khoa trương há to. Nàng ngậm tắc đầu kịch liệt, nam nhân từ tốn, lễ độ này nhất định không phải là Thường Hiền nàng từng quen biết!

Nàng vươn đôi tay búp măng nhỏ xinh nhéo nhéo hai má trắng nõn của hắn, kéo gần ra đến khi Thường Hiền hô đau mới chịu ngừng lại.

”Người là yêu ma phương nào dám giả dạng tên hoa hoa vương gia kia!”

Thường Hiền suýt chút nữa bị bộ dạng trẻ con của nàng chọc cho cười, nín nhịn đến mức môi bặm lại trắng bệch, hai gò má càng thêm ửng hồng dụ hoặc nhân thân.

”Hừ, đây mới chân chính là người.” Nhìn biểu hiện hắn quay trở lại bình thường, nàng thở phào nhẹ nhõm, còn khoa trương lấy tay vuốt vuốt ngực của mình. Sau đó lại khề thực bụng hắn cười hi hi như tiểu hải tử.

Hắn càng nhìn nàng càng cảm thấy nàng thật sự rất đáng yêu, rất khác biệt với những nữ tử mà hắn quen biết. Cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng không lâu thì một gáo nước lạnh thẳng tắp dội vào tim hắn. Nàng là hoàng hậu! Đã là nữ nhân của nam nhân khác, nàng chỉ yêu Hiền Viên Triệt, không thể nào yêu hắn được!

Nàng cười không bao lâu thì bị cứng hàm trước vẻ mặt của Thường Hiền, cảm xúc muốn trêu ghẹo hắn cũng từ đó mà tuột dốc không phanh!

”Nè nè, cái vẻ mặt này là sao, người đang thất tình à ?” Nàng chính là không ngờ lời đoán bừa của mình lại nói trúng vết thương lòng của hắn, càng khiến vẻ mặt hốc hác tối sầm của người nào đó càng đen hơn.

”Khụ, không có việc gì, ta chỉ cảm thấy không khỏe thôi.” Hắn thương tâm nhìn ánh mắt ngờ nghệch của nàng. Ho khan một tiếng, rồi lấy tay xoa xoa cái đầu nhỏ xinh xắn của nàng. Nàng không hề biết rằng chính mình trong lúc vô thức đã làm tổn thương sâu sắc đến trái tim của hắn.

Nàng hừ lạnh tránh khỏi ma trảo đang hành hạ mái tóc gọn gàng của nàng, cảm thấy hắn đang nói dối nhưng cũng không muốn hắn khó xử nên không tiếp tục truy cứu nữa.

”Thôi ta có việc phải đi gấp. Tìm người nói chuyện sau.” Nàng suýt chút nữa lại quên mất đại sự cần phải làm, vội trán một cái bộp rồi gấp rút chạy đi, bỏ lại một câu từ biệt lầy lệ với Thường Hiền.

Thường Hiền cảm thấy có gì không ổn, cẩn thận suy xét một chút. Sau đó quyết định đi theo phía sau nàng.

Nàng đứng trước tấm cung của Tang Vô Yên, hít một hơi thật sâu lấy can đảm, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, cuối cùng kiên quyết xông vào.

”Hừm, đây không phải hoàng hậu nương nương sao ?” Tang Vô Yên nhàn nhã nằm trên giường, áo lụa mỏng manh không che đậy nổi cánh xuân đẹp đẽ. Đường cong uyển chuyển, đầy đặn như ẩn như hiện sau lớp lụa mỏng, da thịt trắng nõn mịn màng như phát sáng. Ngay cả nàng - một nữ nhân chân chính cũng muốn ‘cong’ !

Nàng ta đối với sự xuất hiện của nàng cũng chỉ đơn giản là giật mình một chút, nhưng sau đó lại bình thản như không, khề nghiêng người lấy tay đỡ đầu lười biếng liếc nhìn nàng.

Nàng cực lực kìm nén dòng máu nóng sắp phọt ra từ mũi của mình, sắc mặt cũng đỏ bừng như muốn nhỏ ra máu. Trời ạ, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quả không phải tầm thường!

Mà nàng phải mất thật lâu thời gian mới chợt nhớ ra mục đích nàng đến đây là tìm nàng ta để đòi lại công đạo cho Như Hoa!

”Khụ, mong công chúa tha thứ cho sự đường đột của bản cung. Bản cung có một việc rất muốn làm rõ với nàng.”

Nàng chỉnh đốn lại tâm trí háo sắc của mình. Ho khan lấy lại tinh thần, cố gắng tỏ ra khí khái của một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Lưng thẳng, mặt không được cúi xuống, giọng nói cũng thật sắc bén, đanh thép. Xung hô cũng phải đầy kiêu hãnh của một vị hoàng hậu.

Đứng bên ngoài mà Thường Hiền không khỏi thấp thỏm trong lòng. Hắn hiểu biết Tang Vô Yên nhiều hơn nàng, cũng biết được nàng ta khó đối phó thế nào.

Tang Vô Yên là công chúa tôn quý của Tây Thần quốc. Ngay từ nhỏ nàng ta đã được yêu thương hơn cả trân bảo, cung chiều hết mực. Nàng ta muốn cái gì, thậm chí là sao trên trời cũng được đáp ứng. Càng lớn tính tình nàng ta càng kì quái, dám tâu với hoàng thượng Tây Thần quốc cho phép nàng ta có một hậu cung của riêng mình!

Còn đối với nô tỳ, nô tài trong hoàng cung càng độc ác, tàn nhẫn. Nàng ta xem mạng người là cỏ rác, buồn bực hay vui vẻ đều có thể đem mạng sống của người ta ra đùa giỡn.

Mà Nhan Tích Phàm lại quá mức ngây thơ, muốn đối phó với Tang Vô Yên thì chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá!

Hắn đứng bên ngoài lòng như lửa đốt, không biết có nên hay không mà xông vào lời nàng chạy đi!

”Nha, thật hiếm khi được nương nương tìm đến, còn không biết là chuyện trọng đại nào đây.” Tang Vô Yên giả vờ ngạc nhiên, khoe môi mỹ lệ khẽ nhếch thành một đường cong đẹp mắt. Mà trong mắt hạnh xinh đẹp của nàng ta không hề che dấu sự khinh thường đối với nàng.

”Bản cung muốn nàng trả lại công lí cho Như Hoa!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

”Bản cung muốn nàng trả lại công đạo cho Như Hoa!” Khí khái nàng rất lớn, rất có khí chất một Hoàng Hậu tôn quý của một nước lớn mạnh. Trong mắt của nàng lóe ra tia kiên định rét người, thành công dọa đến Tang Vô Yên.

Nha đầu ngọc nghếch xấu xí kia thế nhưng cũng có khí thế này sao ? Tang Vô Yên không khỏi ngạc nhiên một hồi. Nàng ta ngồi dậy, chỉnh lại y phục mỏng manh. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ nhìn nàng bằng con mắt khinh thường, mỉa mai.

”Như Hoa là nô tì của bản công chúa, nàng ta chết hay sống là thuộc quyền của ta, hoàng hậu nương nương không phải muốn lo chuyện bao đồng chứ ?”

Tang Vô Yên nhướng mày ngả ngón cười, tay khẽ vờ vờ lộn tóc xinh đẹp trước ngực. Mặc kệ là nàng là hoàng hậu của Bắc Thần quốc, nhưng chung quy vẫn chỉ là một sủng nữ nhân ngu dốt. Muốn đấu với bản công chúa xem như là đi tìm cái chết!

Sức chịu đựng cuối cùng của Nhan Tích Phàm bị phá vỡ, nàng khẽ nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Đến khi mở mắt ra thì thật sự rất dọa người! Lạnh ý sắc bén nồng đậm trong phượng mâu xinh đẹp, hàn khí quán quít vây quanh nàng tạo thành một vòng tuyến vững vàng kinh người.

Nàng chính thức tức giận, chính thức biến thành một nữ nhân cường thế!

”Công chúa xem mạng người như cỏ rác, tùy ý muốn nàng chết là chết hay sao ?” Nàng cười lạnh một tiếng, không nhanh không chậm tiến từng bước về phía Tang Vô Yên đang ngây ngốc. Cúi đầu xuống nhìn dung nhan xinh đẹp mỹ lệ mà tiếc hận.

”Dung mạo họa thủy này lại là khuôn mặt của một kẻ mất lương tâm, đúng thật rất uổng phí!” Nàng dùng ánh mắt thản nhiên cười đối địch với ánh mắt hoàng hốt cùng tức giận của Tang Vô Yên. Tay ngọc phụ họa cho lời nói, khẽ vuốt vuốt làn da mỹ miều của nàng ta, mà móng tay như có như không rạch nhẹ lên làn da ngọc nga kia một đường nhỏ.

”A! Ngươi, ngươi hủy dung bản công chúa!” Cảm giác đau rát trên mặt khiến Tang Vô Yên hoảng sợ thét chói tai, dùng một cái đẩy nàng ra, ngón trỏ run rẩy vì tức giận chỉ về phía nàng.

Thường Hiên bị khí thế đột nhiên thay đổi kinh người của nàng làm cho kinh ngạc không thôi. Sau đó lại thấy Tang Vô Yên đẩy mạnh nàng ra, sợ hãi nàng sẽ bị ngã không nhẹ, hắn động thân muốn bay vào. Thế nhưng hành động như không có gì của nàng làm cho hắn bất động tại chỗ.

Nàng tuy bị đẩy mạnh đi nhưng vẫn vững vàng đứng, chỉ là bị đẩy đi xa một chút mà thôi. Nàng cười lạnh, nếu như Tang Vô Yên không đẩy nàng đi xa thì nàng cũng tự động tránh xa nàng ta.

”Mùi son phấn thật nồng nặc. Xin hỏi công chúa đã bôi bao nhiêu lớp phấn ?” Nàng đưa tay che mũi, đôi mắt lại chân thành vô (số) tội càng làm cho Tang Vô Yên tức điên người, vội đứng dậy đi tìm gương soi. Cũng vì quá hấp tấp mà chân không cẩn thận vướng phải váy áo dài, chặt vật ngã trên đất.

Nàng nhin cười đến đỏ rần cả mặt, thản nhiên đứng nhìn người đẹp ngã sóng soài trên đất, một chút cũng không có hành động chạy đến đỡ nàng ta đứng dậy.

”Ngươi . . . ngươi khôn kiếp!” Từ nhỏ đến lớn nàng ta chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục thành cái bộ dạng này, nước mắt ứa khuất chảy xuống, nàng ta cắn chặt môi dưới đến bật cả máu.

Thường Hiền quả thật bị nàng làm cho há hốc mồm, không có biện pháp khép lại! Hắn có phải hay không quá xem thường nàng rồi. Rõ ràng người lấy trứng chọi với đá là công chúa Tang Vô Yên kia!

”Hừ, bản cung không rảnh rồi ở đây xem ngươi khóc. Mục đích chính của bản cung là đòi lại công đạo cho Như Hoa. Chỉ cần ngươi quỳ tại đây, lớn tiếng tạ lỗi với nàng, bản cung liền tha cho ngươi.”

Nàng thôi đùa bỡn nàng ta, tự nhiên ngồi xuống, khoanh tay lại và bắt chéo chân từ phía trên trừng Tang Vô Yên ở dưới đất. Nàng bây giờ không khác gì một nữ thần cường hãn dọa người!

”Ngươi đừng vọng tưởng! Một nô tì thấp hèn mà đáng để bản công chúa quỳ gối tạ lỗi hay sao!”

Tang Vô Yên tuy rằng thật sự sợ hãi trước Nhan Tích Phàm. Lời đồn nói nàng đã dùng khí thế kinh người mà xử tội Ôn quý phi quả không sai. Nhưng đường đường là một công chúa cao quý, nàng ta không cho phép mình làm ra cái loại hành động nhục nhã đó!

”Ngươi nói nàng thấp hèn nên muốn giết nàng là giết ? Vậy bây giờ bản cung thấy ngươi rất hèn mọn chướng mắt, bản cung giết chết ngươi có được hay không ?”

Nàng rút trâm cài trên đầu, cây trâm sắc nhọn xinh đẹp được nàng vuốt ve trong lòng bàn tay, nàng cười quỷ dị một tiếng. Tiếng cười đáng sợ đó rất có sức công phá làm cho Tang Vô Yên mềm nhũn thân thể, mà ngay cả Thường Hiền đứng bên ngoài cũng không nhịn được mà run rẩy hai cái.

”Ngươi đừng quên ta là công chúa của Tây Thần quốc, nếu ngươi giết chết ta, phụ hoàng nhất định sẽ đem quân san bằng Bắc Thần quốc nhỏ bé của ngươi.” Tang Vô Yên đến mức này vẫn cố gắng mạnh miệng đấu với nàng, nhưng hai bàn tay nắm chặt lại nhưng vẫn cực kì run rẩy cũng đủ tố cáo nàng ta bây giờ đang sợ hãi đến mức nào.

Nàng như vừa nghe thấy một chuyện buồn cười nhất thế gian, không hề nể mặt Tang Vô Yên mà cười to một trận. Tuy nhiên trong mắt của nàng một chút ý cười cũng không có, chỉ có hàn ý ngày càng dày đặc.

”Công chúa cao ngạo của ta à, ngươi nhất định suốt ngày sống trong dinh hoa phú quý cùng hậu cung mỹ nam của ngươi đúng không ? Cho nên mới như con ếch ngồi đáy giếng như vậy!”

Tang Vô Yên không hiểu ý tứ của nàng, khề neo nheo mày.

”Bản cung nói cho ngươi biết, Tây Thần quốc của ngươi là nước nhỏ nhất trong bốn nước, mà Bắc Thần quốc của bản cung lại là nước lớn mạnh nhất. Ngươi nói, một nước nhỏ bé như ngươi làm sao có thể san bằng nước của bản cung ?” Nhan Tích Phàm cực kì tốt bụng giải thích cho nàng ta hiểu, lại càng thích thú nhìn đủ loại màu sắc chuyển biến trên mặt của nàng ta, đỏ rồi xanh, sau cùng là tím ngắt.

”Không thể nào!” Tang Vô Yên như bị đá kích rất lớn, không tin hết to, mắt mở to căm phẫn trừng nàng.

”Bởi vậy bản cung nói ngươi nên thức thời một chút. Còn không mau quỳ gối xuống!” Kiên nhẫn cuối cùng của nàng cũng đã tiêu biến theo mây gió. Nàng thu lại nụ cười lạnh nhạt trên môi. Thanh âm lạnh lẽo run người trực tiếp ra lệnh cho Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên cuối cùng cũng chịu thức thời, cắn hận dày đặc trong mắt nhưng không thể làm gì nàng. Nàng ta ủy khuất quỳ xuống, rất không có thành ý tạ lỗi.

”Như Hoa, là bản công chúa có lỗi với ngươi. Ngươi hãy tha lỗi cho ta.” Nói xong cũng ngoan ngoãn dập đầu ba cái.

”Ngươi hài lòng chưa ?” Khi xong xuôi tất cả, nàng ta quay sang liếc nàng, rằng nghiêng đến mức phát ra âm thanh kèn kẹt rất nhỏ.

”Tuy chưa có lòng thành, nhưng bản cung cho qua, tạm chấp nhận.” Nàng uể oải vươn người, lười biếng cười nhạt một cái, sau đó đứng bật dậy rời khỏi tầm cung của Tang Vô Yên.

”Nhưng bản cung vẫn phải cảnh cáo ngươi, nếu như lần sau để bản cung phát hiện ngươi đòi xử tệ bạc với nô tỳ của mình, thì đừng trách bản cung ra tay dạy dỗ quá độc ác. Cho dù ngươi về nước của ngươi, bản cung cũng truy lùng ra!” Trước khi bước chân ra khỏi tầm cung, Nhan Tích Phàm khề đứng lại, không thèm quay mặt nhìn, chỉ thần nhiên bỏ lại một cảnh cáo sắc bén.

”Rồi sẽ có một ngày bản công chúa phanh thây ngươi!” Nhìn bóng dáng yêu kiều của nàng rời đi, Tang Vô Yên phần hận đến mức phun cả máu tươi. Mắt đẹp hăng đầy tia máu thể thốt nhất định phải trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

“Sư huynh, mặt trời đã xuống núi rồi, huynh mau trở về đi!”

Vân Ngọc Diệp trở về sơn trang thật lâu cũng không thấy Sở Văn Hi về cùng. Nhưng nàng cũng không lấy làm lạ, bởi vì đây là thói quen thường ngày của Sở Văn Hi.

Mỗi sáng hắn sẽ cùng nàng đi hái thảo dược, sau đó để nàng xuống núi bán một ít thảo dược và chữa bệnh cho dân chúng. Còn mình thì chỉ đứng ở vách núi nhìn xa xăm nơi nào đó mà ngay cả nàng cũng không biết, đến tận chiều tối mới thấy hắn trở về.

“Lần sau muội không cần đến gọi ta, tự ta về được.” Sở Văn Hi nhếch đôi môi đỏ hồng cười nhạt, hắn chậm rãi tiến vào sơn trang.

Vân Ngọc Diệp lúc nào cũng thôn thức, say đắm trước bộ dạng phong hoa tuyệt đại như thần tiên trên thiên giới của Sở Văn Hi. Đã cùng nhau chung sống bao nhiêu năm, nhưng không lần nào nàng không cảm thấy kinh hãi với dung mạo cùng y thuật của hắn. Nàng biết, nàng đã thâm yêu sư huynh của mình. Trái tim không biết từ khi nào mà trao trọn cho hắn!

Mà nàng lại nghĩ hắn cũng yêu thương nàng, nếu không tại sao hắn luôn luôn mỉm cười ôn nhu với nàng, đối xử với nàng rất tốt, rất chu đáo. Còn gọi nàng hết sức thân mật - Ngọc nhi. Hắn có biết mỗi lần hắn gọi tên của nàng, nàng đã rung động đến mức nào!

“Ngọc nhi, hai ngày tới sơn trang phải giao lại cho muội.”

Vân Ngọc Diệp đang chìm đắm trong hạnh phúc tự nghĩ tự tạo của bản thân mà ngây ngốc cười tùm tùm, lại bị lời nói từ tốn của hắn làm cho thức tỉnh. Không khỏi hoảng hốt hỏi lại.

“Tại sao ? Huynh, huynh đi đâu ?”

Sở Văn Hi cười nhẹ, ôn nhu xoa đầu nàng “Chuyện này ta không thể nói với muội được. Đó là bí mật từ rất lâu của ta.” Hắn nói xong liền trở về phòng, không để cho Vân Ngọc Diệp hỏi thêm bất cứ câu nào.

“Sư huynh, khoan đã, huynh không nói cho muội biết được sao ?” Vân Ngọc Diệp không cam tâm, chạy nhanh đuổi theo, kiên quyết hỏi hắn cho bằng được. Tay cũng bắt lấy tay Sở Văn Hi, không cho hắn thu xếp y phục.

Sở Văn Hi đối với hành động ương bướng của Vân Ngọc Diệp một chút cũng không nổi giận, chỉ thản nhiên cười dịu dàng “Không thể được, đó là bí mật của ta.”

“Nhưng từ trước đến nay huynh chưa từng rời sơn trang!” Đúng vậy, từ khi sư phụ mang hắn ấy về đây, chưa một lần nào hắn đi ra khỏi sơn trang nửa bước. Kể cả khi sư phụ qua đời cũng vậy, tuy y thuật đã vượt qua sư phụ rất nhiều nhưng hắn chưa từng xuống núi chữa bệnh một lần. Mọi chuyện cần xuống núi đều giao cho Vân Ngọc Diệp.

Nàng đương nhiên biết căn nguyên của nó. Bởi vì hắn tự ti với dung mạo của bản thân, sợ rằng mọi người sẽ kì thị hắn, xem hắn là quái vật!

Sở Văn Hi chậm rãi hạ khóa môi đang cười xuống, có thể nhìn ra nỗi đau đớn thật sâu trong mắt hắn. Hắn nhẹ vuốt mái tóc màu bạch kim kì lạ của mình. Nhìn vào trong gương mà ngắm nhìn đôi con ngươi xinh đẹp màu xanh ngọc dóa người của chính mình.

Ngay từ khi sinh ra hắn đã mang bộ dạng này. Cũng chính vì vậy mà cha mẹ hắn ruồng bỏ, đem ném hắn ở một nơi xó xỉnh, không thèm dòm ngó đến. Cứ để mặc hắn tự sinh tự diệt. Mà ngay cả người dân qua lại thấy bộ dạng yêu quái của hắn mà chỉ biết khinh miệt, nhục mạ, không có ai ra tay cứu giúp.

Nhưng may mắn thay, ngay lúc sư phụ đi cứu người lại vô tình bắt gặp cảnh một đứa bé trai xinh đẹp nhưng lại xinh đẹp đến mức không giống người, đang thê thảm thoi thóp nằm trên đường. Lòng bất ái đột nhiên dâng trào mà ra tay đem hắn từ cõi chết trở về. Không những cứu sống hắn mà người còn nhận hắn làm đồ đệ, tận lực truyền dạy cho hắn hết tất cả y thuật của mình.

“Muội xin lỗi, muội không cố ý . . . “ Vân Ngọc Diệp biết mình đã lỡ lời mà chạm vào vết thương sâu hoắm của hắn. Mắt hạnh đáng yêu nhanh chóng ửng đỏ vành mắt, vội vàng nắm lấy tay hắn xin lỗi. Nàng chỉ là sợ ý mà thôi, cầu xin hắn đừng ghét bỏ nàng!

“Ngọc nhi ngốc! Ta không trách muội, ta biết bộ dạng yêu quái của mình hơn ai hết. Nhưng thật xin lỗi, ta chờ đợi rất lâu rồi, không thể không đi!” Hắn cười nhẹ một cái, tay ngọc trắng nõn như nữ nhân xoa xoa đôi mắt chực chờ khóc của sư muội. Lời nói tuy nhẹ nhàng, từ tốn nhưng vẫn không khó để phát hiện quyết tâm rất lớn của hắn.

“Nhưng . . . nếu như vậy thì huynh mang muội theo đi!” Vân Ngọc Diệp biết mình có can ngăn như thế nào cũng không được. Nàng chỉ có biện pháp cầu cạnh hắn cho mình đi theo.

Sở Văn Hi thu xếp tay nai đã xong, đứng bật dậy “Không thể, sơn trang cần có muội trông coi. Ta sẽ rất nhanh về với muội. Hai ngày sau gặp lại.” Hắn cúi gập người hôn lên trán Vân Ngọc Diệp một nụ hôn nhẹ, sau đó động thân một cái đã biến mất trong bóng đêm đen kịt.

Mà Vân Ngọc Diệp chỉ ngây ngốc mỉm cười ngồi đó. Hai má từ từ phồng hồng, tim nhộn nhạo đập, quanh chóp mũi vẫn còn vấn vương mùi hương thảo dược nhàn nhạt của Sở Văn Hi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Nàng vừa rời khỏi tấm cung của Tang Vô Yên, còn chưa kịp trút bỏ "mảnh giáp" của một nữ vương tôn quý cường hãn đã bị tiếng gọi thất thanh của Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc làm cho giật mình.

Nàng vỗ vỗ mặt, trả lại gương mặt đáng yêu tươi cười hòa nhã, hướng Tiểu Thanh và Tiểu Trúc vẫy vẫy tay cười. (giống bị đa nhân cách quá)

“Tỷ ở đây!”

”Học . . . học . . . tiểu, tiểu thư . . . “ Nhìn thấy nàng, Tiểu Thanh, Tiểu Trúc mừng như nhặt được vàng, vội vã chạy nhanh nhất có thể, rất nhanh đã đứng trước mặt nàng.

Nàng áy náy nghich ngợm cười, lấy tay bé nhỏ vuốt lưng các nàng “Thật xin lỗi các muội, tỷ đi mà quên mất phải nói trước.”

Đợi đến khi hô hấp bình ổn trở lại, Tiểu Trúc mới bắt đầu vênh môi đỏ hồng kháng nghị nàng. “Tiểu thư thật là, làm bọn muội tim muốn chết! Mà không đúng, là hoàng thượng tìm tỷ mới đúng!”

Tiểu Thanh thể lực kém hơn, chật vật thở, quẹt quẹt mồ hôi trên trán. Nàng kịch liệt gật đầu phụ họa cho lời nói của Tiểu Trúc.

”Nha! Hẳn tìm ta làm cái gì, không phải bây giờ hẳn đang phê duyệt tấu chương cao ngập đầu sao ? Nhanh như vậy đã xong ?” Nàng mím môi kinh hô một tiếng, nheo nheo mắt đẹp nhìn bọn Tiểu Thanh. Bên ngoài là vậy nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ ngọt ngào.

”Aiz, không nên nói nhiều làm gì, tỷ mau cùng bọn muội trở về Nhà Phụng các!” Không để nàng nói thêm bất kì lời nào nữa, Tiểu Trúc trực tiếp lôi nàng chạy, tay kia cũng không rảnh rồi mà vác theo Tiểu Thanh đáng thương.

”Nàng vẫn nghich ngợm như vậy, không thể để ta an tâm một chút à ?”

Nàng bị Tiểu Trúc nhấn tâm ném vào phòng, xong xuôi còn đóng cửa lại. Nàng đang nhắm mắt chờ đợi cú ngã sóng soài trên đất thì lại rơi vào vòng tay ấm áp của ai đó. Hơi thở bạt hà thơm mát quen thuộc phả vào sau gáy. Nàng nhin không được mà rung mình một cái, cấn cổ trắng nõn cùng lỗ tai đỏ ửng.

”Hắc hắc, ta nào có, ta ngoan lắm a!” Nàng chột dạ, cười như tên trộm bị bắt quả tang. Vùng mình muốn thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Hiên Viên Triệt.

Không để nàng được như ý, Hiên Viên Triệt bế nàng lên, chậm rãi tiến về phía giường rộng lớn. Hắn ngồi xuống, đặt nàng ngồi trên đùi mình, tay vòng qua ôm chặt eo nhỏ của nàng.

Nàng hoảng hốt ôm cổ hắn, thoáng ngẩng mặt liền thấy dung nhan tuấn mỹ cực hạn của hắn gần trong gang tấc, thậm chí hô hấp dồn dập của hắn nàng cũng cảm nhận được. Nàng ngây ngốc hồi lâu, sau đó đỏ mặt cúi thấp đầu. Thâm mắng bản thân quá háo sắc rồi!

”Còn đau không ?” Hắn bật cười sùng ái, nhẹ nắm cằm của nàng nâng lên, để nàng đối diện với hắn. Càng nhìn càng cảm thấy chiếc lụa mỏng trên mặt rất chướng mắt, Hiên Viên Triệt gạt nhẹ một cái, ném nó qua một bên, không thèm để tâm đến.

”Ân ?” Nàng tròn mắt ngây thơ vô tội nhìn hắn, hoàn toàn không hề nhìn ra ý cười cùng dục vọng mãnh liệt trong phượng mâu thâm thúy.

”Chỗ đó!”

”A! . . . còn!” Nàng cúi gầm mặt, lí nhí trả lời. Thanh âm nhỏ đến mức hắn phải cực lực vênh tai lên mới nghe được. Sắc mặt của nàng đã đỏ ửng đến dọa người rồi. Khói cũng muốn bốc lên!

Hiên Viên Triệt không thèm để ý hình tượng mà cười to thỏa thích, sau đó lại nghiêm mặt nhìn gương mặt nhỏ nhắn mê người của nàng “Đau mà còn chạy loạn!”

Bàn tay trắng nõn to lớn không thành thật mà luồn vào chiếc váy mềm mại của nàng, men theo đùi non mịn, bóng loáng mà đi sâu vào bên trong. Chạm nhẹ hoa huyết đang run rẩy sau lớp quần lót.

”Ừm . . . đừng mà.” Nhan Tích Phàm ôm cổ Hiên Viên Triệt, đầu gục vào hõm vai của hắn. Nàng chịu không nổi trêu chọc của hắn mà thấp giọng rên rỉ van xin.

Dục vọng bị tiếng kêu cầu hồn đoạt phách của nàng mà nhanh chóng bùng nổ, giống như ngọn lửa từ từ lan rộng trên bãi cỏ khô héo.

Ngón tay thon dài nhẹ vén quần lót của nàng qua một bên, hần xoa xoa tiểu hoa hạc màu hồng phấn xinh xắn, gầy nhẹ, vân vê không ngừng.

”Um . . . Triệt . . . “Nàng bắt đầu rịn mồ hôi khắp trán, bị hần làm loạn mà gương mặt phỉếm hồng dụ hoặc, hô hấp bất ổn, không ngừng phả hơi thở thơm như lan vào cổ hần.

Dịch thủy uồn ướt của nàng từ trong âm đạo ào ạt chảy ra, làm ướt đầm cả bàn tay của hần. Hần trầm giọng cười khê, ngón tay thon dài nương theo dâm dịch dính ướt len lỏi vào bên trong tiểu huyết của nàng.

”Không được . . . đừng như vậy . . . “Nàng lắc đầu yếu ớt giẫy giụa, mắt nhắm chặt lại. Khoái cảm phi thường lạ lẫm làm nàng xấu hổ không thôi.

Múi thịt nhỏ gắt gao mút chặt ngón tay Hiên Viên Triệt, lỗ nhỏ eo hẹp bị ngón tay của hần nhét vào chặt chội đến không có một khe hở, thịt non bên trong cắn chặt như muốn nuốt chửng cả ngón tay ấy.

”Phạm nhi, nàng thật chặt . . . “Hiên Viên Triệt hưng phấn cảm khái, tay còn lại nâng niu siết chặt eo thon nhỏ xinh của nàng.

Bị lời nói của hần làm cho xấu hổ vô cùng, hần không thể tìm ngay một cái hố mà chui vào, vĩnh viễn cũng không chui ra! Nàng thẹn thùng há miệng, một ngum cắn mạnh lên vai hần.

Tiểu huyết bị căng đầy, dục vọng của nàng bắt đầu trỗi dậy, khao khát được lấp đầy hơn nữa. Nhưng có chết nàng cũng không nói ra!

Hơi hơi mở bắp đùi ra, nàng cắn chặt môi dưới kìm nén tiếng rên rỉ, chỉ mong hần có thể rút ngón tay nhanh một chút, để nàng có thể dễ chịu mà thờ hất ra.

Ngón tay ướt đầm thoát khỏi nơi tư mật của thiên hạ trong lòng. Trên đó dính đầy hỗn hợp hương vị ngọt ngào cùng dịch vật trong suốt của nàng. Hai gò má hồng rục, ánh mắt mê ly, bộ dáng này hoàn toàn có thể kích thích thú tính của bất kì nam nhân nào. Khắc chế không được Hiên Viên Triệt liền cúi đầu xuống, bao trùm lên cái miệng nhỏ thơm ngọt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“U . . . um . . . “Nhan Tích Phạm há miệng, đầu lưỡi bị mút đến mơ hồ tê dại, trong miệng tất cả đều là hương vị của Hiên Viên Triệt. Ánh mắt nàng phủ đầy sương mù, gương mặt phỉếm tình dục đỏ ửng, thân thể kiều diễm ngời trên đùi hần.

Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng mà gấp gấp đặt nàng nằm ngang trên giường gỗ. Y phục màu hồng phấn xinh đẹp trên người sớm đã bị cởi ra, cái yếm bị ném trên mặt đất. Phía dưới chỉ còn lại đơn độc chiếc tiết khó, kiều nữ được bàn tay hần qua lại vân vê, đầu nhũ ngạo nghễ ngẩng cao ưỡn lên giống như nụ hoa kết trái.

Nàng hưng hăng hôn Hiên Viên Triệt, đầu lưỡi xinh xắn liếm lưỡi hần, khê cắn môi hần. Mới đầu Hiên Viên Triệt còn thuận theo nụ hôn của nàng, nhưng càng về sau hai người hôn lại càng lúc càng ướt át, hô hấp cũng càng lúc càng trầm trọng. Đang lúc nàng sắp thờ không nổi, tính kết thúc nụ hôn thì Hiên Viên Triệt lại đưa tay giữ chặt sau ót, đầu lưỡi lại thăm dò vào môi nàng, mãnh liệt chiếm đoạt hô hấp của nàng.

”Phạm nhi, ta muốn nàng.” Hiên Viên Triệt mút lấy môi nàng, nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy ánh lửa làm cho người ta run rẩy.

Nhan Tích Phạm không khỏi cảm thấy cả người tê dại, đó là ánh mắt tràn đầy dục vọng. Nàng đáp lại nhiệt tình đã đánh thức thú tính trong người Hiên Viên Triệt.

Thân thể mềm mại, uyển chuyển của nàng đã nhiễm đầy tình dục, giữa hai chân ần ần ướt át, hơi thở nóng rục, thân thể thậm chí bởi vì dục vọng mà run rẩy.

”Phạm nhi, ta yêu nàng.” Hần dùng thanh âm dễ nghe hấp dẫn dụ dỗ nàng.

”Rất yêu . . . “Hần mút lấy đầu lưỡi, kích tình hôn khiến nước miếng chảy xuống khoe miệng nàng, hần vồn lưỡi liếm đi, nhẹ nhàng mút lấy cảm nàng, làn môi nóng bỏng dần dần hạ xuống.

Nhan Tích Phạm ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, hơi thở cực nóng phun lên cằm cổ tuyết trắng, thân thể mềm mại không khỏi khê run.

Môi mỏng ở trên da thịt trắng nõn để lại dấu vết, trêu chọc thân thể của nàng, khiến cho nàng vì hần lay động, vì hần mà mê say, muốn nàng chủ động mở ra hai chân xinh đẹp.

Nụ hôn ẩm ướt rơi xuống trước ngực, bàn tay vuốt ve cặp nhũ hoa mê người, nhụy hoa có chút run rẩy. Hiên Viên Triệt há miệng ngậm chặt, đầu lưỡi

ngây ngất vòng quanh, nhẹ gặm bầu ngực trắng nõn.

”Ừm . . . Triệt . . . “Nàng không nhận được mà phát ra hừ nhẹ, hai nhũ phong sớm bị đôi tay hắn chơi đùa xoa nắn vừa nóng lại nhạy cảm. Đầu nhũ bị mút có hơi đau một chút, nhưng đau đớn nhỏ nhất này lại kích thích tình dục phần chân bộc phát thân thể, nàng không nhận được nhắc lên hai chân, cọ xát nơi riêng tư.

Hiên Viên Triệt rất thích phản ứng của nàng, khoe miệng nhếch lên một chút tươi cười. Gương mặt tuấn tú cực hạn nháy mắt hiện lên tà niệm ác ý. Hắn dùng tay cùng môi đùa bỡn hai nú kiêu nhũ, ấn bầu ngực trắng nõn xuống cắn mút thỏa thích.

”A!” Nhan Tích Phàm run rẩy, trong mắt dâng lên sương mù, hai chân kẹp chặt hơn.

”Phàm nhi ngoan, mở hai chân.” Tay hắn nhẹ nhàng trượt xuống bên dưới, vuốt ve vùng tiết khô, bàn tay đặt ở nơi đó, không ngoài ý muốn chạm vào lớp vải ẩm ướt, hắn tà khí cười một tiếng “Phàm nhi, nàng ướt cả rồi.”

Nhan Tích Phàm xấu hổ nhìn chăm chăm Hiên Viên Triệt. Không ngờ một tên hoàng đế tôn nghiêm chính trực như hắn vào lúc này lại không hề kiêng nể, lời nói hạ lưu thể nào cũng đều phun hết ra miệng.

Bị ánh mắt ướt át của nàng nhìn chăm chăm, Hiên Viên Triệt cảm thấy bụng dưới căng thẳng, dục vọng như nhói khiến hắn cơ hồ phát đau.

Nàng nhất định không biết bộ dạng nàng lúc này có bao nhiêu mê người. Tròng mắt long lanh mang theo mị hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vì nhiễm màu tình dục mà phồng hồng, còn có cánh môi bị hôn đỏ mọng. Cả người nàng tản ra quyến rũ phong tình quyến rũ người ta.

Hắn thật muốn bắt cháp tất cả mà xỏ xuyên qua nàng, chiếm đoạt thân thể mỹ lệ mềm mại phía dưới này, khiến cho nàng khóc lóc rên rỉ, phơi bày hết tất cả kiêu mị của nàng.

Nhưng mà hắn luôn có tính nhẫn nại rất tốt, nhận xuống dục vọng đau đớn, dùng đầu ngón tay nhẹ cọ vào tiết khô ướt át, từng chút từng chút trêu chọc nàng “Phàm nhi, nàng muốn sao ?”

Muốn! Nàng rất muốn!

Thân thể động tình kêu gào đòi được giải phóng, nơi riêng tư có chút tê dại, muốn được vuốt ve, muốn bị hung hăng giày xéo.

Nhan Tích Phàm cắn môi, xấu hổ nhắm mắt lại, từ từ mở rộng hai chân, sau đó nghe thấy Hiên Viên Triệt cười nhẹ. Tên đáng chết này!

Nhìn nàng chậm rãi mở ra hai chân, Hiên Viên Triệt hài lòng nhếch khoe môi, hắn thích bộ dáng nàng không cách nào kháng cự hắn.

Hiên Viên Triệt đưa tay nhẹ nhàng gạt đi tiết khô, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm khe suối, cánh hoa ướt át, tỏa ra hương vị ngọt ngào mê người.

Nhan Tích Phàm nhắm chặt mi mắt khẽ run. Hô hấp nóng rực của Hiên Viên Triệt nhẹ phả vào nơi tư mật, sau đó lưỡi nóng khẽ liếm.

”A!” Nàng không khỏi kêu thành tiếng, hốt hoảng mở mắt ra, lại thấy Hiên Viên Triệt đang vui mặt vào giữa hai chân nàng. Miệng ngậm cánh hoa, bờ môi cọ sát, ngón tay dính hoa mật tiến vào hoa cốc, mỗi lần lại càng sâu.

Nàng ươn người, thân thể hưng phấn run rẩy, phản ứng nhiệt tình khiêu khích dục vọng nam nhân, ngón tay thon dài bị hoa thịt hút cắn thật chặt, hắn rút ra, lại lần nữa dò vào bằng hai ngón tay, đầu lưỡi hung hăng liếm hoa khẩu, hút hết mật hoa tràn ra vào trong miệng.

Nàng xinh đẹp vui sướng khiến Hiên Viên Triệt điên cuồng, hắn thô bạo cỡi xuống y phục trên người. Giờ phút này, hắn chỉ muốn hung hăng tiến vào nàng!

Đôi tay giữ chặt hai chân của nàng, dục vọng phần chân chống đỡ cánh hoa đỏ tươi, Hiên Viên Triệt nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, mang theo thanh âm khàn khàn đầy dục vọng. “Phàm nhi, ta yêu nàng!”

”A . . . “Thân thể trong nháy mắt bị xuyên qua, thành vách khít khao bị hung hăng tiến vào, nàng có thể cảm nhận được nhịp đập của hắn đang ở bên trong cơ thể nàng, sâu như vậy, khiến nàng gần như không cách nào hô hấp.

Hiên Viên Triệt cũng phát ra tiếng rên, cảm giác dục vọng được thành vách vây quanh thật chặt vô cùng tuyệt vời.

Hắn cắn môi của nàng, ôm nàng càng chặt, để nàng khóa ngồi trên người hắn, lại lần nữa hung hăng xỏ xuyên, một lần lại thêm một lần, hận không thể chôn vào nơi sâu nhất của nàng.

”A!” Hắn vào quá sâu, nàng có loại cảm giác đang bị cắn nuốt: “Khoan! Chậm một chút . . . “Đêm qua mới vừa trải qua một trận kích tình mãnh liệt, nơi tư mật vẫn còn ề ẩm đau, thế nhưng hôm nay hắn lại đòi hỏi điên cuồng như thế, nàng làm sao chịu nổi!

Hắn điên cuồng liếm môi nàng, cắn mút bầu ngực đầy đặn, cánh tay săn chắc ôm nàng thật chặt. Dục vọng dâng trào cuồng liệt ra vào, bức ra nước mắt cùng từng đợt sóng rên rỉ, còn có chỗ kia vì hắn mà chảy ra mật dịch.

Nàng căn bản không còn sức lực kháng cự lại đòi hỏi của hắn, trên thân thể tất cả đều là dấu vết cùng mùi vị của hắn.

Bàn tay hần nắm một bên kiều nhũ bừa bãi xoa nắn, lõi kéo nụ hoa hồng nhạt mỹ lệ, cảm thụ hoa vách nhanh chóng co rút, bàn tay dùng sức siết chặt bầu ngực.

”A!” Đau đớn khiến nàng cau mày, thân thể run rẩy, lại một đợt sóng cao triều cuốn lấy nàng, hốc mắt ửng hồng lần nữa tràn ra nước mắt.

Hiên Viên Triệt liếm đi nước mắt, bàn tay hạ xuống vuốt ve cái bụng mềm mại, hần không biết ở trong cơ thể nàng bắn ra mấy lần, hoa huyết vừa ướt vừa nóng, cơ hồ đều là chất dịch nóng bỏng của hần.

”Phạm nhi . . . “ Hần khẽ cắn vành tai nàng, nhẹ nhàng rút ra, lại dùng sức tiến vào.

”Uhm . . . “ Một cổ nhiệt dịch quen thuộc bắn vào trong cơ thể nàng, bỗng đến khiến nàng khẽ run, quá nhiều vui thích làm cho nàng hư nhược, không nhận được toàn thân mềm đi.

”A!” Đột nhiên nàng kinh hoàng tròn to mắt, cảm thấy dục vọng trong cơ thể lại từ từ trở nên cứng rắn.

”Không thể, ta chịu không nổi . . . ngô . . . “ Môi nàng lần nữa bị lấp kín.

”Phạm nhi, ta ăn vẫn chưa no.” Hiên Viên Triệt tà mị cười, tham lam liếm môi nàng.

Tên hỗn đản! Lần sau đừng mơ trèo lên giường nàng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Nhan Tích Phạm cảm giác kẻ nàng yêu không phải người, mà là cầm thú!

Nàng nằm lý trên giường, ngay cả hơi sức giơ ngón tay lên cũng không có. Trên người chẳng chịt vết hôn, gần nơi tư mật giữa hai chân thậm chí có vết cắn, càng không cần nói tới nơi bị xuyên qua, nàng cảm thấy chân mình không tài nào khép lại được.

Vừa rồi bị làm mấy lần nàng cũng không đếm nổi. Nếu không phải cuối cùng nàng thật sự không chịu được mà khóc lóc cầu xin khoan dung, tên khốn kia đến bây giờ có lẽ còn chưa bỏ qua cho nàng!

Khốn kiếp, nàng không muốn bị bức chết ở trên giường đâu!

Hiên Viên Triệt vừa bê chậu nước vào phòng liền nhìn thấy bộ dáng đáng thương của nàng, không khỏi cong khóe môi, ánh mắt từ từ trượt xuống thân thể mềm mại bị hần hung hăng yêu thương, dấu vết tình dục để lại trên người nàng khiến hần rất hài lòng.

Vừa nhìn thấy Hiên Viên Triệt, nàng lập tức trừng mắt qua “Nhìn cái gì?” Thanh âm của nàng khan cả rồi, ngay cả mắt cũng còn sưng đỏ, có thể thấy được nàng bị làm đến vô cùng thể thảm.

”Đương nhiên là nhìn nàng!” Hiên Viên Triệt đặt chậu gỗ lên bàn, rót ly nước đi đến bên giường, mắt ảm tình nhìn nàng “Ta chỉ nhìn mỗi mình nàng . . . “ Nghe như vui đùa trêu chọc, giọng nói lại ảm hàm nghiêm túc.

Nhan Tích Phạm hừ hừ, dùng loại lời ngon tiếng ngọt này với nàng cũng vô dụng . . . Nàng sẽ không thừa nhận mặt mình nóng lên đâu!

Đáng ghét! Nàng lần nào cũng không kháng cự được loại ánh mắt này của hần.

Nàng được tự nhiên nổi giận “Nước!” Nàng sắp chết khát rồi.

Bộ dáng khá áy náy khiến Hiên Viên Triệt không khỏi cong môi mỉm cười. Hần ngồi bên mép giường, ôm lấy nàng, để cho nàng tựa vào ngực hần, bụng nước trà đưa tới bên môi nàng.

Hiên Viên Triệt toàn thân rạng rỡ, làn da của hần trắng nõn, mặc tử y vào càng thấy thân hình thon dài, trắng sáng. Thân hình dưới lớp quần áo kia cũng rất rắn chắc, mặc dù không có bắp thịt khoa trương, nhưng cũng không gầy yếu, mà là mạnh mẽ đanh thép, hơn nữa còn có cơ bụng.

Trong suốt hai ngày nay Nhan Tích Phạm luôn để ý đến thân hình nam tính của Hiên Viên Triệt. Thật sự rất mê người! Nàng làm sao sống nổi !!!

-----ta là dây phân cách sắp chết-----

Trên đường phố nhộn nhịp đông người qua lại, không dễ dàng mà phát hiện được một nam nhân vận áo choàng đen cùng với mũ voan, toàn thân trên dưới bị kín, không thể thấy được dung mạo cùng nhân dáng.

Sở Vân Hi nhìn dòng người tấp nập mà phập phồng, lo sợ, nhìn phía ngõ hẹp u tối, trong vô thức mà nhớ lại ám ảnh trước kia của mình. Sắc mặt thoảng trắng bệch run rẩy.

”Tiểu muội muội, muội có biết Nhan gia đại tiểu thư đang ở đâu không?” Hần quét mắt tìm người đáng tin cậy, cuối cùng cũng tìm ra một tiểu cô nương tầm sáu, bảy tuổi đang ngậm kẹo hồ lô đứng bên đường.

Nhìn thấy hần cao thấp đen thui đáng sợ, đôi mắt to tròn của cô bé kia lập tức ngập nước, môi mím lại sắp khóc.

Sở Vân Hi chân tay luống cuống không biết nên làm gì, vội vàng lấy tay xoa xoa đầu nhỏ của cô bé, khẽ vạch mũ voan ra để duy nhất cô bé thấy dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân của mình.

”Đừng sợ, ca ca không có ý xấu, chỉ muốn hỏi muội muội như vậy thôi.” Hần nở nụ cười ôn nhu, ánh mắt xinh đẹp như ánh sao, lại dịu dàng mang theo ý cười đầm thắm như làn nước mùa xuân.

”Ca ca đẹp quá!” Vừa nhìn thấy dung nhan tuấn tú của Sở Vân Hi, Xảo nhi liền nín khóc, mắt có chút mở lớn, môi hồng nhỏ nhắn chu lên vô thức khen ngợi.

Hần có một đôi mắt sâu, trong suốt như viên pha lê xanh ngọc mỹ lệ, giống như được khảm trên gương mặt hoàn mỹ, da thịt trắng nõn như trứng chim vừa mới bóc vỏ. Mái tóc dài màu bạc mềm mại phủ qua cái trán tròn bóng, hàng lông mi dài đậm nét, quần áo trắng tinh tươm, vẻ tuấn tú cùng cốt cách không gì sánh kịp!

Nhìn thấy thái độ kinh diễm của Xảo nhi, Sở Vân Hi liền sùng sốt, vội thả khăn voan xuống che mắt dung nhan xinh đẹp như trích tiên như ban đầu.

”Tiểu muội muội, muội có biết hay không?” Giờ khắc này hần cảm thấy rất lo sợ, cảm thấy mọi người rất nhanh sẽ phát hiện ra nhân dáng của hần, sẽ đuổi giết và gọi hần là yêu quái. Cho nên giọng nói vô thức mang theo run rẩy cùng thiếu kiên nhẫn.

”A! Xảo nhi biết! Ca ca muốn nói đến đại tiểu thư Nhan Tích Phàm ngọc ngà đó sao? Muội nghe mẫu thân cùng thím Trương nói tỷ ấy đã thoát khỏi lãnh cung, hiện giờ là hoàng hậu của Bắc Thần quốc!” Xảo nhi tiếc nuối vô cùng, miệng vừa nói tay béo mập nức ních thịt vừa vói lên muốn lấy cái mũ của Sở Vân Hi.

Sở Vân Hi thấp giọng chưa sót cười một tiếng. Mắt đẹp như lưu ly sau khăn voan mỏng lóe lên tia khổ sở khó thấy. Hần cúi người cảm ơn Xảo nhi, khẽ xoa mái tóc mượt mà của cô bé rồi nhanh chóng rời đi.

”Xảo Nhi! Nương nói con như thế nào? Sao lại chạy lung tung như thế, lỡ như con bị người xấu bắt đi thì sao?” Sau khi Sở Vân Hi đi khỏi không lâu, Ngưu thẩm thẩm từ trong dòng người vội vã chạy lại chỗ đứng của Xảo nhi. Ôm chặt lấy con gái bảo bối, bà nhỏ nhẹ trách móc.

”Nương, con không sao. Không có người xấu, chỉ có một ca ca rất đẹp nói chuyện với con.” Xảo nhi cơ hồ cảm nhận được nỗi lo lắng của Ngưu thẩm thẩm nên áy náy ôm mẹ. Cô bé vừa mút kẹo ngọt vừa tủm tỉm cười.

”Cái gì? Là ai? Hần có làm gì con không?” Nghe con gái vô tư nói, Ngưu thẩm thẩm không khỏi giật mình, vội hỏi con không ngừng.

”Không có, ca ca chỉ hỏi thăm một chút thôi. Nương, ca ca rất đẹp đó, đẹp hơn cả Nhị tiểu thư của Nhan gia luôn! Nương, sau này lớn con muốn gả cho ca ca xinh đẹp đó!” Xảo nhi cười tươi khoe ra hàm răng sún mấy cái, hăng say nói đến mức nước miếng văng lung tung!

Ngưu thẩm thẩm kinh ngạc, không biết có tin nổi con gái mình hay không? Nhan Tích Y là đệ nhất mỹ nhân Bắc Thần quốc, có ai có thể xinh đẹp hơn nàng ta, mà còn là nam tử?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Sau khi bị Nhan Tích Phàm dạy dỗ một phen, Công chúa Tang Vô Yên cao quý không hề có bất kỳ hối lỗi nào, thậm chí đối với nàng còn căm ghét vạn phần.

Dường như trong lòng dạ thâm sâu của Tang Vô Yên đang ngầm ngầm lên một kế hoạch trả thù nàng, khiến nàng biết hậu quả mà to gan dám chọc giận nàng ta là như thế nào!

”Ôn quý nhân! Có dịp gặp qua. Đúng là mỹ nhân tuyệt sắc!”

Tang Vô Yên đột nhiên lại khởi giá đến Tịnh Yên các của Ôn Noãn. Thản nhiên mỉm cười thân thiện với nàng ta. Mà sâu trong mắt đẹp lại ẩn ẩn vài tia gian ác khó phát hiện.

Nếu nói không kinh ngạc thì chính là gât người. Từ lúc Ôn Noãn quý phi, một phi tần được hoàng đế sủng ái nhất, gần như sắp với tới ngôi vị Hoàng hậu lại bất ngờ bị giáng xuống làm quý nhân tầm thường. Số người ngày trước nịnh bợ nàng ta cũng mất tăm chẳng thấy mặt mũi. Giờ khắc này một vị công chúa ngoại quốc lại tìm đến, làm sao không nghi ngờ ?

”Tham kiến Tang công chúa!” Ôn Noãn cất giấu nghi hoặc của mình thật kĩ lưỡng. Nhân nhạ khuy người hành lễ.

”Ôn quý nhân không cần đa lễ.” Tang Vô Yên thân thiện đến mức bất thường, nàng ta đi nhanh đến đuổi tay nâng Ôn Noãn đứng lên.

Ôn Noãn ngày trước xinh đẹp diễm lệ bao nhiêu thì bây giờ tàn phai bấy nhiêu. Dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn không biết thì khi nào ảm đạm không nói thành lời, thật giống như nàng ta già hơn hẳn mười tuổi. Thế nhưng vẫn cố bôi son trét phấn xinh đẹp để ngồi chờ Hiền Viên Triệt. Chờ hẳn đến yêu thương, sủng ái nàng như trước.

Tang Vô Yên nhìn qua có chút khinh thường, hừ lạnh trong lòng. Nhưng dù vậy bên ngoài vẫn sắm cho mình bộ mặt tươi cười hòa nhã.

”Ôn quý nhân ngày càng xinh đẹp, bản công chúa chắc chắn rằng hoàng đế sẽ sớm quay lại với nương nương. Và vứt bỏ tiện nhân kia!” Nàng ta ngồi xuống ghé với Ôn Noãn, lời nói nịnh bợ ngon ngọt, đến cuối câu lại pha vào thanh âm ngoan độc rợn người.

”Tiện nhân!” Vừa nhắc đến Nhan Tích Phàm, Ôn Noãn lập tức trợn mắt, hàm răng trắng toát nghiêng lại phát ra âm thanh ken két lạnh lẽo. Hận ý tràn ra mắt. Vừa nhìn liền biết nàng ta có bao nhiêu căm hận với Nhan Tích Phàm!

Tang Vô Yên len lén nhếch môi cười lạnh. Ôn Noãn có thâm thù đại hận với Nhan Tích Phàm như vậy, rất thích hợp để nàng ta hợp tác.

”Bản công chúa biết nương nương rất chán ghét tiện nhân Nhan Tích Phàm. Cả bản công chúa cũng vậy! Nếu như chúng ta cùng nhau hạ bệ ả ta, thì . . .
“Tang Vô Yên không muốn mất thêm thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính. Lời nói úp mở nhưng cũng đủ để Ôn Noãn hiểu rõ.

”Làm sao để . . .“

”Bản công chúa đã tính xong xuôi. Chỉ cần nương nương nói giúp cho ta là được!”

-----ta là dây phân cách huyền bí-----

”Tiểu thư, đạo này muội thấy tỷ rất là phần chán nha!” Tiểu Thanh một bên giúp nàng rót trà, một bên chu môi hồng hào cười tủm tỉm nói.

”Nha! Đương nhiên là phần chán. Đêm nào cũng “điền viên” hạnh phúc thế mà!” Tiểu Trúc lại nghịch ngợm hơn chen vào khi nàng còn chưa kịp trả lời. Lời nói thành công làm cho hai gò má trắng nõn của nàng ửng đỏ mê người.

”Muội đó, lúc nào cũng thích trêu chọc ta.” Nàng buồn cười dí tay vào cái trán tròn bóng của Tiểu Trúc, không hề hờn giận mà thẹn thùng cười.

Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc vui cười thỏa thích như nữ hài tử, đúng lứa tuổi của các nàng. Các nàng thật may mắn khi có chủ tử tốt như Nhan Tích Phàm, đối xử thực tốt như người thân ruột thịt. Tiếc thay cho Như Hoa khi có một chủ tử tàn nhẫn như thế!

Nàng đột nhiên lại nhớ đến tiểu cô nương Như Hoa kia. Nàng đã gặp qua cô bé không quá nhiều. Chỉ có một chút ấn tượng vào ngày sinh thần của Ôn Noãn. Cô bé đi theo bên cạnh Tang Vô Yên, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú, đặc biệt là đôi con ngươi tròn xoe đen láy động lòng người. Nhưng bây giờ cũng chỉ là một cô thi thể lạnh ngắt thê thảm.

Nghĩ đến, nàng không khỏi thở dài trong lòng.

”Tiểu thư, không ổn rồi!” Đương lúc cả ba đang ngồi trong ngự hoa viên thưởng thức trà, Lam Đình cùng Trần Phúc vốn đang đi theo bên cạnh Hiền Viên Việt bây giờ lại hốt ha hốt hải chạy đến, không biết là có chuyện gì, nhưng từ trong giọng nói lại không thể che giấu được kinh hoàng, khiến nàng dâng nên một dự cảm không tốt!

”Có chuyện gì ?” Tiểu Trúc nhìn thấy bộ dạng của bọn hắn mà gấp gáp giọng hỏi, còn tốt bụng mang ly trà đến cho cả hai bình ổn lại.

”Tiểu thư, không xong rồi. Ôn quý nhân cùng công chúa Tây Thần quốc đến trước đại điện kiện người!” Lam Đình uống ực một cái hết ly trà, không hề chậm trễ mà báo tin dữ cho nàng.

”Cái gì ?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37

“Cái gì ?” Không hẹn mà Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc hai miệng một lời, đồng thanh hét to hết cỡ.

Nhan Tích Phàm thì ngược lại, nàng vô cùng nhàn nhã uống trà, khoe môi phía sau khăn che mặt chậm rãi câu lên, nở ra một nụ cười lạnh lẽo quỷ dị.

Nàng đã đoán trước được, nhất định Tang Vô Yên kia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng. Nhưng nàng ta lại kéo thêm Ôn Noãn thì thực sự ngoài dự đoán. Tốt thôi, nàng cũng muốn biết bọn họ giờ ra cái trò khi gì!

“Chúng ta đi thôi.” Nàng không chút gấp gáp, vội vã, vẫn cứ thản nhiên nhấm nháp hết chung trà. Sau đó thông dong đứng dậy, lời nói ẩn ẩn ý cười sâu hút.

Trên đại điện . . .

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Tiếng nói của Trương công công vừa vang lên, đồng loạt bá quan văn võ đưa mắt nhìn về phía ngoài, mang theo ánh mắt khinh bỉ dõi theo từng bước chân ưu nhã của nàng.

Nàng cũng không phải rảnh rỗi mà để ý đến, khoe môi vẫn câu lên tà mị, ánh mắt như có như không nhàn nhạt mang ý cười rét lạnh. Sau khi nhìn đến mỹ nam ngồi trên ngai vàng đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn, nàng mới tạm xua tan đi hàn ý, ngọt ngào cười trấn an hắn, ý muốn nói “Ta không sao!”

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!” Đến khi đã đi đến giữa đại điện, nàng nhanh chóng khụy người xuống hành lễ. Mái tóc dài xinh đẹp khẽ rũ xuống, trùng hợp che lấp đi tia ngạo nghễ trong mắt.

“Hoàng hậu miễn lễ.” Rất dễ dàng nhận ra được lo lắng nồng đậm trong thanh âm trầm thấp của Hiên Viên Triệt. Tim nàng chảy qua một dòng nước ấm ngọt ngào. Đối lập lại là Ôn Noãn, nàng ta ghen tức đến muốn phun máu.

Được đặc ân miễn lễ, nàng hòa nhã cười, đứng thẳng người trở lại, phong thái hoàn toàn là của một nữ nhân mẫu nghi thiên hạ! Khí chất tôn quý, ưu nhã, lại pha lẫn chút rét lạnh, sắc bén của bậc quyền quý, hoàng tộc. Mọi người trong đại điện không hẹn mà một phen giật mình.

Đứng bên cạnh nàng, Tang Vô Yên cùng Ôn Noãn giận tím cả mặt, bàn tay ngọc ngà trong tay áo sớm đã nắm chặt đến mức móng tay cắm vào thịt rỉ ra không ít máu. Phong phạm này mỗi lần xuất hiện là mỗi lần kinh người!

Thường Hiên từ đầu đến cuối đều dõi theo từng cái nhấc chân, từng cái chớp mắt của nàng. Hắn quả thật mở rộng tầm mắt rất nhiều. Đầu tiên là một nữ nhân mang tiếng xấu đầy người, trong tiệc sinh thần của Ôn Noãn đã biểu lộ tài năng vũ mị tựa thiên tiên. Khi chính Tang Vô Yên hay hôm nay đều có một khí chất bất phàm. Hắn, ngày càng sa ngã mà rơi vào ma trảo của nàng!

“Thần thiếp vừa nghe Trần Phúc cùng Lam Đình bẩm báo hai tỷ tỷ Tang Vô Yên và Ôn Noãn muốn kiện thần thiếp. Thần thiếp tức tốc chạy đến để làm rõ sự việc.” Nàng không nhanh không chậm mở lời trước tiên, lời nói ẩn chứa oan ức đáng thương, khoe mắt cũng khoa trương ngân ngấn lệ!

Tiểu Trúc không nhịn được mà khục khích cười. Gì chứ, tức tốc khi nào, xem chút nữa là đòi uống hết bình trà mới chịu đi!

“Hừ, người đừng nói chuyện tỏ vẻ không biết gì! Người, cái con điên không biết trời cao đất rộng! Bản công chúa là khách quý của Bắc Thần quốc các người, người còn không biết điều chiêu đãi ta chu đáo. Thế nhưng người dám nhục mạ ta, hơn nữa là hủy dung của ta!”

Tang Vô Yên dường như thực sự tức giận, không chịu nổi ức chế này nữa mà phun hỏa. Lời nói lỗ mãng, kiêu căng khiến cho những ai ái mộ dung mạo khuyên thành của nàng ta phải một phen thất vọng.

Nàng nghe mà buồn cười vô cùng, Tang Vô Yên đúng là cái công chúa nào tàn! Rõ ràng nàng đã tốt bụng nói cho nàng ta biết Tây Thần quốc của nàng có phân lượng như thế nào, đối với Bắc Thần quốc thực không khác gì con kiến với con voi!

Thế nhưng nàng ta nghe cũng không hiểu, hôm nay trước mặt hoàng đế Bắc Thần quốc cùng bá quan văn võ hống hách như thế, đây chẳng khác nào tự tìm khinh bỉ, tự tìm cái chết!

Lại nói đến cái lí do kiện cáo của nàng ta cũng thật ngu ngốc. Nàng chưa bao giờ nhục mạ nàng ta, nàng chỉ có lòng tốt dạy dỗ nàng ta phải biết quý trọng nô tì của mình. Hủy dung ? Chính là để cảnh cáo nàng ta nên biết điều một chút, nhưng không đến mức nói là hủy dung.

Như để chứng thực lời nói của mình, Tang Vô Yên giật cái khăn che mặt của mình xuống. Mọi người trong đại điện giật mình tròn mắt, hít một ngụm khí lớn, không dám tiếp tục nhìn.

Ngay cả nàng cũng kinh ngạc không thôi. Nàng nhớ rất rõ mình chỉ xẹt qua một chút, cũng không có chảy máu, đúng lí đến ngày hôm nay sẽ không còn vết tích. Nhưng kì lạ, tại sao vết thương kia bây giờ lại hung tợn như thế, không những sưng đỏ dị thường mà còn không ngừng rỉ máu. Nhìn qua quả thật đáng sợ dọa người!

Thường Hiên nheo mắt nguy hiểm. Hôm đó hắn là người chứng kiến tường tận sự việc, chỉ thấy nàng ra tay cảnh cáo nhẹ nhàng, không có gì tổn hại đến dung mạo của Tang Vô Yên. Không có khả năng biến thành cái dạng kinh tởm này.

Theo như hắn biết, Tây Thần quốc nổi tiếng với độc dược, cũng như các thần dược kì quái. Hắn dám khẳng định, Tang Vô Yên đã không an phận nhúng tay vào!

Mất nửa ngày ngây ngốc, nàng rút cuộc cũng hiểu rõ sự việc! Trước nay thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Tang Vô Yên luôn tự tin với dung nhan họa thủy của mình, luôn luôn ở trước mặt người khác ăn diện hết sức xinh đẹp, chưa từng bày ra bộ dạng xấu xí này trước mặt người khác. Muốn chinh nàng mà nàng ta hi sinh lớn như vậy. Nàng có nên báo đáp chân thành hay không ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Thấy nàng không hề có bất kì hành động hay lời nói nào. Tang Vô Yên liền cười đắc ý trong lòng. Sự rồi chứ gì, không còn chối cãi nữa rồi, người chuẩn bị chết đi!

Ôn Noãn cũng vô cùng nhanh miệng phụ họa vào, không để cho nàng phản kháng cùng chối cãi lại.

”Hoàng thượng, chẳng xem, vết thương kia của công chúa Tang Vô Yên thật sự rất khiếp người. Sáng nay khi nàng ấy khởi giả đến tẩm cung thần thiếp. Thần thiếp liền thấy mắt sưng vù, gương mặt thì che kín. Cố hỏi mới biết đều do Nhan Tích Phàm làm!”

Đồng loạt bên dưới xôn xao bàn luận. Nhưng đa số đều là chỉ trích nàng.

Trái ngược lại với dự kiến của hai ả ta, nàng một chút cũng không kinh hãi, cũng không tái mặt lấp bắp. Nàng chỉ thản nhiên cười quý dī, lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai khiêu khích.

Hiên Viên Triệt ngồi bên trên cũng không phải một tên ngu quân. Tất nhiên chỉ cần một cái liếc mắt cũng biết nàng bị hãm hại. Bất quá vấn đề khó khăn chính là đây là ở trên đại điện, còn có rất nhiều bá quan văn võ.

Nhưng khi nhìn thấy cái nháy mắt đầy tình nghịch của nàng, hấn mới thở phào nhẹ nhõm, buồn cười lắc đầu, nương tử của hấn thật sự khiến hấn rất đau đầu. Xem ra tất cả nàng đều giải quyết được, không cần hấn nhúng tay vào, vậy hấn sẽ thành thói ngồi chờ đợi nàng xuất thủ công kích.

Trong lúc vô ý, ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt lo lắng của Thường Hiên. Thấy hấn nhấp nhòm, môi đỏ mọng mấp máy muốn nói cho nàng cái gì đó. Nhìn khẩu hình của hấn nàng có thể đoán ra được “độc được”.

Thì ta hấn cũng biết! Được hấn lo lắng, giúp đỡ như thế nàng thực rất cảm động, tâm xẹt qua tia ấm áp.

”Người không còn chối cãi nữa chứ gì ? Kính xin hoàng thượng đòi lại công đạo cho công chúa!” Hành động thản nhiên, thanh thoi của nàng thành công làm cho Ôn Noãn cùng Tang Vô Yên lẩn tránh kinh hãi cùng cảm giận. Ôn Noãn lập tức nhanh miệng thúc giục Hiên Viên Triệt xử tội nàng.

”Ta còn chưa nói cái gì, Ôn tỷ tỷ cần gì gấp gáp như vậy.” Đến lúc này nàng mới chịu mở miệng trở lại. Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc đang rồi rít thấp thỏm bên cạnh cuối cùng cũng ôm tim thở hắt ra.

”Ta thừa nhận ta có tổn hại đến dung nhan của công chúa Tây Thần quốc.” Nàng thành thật khai báo.

”Chắc là con điên lại tái phát.” Vị quan Ất thì thầm.

”Hoàng hậu của một nước lại hành xử như vậy đây.” Vị quan Giáp xoay qua nhỏ giọng nói với vị quan Bính.

”Không được, ta không chấp nhận một ả điên làm hoàng hậu của nước chúng ta!” Bính lập tức đập bàn, gân xanh nổi đầy trán, nhịn không được tặng cho nàng một cái ánh mắt còn sắc bén hơn dao mới mài!

”... “

”... “

Cứ như thế xôn xao, cứ như thế bàn luận. Hàng loạt các vị quan lớn nhỏ trong triều thể hiện thái độ bức xúc đối với nàng, vô thức bỏ ngoài mắt ánh mắt cực kì âm u, lạnh lẽo của Hiên Viên Triệt.

Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tâm không để ý đến mấy lão già nảo teo này.

”Nhưng -- “

”Khẩn xin hoàng thượng xử phạt Nhan Tích Phàm thật nặng!”

”Xin hoàng thượng trả lại công đạo cho ta!”

Nàng vừa mới mở miệng nói, còn chưa nói hết câu, chỉ được chữ “nhưng” đã bị cướp lời. Tang Vô Yên nước mắt ngấn, nước mắt dài oan khuất cầu xin, tỏ vẻ yếu ớt đáng thương. Còn Ôn Noãn thì lại sắm cho mình vai nữ nhân nghĩa hiệp, ra tay tương trợ kẻ yếu đuối -- Tang Vô Yên!

Nàng cực lực đè nén phần uất trong lòng mới không cho hai ả ăn hai cái tát! Lúc nhỏ phụ mẫu các người không dạy dỗ phải lịch sự, tôn trọng người khác hay sao! Thế nhưng dám nhảy vào họng ta nói!

“Nhưng ta cũng không có làm ra cái dạng này cho công chúa! Ta chỉ là yêu thích làn da mịn màng của nàng, cho nên mới nhịn không được mà động thủ muốn chạm vào. Ai ngờ móng tay ta bị xước! Là bị xước đó! Ta vô tình làm nàng trầy một chút, còn không có chảy máu. Hôm nay lại đột nhiên bành trướng như thế, hung tợn như thế! Ta cũng lấy làm lạ!”

Muốn diễn chứ gì, tốt thôi, chúng ta cùng diễn!

Nàng không chịu yếu thế, ủy khuất lên tiếng, tay ngọc kín đáo néo mạnh đùi, nước mắt lập tức ứa ra. Nhìn vào thật sự chọc cho lòng người thương xót không thôi.

“Không hề, lúc đó người cào mặt ta, cào rất mạnh, rất sâu!” Tang Vô Yên vùng vẫy muốn tiến lên tát nàng. Nhưng may mắn đầu óc còn một chút chất xám nên chỉ tiến lên hùng hổ quát, không có động thủ tùy tiện.

Nàng thừa nhận nàng có chút dối trá phần móng tay bị xước! Nhưng nàng đúng thật chỉ tạo một vết trầy bé xíu trên mặt đẹp của Tang Vô Yên thôi! Cũng không có như mèo hoang bay vào cào nát bản mặt dày tám lớp của nàng ta! Đúng là vu oan giá họa!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Thường Hiền vốn định đứng lên thay nàng nói công đạo, nhưng khi nhìn thấy tia bình thần đến bất thường trong mắt của nàng thì lại cảm thấy quá sức kì quái, chuyện này đã đi rất xa, sợ là nàng sẽ không ứng phó nổi! Mà nàng cứ thản nhiên như vậy!

“Làm ơn đi công chúa xinh đẹp của ta, người nói thì cũng cần có bằng chứng! Xin trình bằng chứng ra đây!” Nàng ung dung vờ về lộn tóc mượt mà trước ngực mình, thảnh thơi liếc nhẹ sang hai vị nữ nhân quý hóa thân yêu!

“Vết thương trên mặt của ta chính là bằng chứng!” Tang Vô Yên nói như thét vào mặt nàng, gương mặt vốn đã bị thương tích làm cho đáng sợ, nay lại hung hăng mắng chửi như thế, trông còn khủng khiếp dọa người hơn!

Nàng hừ lạnh trong lòng, cái công chúa này hình như bị son phấn làm mòn não rồi!

“Dư thừa! Vết thương kia bất kì ai cũng có thể tạo ra, không nhất thiết là ta, thậm chí cũng có thể là người đi!” Nàng như có như không tỏ cáo nàng ta giờ trò hạ lưu, thành công khiến cho hai cái sắc mặt kia tái mét!

Lời của nàng nói ra rất có giá trị, đã thông trí óc của một số người.

“Nghe nói Tây Thần quốc có rất nhiều thần lần độc được kì quái!” Át vỗ trán một cái như là nhớ ra cái gì đó đặc biệt, lập tức xoay qua nói với Giáp.

“Người nói đúng, ta cũng có nghe qua. Có hay không Công chúa Tang Vô Yên có giờ trò trong đó!”

“... “

“... “

Lại một lần nữa bá quan trong điện xôn xao bàn tán, người này ý kia, người kia ý nọ, thậm chí là cãi nhau trên đại điện. Nhìn qua thật hỗn tạp, ồn ào, không giống một chút nào với hình tượng của các vị quan lớn, nhìn giống mấy thím bán cá ngoài chợ hơn!

“Các người im miệng cho trầm!” Từ ban nãy đến bây giờ, gân xanh hay hắc tuyến đều giăng đầy trên trán Hiền Viên Triệt, hần tức giận không thôi, ngữ điệu lạnh lẽo khôn cùng, làm cho bọn họ thức tỉnh, thấp thỏm im phăng phắc.

“Người là cái đồ đàn! Công chúa không có mắt trí mà tự hủy dung nhan của mình.” Ôn Noãn đứng một bên không chịu nổi nữa, lập tức chen miệng vào bảo hộ cho Tang Vô Yên.

“Ôn quý nhân, lời nói của một quý nhân là đây sao ?”

Hiền Viên Triệt làm sao chịu ngồi yên cho người khác phỉ nhổ, mắng chửi người ngọc của mình, sắc mặt âm trầm lạnh nhạt, lời nói mang theo nồng đậm

hàn ý run người.

Ôn Noãn hoảng hốt, lập tức dập đầu “Thần thiếp lỗ mề!”

Nàng bề ngoài vẫn như bình thường, chẳng có chuyện gì, nhưng bên trong sớm đã cười nghiêng cười ngả! Đáng đời nhà ngươi! Hay lắm Triệt soái ca, tối nay cho ngươi leo lên giường!

“Khụ, đúng thật không có ai tự đi hủy dung của mình, nhưng mà vào trong một số tình huống bất đắc dĩ, ví dụ như muốn hãm hại người khác thì sẽ hi sinh hình tượng của mình.”

Lời nói của nàng như vạn tiễn trực tiếp đâm xuyên thủng tim đen của Tang Vô Yên cùng Ôn Noãn, rất dễ dàng nhận ra khuôn mặt của hai nàng ta vạn vẹo đến khó coi.

“Ngươi nói vậy!” Tang Vô Yên ghen lời, vội vàng quát lớn.

Nàng nhũ mây che tai, thật không hài lòng với phong thái hành xử của Tang Vô Yên. Lần đầu tiên gặp mặt, nàng ta phong hoa tuyệt đại, tựa như đóa mẫu đơn xinh đẹp cao ngạo. Cứ nghĩ nàng ta sẽ cư xử cao quý, thanh nhã tựa thiên tiên. Nhưng mà đáng tiếc, hoàn toàn trái ngược điều nàng nghĩ!

“Kì thực nếu dùng bằng móng tay bình thường thì sẽ không tạo thành vết thương vừa sâu lại vừa loang lổ như thế.” Cuối cùng Hiên Viên Triệt cũng nóng lòng mà không nhịn được nữa, trực tiếp giải vây cho nàng.

Đúng vậy, nếu xem xét kĩ lưỡng, vết thương của Tang Vô Yên quả thật rất kì quái. Nếu không nói là do Nhan Tích Phàm dùng móng tay cào thì không thể nào hình dung được. Móng tay làm trầy da, chảy máu, nhưng kích thích vết thương cùng lắm là bành trướng một phần, không có cách nào làm cho nó phá hủy cả một nửa khuôn mặt!

Cái này là do Tang Vô Yên suy nghĩ không thấu đáo!

Một lời nói vô cùng có trọng lượng làm oanh tạc cả cung điện, mọi người đều tỉnh ngộ, hiểu rõ vấn đề!

Nhan Tích Phàm hướng Hiên Viên Triệt nở nụ cười khả ái rạng rỡ, trong lòng hung hăng đem áp hấn xuống thân hôn thấm thiết!

Ôn Noãn trắng bệch cả mặt, thân thể run lẩy bẩy không thôi, lập tức dùng một cái quỳ xuống, dập đầu liên tục.

“Thần thiếp không hề có liên can! Sự việc này là do công chúa ép buộc! Thần thiếp không hề nguyện ý làm theo!” Ôn Noãn vô cùng thức thời cùng khôn ngoan, đi trước Tang Vô Yên một bước, hoàn hảo đổ hết tội lỗi lên đầu của nàng ta!

“Ngươi! Tội nhân! Cái gì mà không nguyện ý! Rõ ràng ngươi vô cùng hôn hờ đồng ý! Thậm chí còn kêu ta gấp gấp thực hiện!” Tang Vô Yên la ong ong cả lên, vạch trần bộ mặt xảo trá của Ôn Noãn.

Chính xác là lúc này nàng bị ra rìa! Từ cuộc chiến của nàng với hai nàng ta, bây giờ đồng minh một hội lại đi câu xé lẫn nhau, không thềm đoái hoài đến nàng! Thực buồn cười!

“Các ngươi câm miệng cho trẫm! Ôn quý nhân, trẫm lúc trước là nhìn nhầm ngươi, nể mặt Ôn thừa tướng có công lớn với Bắc Thần quốc, trẫm không giết ngươi, nhưng trẫm không thể nào tha cho ngươi, trục xuất khỏi hoàng cung!”

Hiên Viên Triệt tức giận đến đỏ ngầu mắt, thanh âm lạnh lẽo rít qua kẽ răng dọa người sợ đến mất mặt! Ngữ điệu vững vàng kiên định lại giống như một cú trời giáng, thẳng tắp đánh lên đầu Ôn Noãn. Làm cho nàng ta thét lên một tiếng thấm thiết rồi ngất xỉu đi!

Ôn thái sư nhìn thấy con gái cưng bị thị vệ khiêng đi cũng vội vàng dập đầu với Hiên Viên Triệt rồi khóc lóc chạy theo con, nhất thời làm ra trò cười cho bá quan văn võ.

“Công chúa Tang Vô Yên, trẫm tuy không xử phạt ngươi, nhưng không phải trẫm không có tư cách, chỉ là trẫm suy xét hòa bình của hai nước. Ngươi là khách lại đi làm trò xằng bậy, trẫm không thể tiếp đón ngươi được nữa! Mời ngươi về nước của mình mà lộng hành!” Đến lượt Tang Vô Yên thì hẳn càng thêm âm trầm, oai nghiêm khí phách đến mức bức người, không ai dám không tuân.

“Hừ, ta không phục! Đúng, ta có những tay vào vết thương, nhưng Nhan Tích Phàm rõ ràng có cào mặt ta!” Tang Vô Yên từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị mất mặt và bị đối xử như thế, nhất thời âm ức đến bật khóc. Nhưng nàng ta vẫn ngoan cố không chịu buông tha cho nàng.

Một lần nữa nàng bị điểm danh, thoáng giật mình. Nhưng sau đó lại bình tĩnh như không, hướng nàng ta nheo mi một chút.

“Ta thừa nhận, nhưng đó rõ ràng là vô ý, ta cũng đã tạ lỗi với ngươi.”

“Hừ, là ngươi gan tỵ với nhan sắc của ta nên mới làm như thế!” Tang Vô Yên cứng rắn nói, nhưng nước mắt ứ khuất vẫn cứ tuôn trào, làm cho ai cũng có chút mùi lòng.

“Trẫm có thể cam đoan, nàng không hề đồ kỵ nhan sắc của ngươi!” Hiên Viên Triệt đối với sự ngoan cố cùng điều ngoa của Tang Vô Yên không mấy hài lòng. Dung mạo của nàng chính hấn là người nhìn thấy rõ nhất, cũng đã hôn qua từng ngũ quan tinh xảo. Nàng mỹ lệ động lòng người, so với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân còn cao hơn một bậc!

”Làm sao có thể! Nàng ta rõ ràng là sừ nữ không ai không biết!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Trong cung lại lan tràn một tin đồn.

Cung nữ đồn rằng “Khi nhìn thấy dung mạo của Hoàng hậu, Công chúa Tây Thần quốc vì bị dọa sợ mà lập tức trở về nước!”

Thái giám lại đồn “Thực ra nhan sắc của Hoàng hậu tuyệt mỹ vô trù, vượt trội hơn cả Công chúa Tây Thần quốc, cho nên nàng ta bị đả kích mà gấp rút về nước!”

Tin đồn được tràn ra cả ngoài cung, dân chúng cũng nháo nhào bàn tán. Mà thực hư thì không một ai biết rõ! Duy chỉ nàng cùng Tang Vô Yên là người trong cuộc mới hiểu rõ ngọn nguồn ra sao.

Ngày đó vì Tang Vô Yên cứ khẳng khái ghép tội nàng vì đồ kỵ mà hãm hại nàng ta, Hiên Viên Triệt muốn cho Tang Vô Yên tâm phục khẩu phục nên đã cho nàng ta được đặc cách được xem dung mạo của nàng.

Khi nàng vừa cởi bỏ màn che mặt ra, hé lộ dung nhan kiều diễm kinh người, Tang Vô Yên kích động đến phun máu tươi. Từ trước đến nay nàng ta luôn được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, xinh đẹp xuất chúng! Nhưng nay lại bị hạ bệ trước một sừ nữ danh chấn thiên hạ, nàng như thế nào lại đẹp tựa thiên tiên, còn muốn hơn Tang Vô Yên ba phần!

Đương nhiên vì muốn bảo hộ cho danh xưng của mình, nàng ta đã đồng ý cùng nàng sẽ không tiết lộ bất cứ cái gì về dung mạo của nàng.

Không đợi đến ngày hôm sau, chính sau khi tức đến hộc máu, nàng ta liền luống cuống cùng tùy tùng trở về Tây Thần quốc.

-----ta là dây phân cách hộc máu-----

”Tiểu thư, không được, vạn nhất bị hoàng thượng trách phạt thì phải làm sao ?” Tiểu Thanh nhát gan nhất quyết không đi theo nàng, cũng không cho nàng đi.

Hắc tuyến giăng đầy trên cái trán trắng nõn trơn bóng của Nhan Tích Phàm, nàng gần như muốn quỳ lạy van xin Tiểu Thanh buông tha cho mình!

”Thanh nhi, sẽ không! Đêm nay Hiên Viên Triệt đã nói có rất nhiều tấu chương cần phê duyệt, sẽ không đến đâu. Muội cho tỷ đi đi, có chuyện gì tỷ sẽ chịu trách nhiệm!” Nàng vỗ ngực kiên định cam đoan, cùng Tiểu Thanh lồi lồi kéo kéo cả một buổi, nhìn qua thực vui nhộn!

”Không được mà tiểu thư!” Tiểu Thanh cũng cứng đầu không kém cạnh, một mực nắm lấy tay nàng, không cho nàng đi.

”Ô, con chuột ăn thịt con mèo!”

”A! Có sao ?” Tiểu Thanh ngây thơ dễ dàng bị nàng lừa gạt, chuyên chú nhìn theo hướng tay của nàng, tìm mãi không thấy con chuột truyền kì đó, xoay lại muốn hỏi nàng ở nơi đâu thì lại thấy một khoảng trống im lặng.

Trời ạ! Tiểu thư thật nhiều trò!

”Chắc, đêm nay đẹp như thế lại muốn nhốt ta ở trong phòng, làm sao ta sống nổi!” Nàng chuồn êm ra ngoài, hướng phía hậu viện đi tới.

Đúng thật đêm nay rất đẹp, trên bầu trời có hàng vạn ngôi sao chiếu thứ ánh sáng lấp lánh xinh đẹp, vầng trăng tròn vành vạnh đem ánh sáng màu bạch kim phủ xuống trần gian. Hậu viên của nàng có muôn vàn loài hoa rực rỡ thơm ngát, lại được tắm bởi ánh trăng, nhìn vào càng long lanh mê người.

Nhưng kì quái, nàng có hoa mắt hay không? Tại sao lại thấy có người đứng giữa hậu viên, khụ, kì thực là đứng trên hồ, đứng trên mặt nước!

Có ma!

Nàng kinh hách muốn há miệng hét to, người kia như nắm bắt được ý định của nàng, liền dùng tốc độ chớp nhoáng phi thân đến, bàn tay to lớn vội vàng che lại miệng nhỏ xinh xắn.

”Đừng la, ta sẽ không tổn hại nàng!” Người kia áp nàng vào tường, thân thể to lớn che chắn cho thân thể kiều mị mềm mại, nàng như người được mùi được thảo dễ chịu tỏa ra từ người hắt, lại cộng thêm ngữ điệu ôn nhu như nước, nàng mới bình tĩnh thở hắt ra. Xem ra hẳn không phải người xấu!

Nàng chậm rãi mở mắt to tròn nhìn hấn, vì là ban đêm nên có chút mờ ảo khó thấy, nhưng thị lực nàng vô cùng tốt, nhìn rõ được dung mạo thần nhân không sánh bằng của người kia!

Khuôn mặt nhu hòa, ngũ quan tinh xảo giống như được điêu khắc một cách tỉ mỉ, khéo léo. Hàng lông mày dày và dài, thẳng tắp chạm vào tóc mai trắng bạc, cái mũi cao ngất thanh tú, đôi môi hồng nhuận, ánh mắt lấp lánh chiếu xuống. Khuôn mặt hấn xinh đẹp tựa như trái mận đào, một vẻ đẹp làm cho người khác hít thở không thông, nhất là đôi mắt kia, một màu xanh ngọc không giống ai tựa như một chén ngọc chứa đựng rượu ngon làm say lòng người, trong suốt, lại sạch sẽ không có một chút bụi bặm.

Nàng như có chút không dám tin vào mắt mình, như thế nào lại có người nào xinh đẹp như thế, xinh đẹp đến mức khó mà xoi mói! Vốn nghĩ chỉ có Hiên Viên Triệt cùng Thường Hiên là cực phẩm mỹ nam của nhân gian, không có lại có người ngang bằng với bọn hấn! Thậm chí là hơn đi một phần mỹ lệ nhu hòa như nước.

Nàng có chút mê mẩn nhìn, bẩm sinh nàng không có độ miễn dịch với mỹ nam, cứ như thế đến nửa buổi, đến khi gương mặt xinh đẹp của hấn phiếm hồng hai má thì nàng mới bừng tỉnh.

Nhìn thấy đôi mắt to tròn ngập nước động lòng người của nàng cứ mãi nhìn hấn, Sở Vân Hi làm sao có thể không ngượng! Thật lâu như vậy không gặp nàng, vẫn cứ như xưa, vẫn cứ ngộ nghĩnh như thế!

”Tích nhi, ta thật sự rất nhớ nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 42

“Tích nhi, ta thật sự rất nhớ nàng!” Sở Vân Hi thâm tình nói, trong mắt nhu tình như nước, thanh âm vô cùng dễ nghe như rót mật vào lòng nàng.

Được tuyệt thế mỹ nam thô lộ như thế, ai lại có thể không khuynh tâm? Mà nàng lại là một kẻ cực cuồng mỹ nam ôn nhu! Nha nha --

Nhưng cũng rất nhanh đầu óc có chút ngốc trệ của nàng cũng lóe lên tia thanh tỉnh nhỏ bé. Mỹ nam này là ai? Nàng có quen với hấn à?

Mà điều nghi hoặc nhất là -- “Đây là hoàng cung, hơn hết là Nhã Phụng cung của Hoàng hậu ta, người làm sao có thể xuất hiện ở đây?” Nàng ngầm đánh giá hấn, tuy nàng không phải người luyện võ gì nhưng vẫn có đủ sức nhận ra thân thủ của người này không hề yếu kém!

”Chỉ cần được gặp nàng, dù có khó khăn hơn ta cũng nguyện ý!” Sở Vân Hi trong lòng lại nghĩ nàng đang quan tâm mình, đương nhiên vô cùng hạnh phúc tùm tùm cười, bộ dáng càng thêm yêu nghiệt trên choker lòng người.

Oa, thật tiếc hận, dung nhan họa thủy này lại sinh ra trên thân thể của một nam nhân!

Nhìn qua đôi con ngươi xinh đẹp trong veo, thuần khiết của hấn, nàng dễ dàng phát hiện tình cảm sâu đậm của hấn đối với nàng là thật. Nhưng nàng thực sự lại không nhớ mình có quen biết hấn!

Bất quá nhìn đi nhìn lại, mái tóc cùng đôi mắt đặc biệt hơn người này lại như có như không để lại ấn tượng trong trí óc của nàng. Đột nhiên một hình ảnh vô cùng mờ nhạt dần dần hiện ra trong đầu của nàng.

Tuy mờ ảo khó thấy nhưng cũng có thể đoán ra được một chút. Nàng thấy một đứa bé khát cái đang nằm thoi thóp trong góc đường tối om. Hấn xanh xao yếu ớt, thân thể gầy trơ xương, bộ dạng cực kì đáng thương.

Lại nhìn hấn có điểm không giống người thường, mái tóc bạch kim óng ả, không hề dơ bẩn như thân thể, lại đặc biệt sáng bóng. Còn có đôi mắt to tròn xinh đẹp, đôi con ngươi mang màu xanh ngọc như viên ngọc lưu ly quý báu! Là một đứa bé tuyệt mỹ!

Nàng cơ hồ nhận ra được cái gì đó, miệng xinh xắn có chút mở to, như không thể tin tưởng mắt nhìn Sở Vân Hi “Người là đứa bé khát cái đó?” Như thế nào bây giờ lại lớn nhanh như vậy, hơn nữa khi trưởng thành còn đặc biệt yêu nghiệt, khác hấn bộ dáng bản thủ hồi thối năm xưa!

”Nàng vẫn còn nhớ ta! Thật tốt!” Hấn vốn dĩ nghĩ rằng nàng sẽ quên mất hấn, không ngờ lại là không, hấn vui sướng cười đến rạn rờ mê hoặc, bàn tay bạch ngọc nhìn không được mà ôm lấy vòng eo thon gọn của nàng, đem nàng khảm vào trong lòng. Mũi hấn nhẹ lướt qua mái tóc đen mượt xinh đẹp, vô cùng yêu thích hương thơm ngọt ngào của nàng.

Nàng giãy giụa thân thể muốn thoát ra. Đúng là nàng không có bài xích với vòng tay ấm áp của mỹ nam, nhưng thật đáng tiếc, nàng là nữ nhân đã có phu, hơn nữa phu quân của nàng cả nhan sắc lẫn tình thâm đều không hề thua kém hấn!

Nhưng cuối cùng nàng lại không đấu nổi song chưởng cứng rắn của Sở Vân Hi, đành mặc cho hấn ôm đến khi thỏa mãn mới chịu thả nàng ra.

Gương mặt tuần mý đến hồ hấp không thông của Sở Văn Hi vốn đang tươi cười mần nguyệt, nhưng vài giây sau đó, một mảng buồn bã, chua xót nồng đậm lại hiện ra, đôi mắt xinh đẹp thể nhưng lại ai oán nhìn nàng.

”Nàng còn nhớ ta, nhưng đã quên lời hứa năm xưa!”

Lại có thêm một lời hứa sao ? Trời ạ, Nhan Tích Phàm nguyên bản của ta ơi, nàng muốn đem cho ta bao nhiêu phiền phức mới chịu dừng đây ?

Lời nói trong lòng vừa thốt lên xong, một dòng hình ảnh như thước phim tua chậm chậm rãi hiện ra trong trí óc của nàng --

”Tiểu ca ca, huynh làm sao vậy ? Nha, có đói bụng không, bánh bao này cho huynh.” Một nữ hài tử tám năm, sáu tuổi đứng trước mặt tiểu khát cái Sở Văn Hi. Nàng xinh xắn, đáng yêu như tiểu công chúa, môi nhỏ đỏ hồng cười thân thiện khả ái, còn tốt bụng mang cả cái bánh bao vừa mua cho Sở Văn Hi.

Sở Văn Hi sợ sệt nhìn nàng, trong ánh mắt lộ rõ tia phòng bị cùng có chút khao khát hèn mọn về phía cái bánh bao trắng toát đang nóng hổi.

Nàng tủm tủm cười, mặc kệ Sở Văn Hi đề phòng mình, nhanh nhẹn nhét cái bánh bao vào trong tay của hắn, dứt khoát không cho hắn trả lại.

Sở Văn Hi cuối cùng cũng tháo xuống phòng bị yếu ớt, gượng cười gật đầu cảm tạ nàng, sau đó không chút chần chừ mà ngấu nghiến ăn, xem ra hắn thật sự rất đói!

Nàng ngồi chồm hổm xuống nhìn hắn ăn, khi thấy hắn sắp nghẹn chết cũng tốt bụng lấy tay béo mập vỗ vỗ cái lưng còm cõi gầy teo kia.

”Mái tóc cùng mắt của huynh . . . “ Nàng chăm chú quan sát bộ dáng đặc biệt khác người của hắn, phi thường xinh đẹp, phi thường thu hút chú ý của nàng, cho nên nàng nhìn không được mà môi nhỏ bật ra thanh âm.

Bị nàng hỏi đến nỗi đau đớn thương tâm của mình, đồng tử hắn co rút, cố gắng lết thân ốm yếu càng cách xa nàng càng tốt, tia hoảng sợ trong mắt tràn ra, hắn cực kì sợ nàng cũng sẽ giống với bọn họ!

”Nha! Tiểu ca ca, huynh làm sao vậy, ta chỉ muốn biết vì sao bộ dạng của huynh lại xinh đẹp như vậy thôi mà.”

Lời nói non nớt trẻ con của nàng nhưng lại vô cùng có trọng lượng, thần kỳ làm dịu đi vết thương sâu hoắm trong lòng hắn.

”Bẩm sinh hình dáng của ta là như vậy . . . “ Chờ đến nửa buổi thì cuối cùng hắn cũng nấp mấy môi khô khốc lý nhí trả lời nàng.

”Tiểu ca ca thật xinh đẹp, nha, Tích nhi mai một lớn lên sẽ gả cho huynh có được không ?” Nàng chu môi nhỏ cười tươi, không chút thẹn thùng hỏi hắn.

Sở Văn Hi da mặt vô cùng mỏng, chỉ bằng một lời nói của một nữ hài xinh xắn cũng đủ làm hắn đỏ mặt. Nhưng thực sự trong thâm tâm hắn sớm đã khuyh tâm!

”Huynh không trả lời tức là đồng ý nhé! Ta là Nhan Tích Phàm, đây là vật đính ước của chúng ta, mười năm sau ta chờ huynh đến cưới ta!” Không để hắn kịp trả lời, nàng cười tươi rồi đem ngọc bội tinh xảo trên người đưa cho hắn, sau đó bẹp một cái hôn lên cái má non mềm của tiểu mỹ nam.

”Tích nhi, con ở đâu ?” Nàng giật mình, hướng người phụ nữ mỹ lệ kia chạy đến, cười ngọt ngào. Đây là mẫu thân của nàng.

Nàng vụng trộm nhìn về phía hắn, nghịch ngợm nháy mắt một cái với hắn rồi ngoan ngoãn theo mẫu thân trở về.

Nàng bùng tỉnh đại ngộ, trong lòng lộp bộp rơi vài tiếng, cảm giác có gì đó không ổn một chút nào. Trời ạ, tiểu nữ hài kia là nàng đi!

Nhất thời khóe miệng nàng co rút, ba đường hắc tuyến cũng chậm rãi chảy ra.

Nàng cười hắc hắc với Sở Văn Hi, tính toán một chút, trời ạ, chỉ còn một tuần nữa là đến sinh thần thứ mười sáu của nàng!

Hắn sao lại để tâm đến lời nói của trẻ con như thế chứ! Nàng đây là nên khen hắn giữ trọng lời hứa hay là mắng hắn trọng chữ tín quá mức cần thiết ?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 43

Chờ nàng nửa ngày, thế nhưng lại chỉ thấy nàng đắm chiêu suy nghĩ, một hồi lại lại thấy tia không tin thể tin trong đôi con ngươi xinh đẹp.

Sở Văn Hi cười khổ một tiếng, hắn sớm biết nàng đã quên, mà hắn lại là một tên ngốc, suốt mười năm qua không ngày nào không nhớ đến cô bé đáng yêu năm xưa. Nhưng một chút hắn cũng không trách nàng, cũng không vì vậy mà làm ảnh hưởng đến tình yêu hắn dành cho nàng.

Sở Vân Hi thuận tay tháo bỏ khăn che mặt của nàng, khi nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của người ngọc, hô hấp của hắn không tránh khỏi có chút khó khăn. Hắn chuẩn xác áp xuống ngậm lấy hai phiến môi đỏ tươi ướt át của nàng.

Nàng đang mải miết suy nghĩ, lại không ngờ hắn có hành động đột ngột như thế, đầu tiên còn ngây ra như phỗng, nhưng sau đó, khi đã ý thức được, nàng liền giãy giụa muốn thoát khỏi hắn.

Nhưng sức lực nàng không đủ để đối phó, thuận theo mặc nhiên để hắn ôn nhu trấn trọc, nhưng hắn lại như không có kinh nghiệm, nhiều lần sơ suất khiến nàng đau đến nhủu mày.

Thấy nàng đau ứa cả nước mắt, Sở Vân Hi hoảng hốt buông ra, nhìn đến môi của nàng có chút sưng trướng lên, sắc đỏ càng thêm đậm, môi bị rách ra một ít, máu cũng rơm rớm. Nhìn vào không hề phá đi mỹ cảnh, mà ngược lại thêm phần yêu mị, diễm lệ.

Sở Vân Hi vừa mang áy náy vừa mang theo mê muội, tầm mắt vẫn không rời khỏi đôi môi đỏ mọng của người ngọc. Thêm một lần nữa, hắn cúi xuống áp môi lên môi nàng, hắn le lưỡi nhẹ nhàng liếm đi máu trên môi nàng, cũng làm dịu vết thương đang đau rất.

Kì quái là nàng một chút cũng không có chán ghét cái hôn của hắn, là vì sao ? Vì hắn thanh tao thánh khiết, hay là vì hắn chính là mối tình đầu của nàng ?

Đầu óc nàng rối rắm một trận, không khỏi khổ não thờ dài.

Nàng đem tay đặt lên ngực hắn, dùng chút lực đẩy xa khoảng cách của hai người, nàng không thể chịu nổi việc thân thể nóng rực kia cứ thế áp sát không còn khe hở vào người mình.

”Thật xin lỗi, xem như ta là người thất tín.” Nàng thở dốc, hít lấy hít để từng ngụm khí, xong xuôi rồi cuộc cũng mở miệng nói cho rõ ràng.

”Tâm ta thật đau.” Hắn không hề che giấu bi thương trong mắt của mình, cũng nói ra tâm tình của mình hiện giờ, đau, thật sự rất đau!

Nàng gạt mình, nằm ngoài dự tính của nàng, không nghĩ rằng hắn sẽ trả lời như vậy. Nàng áy náy vạn phần, khẽ rủ mắt xuống, không còn dám đối mặt với hắn.

”Kì thực, ta đã bị mất trí nhớ, trong vô thức đã quên đi lời hứa khi xưa. Ta biết ta thật rất nhẫn tâm.” Tuy nói dối là mình bị mất trí nhớ, nhưng nếu theo một góc cạnh nào đó, lời nàng không tính là nói dối, thực sự nàng là tá thi hoàn hồn, đối với kí ức của Nhan Tích Phàm, nàng chỉ nhấp nháy thoáng hiểu biết.

Vừa nghe lời nàng nói, Sở Vân Hi có chút ngây ra, đây là cái gọi là duyên số hay sao ? Trớ trêu thay!

”Mặc kệ nàng có là nương tử của người khác, ta vẫn yêu nàng, có thể để ta làm tình nhân của nàng thôi có được không ?” Sở Vân Hi tha thiết bộc lộ tình cảm, tha thiết van xin, mà cái van xin của hắn nghe qua thật kì quái đến dọa người!

Rốt cuộc có một người có gắng đề nén hô hấp nấp kín trong một góc tối nghiêng răng nhìn một màn 'len lút' của nàng mà tức giận, hắn cuối cùng không chịu nổi nữa, lại nghe thấy từ ngữ 'tình nhân' kia, đầu óc lập tức khai thông.

”Ta cũng muốn làm tình nhân của nàng!” Thường Hiền thoát khỏi chỗ ẩn nấp, phi thân bay về phía nàng cùng Sở Vân Hi, trên gương mặt yêu nghiệt ảo não cười, lại thêm phần cương quyết.

Khóe môi nàng chịu đựng không được mà run rẩy một trận, hắc tuyến trên trán cũng càng giãn kín.

Trời ạ, bây là cái tình hình gì đây ?

Đùng một cái hai vị tuyệt thế mỹ nam đòi làm tình nhân của nàng! Là nàng nên cười hay nên khóc ?

Chưa kịp để nàng trả lời, Thường Hiền đã xuất thủ cướp nàng khỏi tay Sở Vân Hi, ôm lấy eo nhỏ của người ngọc, cúi đầu nhìn thấy dung mạo kinh người của nàng, ngay cả hắn cũng không tự chủ mà si mê, sau đó ánh mắt lướt xuống nhìn đến môi nhỏ sưng tấy, hắn hừ một tiếng, hung hăng hôn lên, lại không dám cưỡng dã, chỉ ôn nhu mút lấy mật ngọt khao khát đã lâu.

Sở Vân Hi cảm thấy trong lòng trống rỗng lại thêm ưu sầu, nhìn thấy nàng bị nam nhân khác thân mật, không biết vì sao lại khó chịu vạn phần. Hắn không kịp suy nghĩ đã động thân tiến lên muốn đoạt lại nàng, nhất thời trong hậu viện yên tĩnh diễn ra cuộc chiến giành giai nhân của hai đại mỹ nam.

Nàng buồn bực hét lớn “Cả hai dừng lại cho ta, các ngươi xem ta là món đồ, tùy ý muốn làm gì thì làm hay sao!”

Lừa gạt của nàng đã thành công bị bọn hắn khơi gợi lên, gương mặt nhỏ nhắn diễm lệ nhăn nhúm thành một nắm, hậm hực hừ lạnh.

Lập tức Sở Vân Hi cùng Thường Hiền đồng loạt dừng tay thu nội lực, hướng nàng bày ra bộ mặt bất nãn đến cùng cực.

Thường Hiền một thân xiêm y đỏ rực diễm dúa, càng tôn lên da thịt trắng nõn bóng loáng của hắn, thêm phần yêu nghiệt khuynh đảo nhân tâm, giống như màu đỏ sinh ra là dành cho hắn. Hắn lưu loát ôm nàng, cúi đầu đặt vào hõm vai của nàng, hít lấy hương thơm mát của người ngọc, mặt cười dạ khóc nói.

”Nàng đúng là họa thủy, nhanh như vậy lại quyến rũ thêm một mỹ nam khác.”

Ba đường hắc tuyến chảy xuống, thoáng chốc nàng lại giống như tội nhân thiên cổ, gây ra tội ác tày trời, làm hại tiểu tức phụ Thường Hiền đau lòng!

”Tích nhi, đáp ứng ta để ta làm tình nhân của nàng đi!” Sở Vân Hi có phần đứng đắn hơn, đem đôi mắt xinh đẹp khát cầu trưng ra nhìn nàng.

Mà lại như ý của hắn, nàng thật sự đã mềm lòng!

”Ta cũng muốn!” Thường Hiền không chịu yếu thế, ngược mặt lên, hôn một chút lên cái má non mềm của người ngọc.

Nàng suy tư nửa đã gục ngã trước bọn hắn, nhưng rất nhanh một gương mặt góc cạnh tuần mỹ hiện ra trong trí óc của nàng, nàng lập tức thanh tỉnh trở lại.

”Không thể! Vạn lần cũng không thể! Phu quân của ta rất hung dữ!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 44

Sở Vân Hi dường như sớm đoán được câu trả lời của nàng sẽ như thế, nhưng vẫn không nhận được mà bất đắc dĩ cười khổ sở, ánh mắt đượm buồn khiến nàng có cảm giác áy náy không thôi.

”Ta . . . “

Không để nàng kịp giải thích với hắn, Sở Vân Hi đã bay đến đoạt lấy nàng, áp lên cánh môi đỏ tươi ngọt ngào. Nàng khẽ giãy giụa, bị hắn làm đau lên há miệng rên lên, lại tạo điều kiện thuận lợi cho hắn lách mình vào khoang miệng của nàng, nhanh chóng bắt được cái lưỡi dính hương thơm tho, hắn buồn bực giãy vò nàng, đôi môi xinh xắn ngọt ngào này sao lại nói ra lời nói tổn thương hắn như thế.

Thường Hiền đứng chết trân tại chỗ, ngẫm nghĩ một chút về cái lí do từ chối ngốc nghếch của nàng, nụ cười trên môi càng sâu, xem ra lựa chọn yêu thích nàng vừa thú vị lại vừa cay đắng. Nhưng không phải vì như vậy mà hắn bỏ cuộc, gặp được nàng xem như là nhân duyên trời định, bằng mọi giá hắn cũng phải chiếm đoạt được nàng.

Càng nhìn càng thấy chương mất, hắn quyết định làm kẻ thứ ba phá hoại thiên mệnh của người khác, động thủ tách nàng và Sở Vân Hi ra.

Hắn giờ đây chân chính đánh giá Sở Vân Hi. Tướng mạo hắn đẹp đến mức không có thiên lý, ngũ quan tinh xảo cực điểm, màu sắc đôi con ngươi cùng với mái tóc đen thường nhìn như thế nào cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn, ngược lại càng khiến hắn thêm bất phàm, bạch y phiêu dật thanh tao, chính xác là trích tiên giáng trần.

Lại nói võ công của hắn không hề kém cạnh mình, thậm chí có phần tao nhã lưu loát hơn, đặc biệt trên người hắn lại có mùi hương của thảo dược, đoán ra được hắn là đại phu đi ?

Một Hiền Viên Triệt tuần tú bức người, anh minh thần võ đã là một đối thủ nặng cân, nay lại xuất hiện thêm một người khí chất xuất trần, Thường Hiền hẳn đây lại cảm thấy con đường muốn chiếm riêng nàng thật sự tăng thêm vạn phần khó khăn.

Hai đại mỹ nam khí thế hùng dũng hiện ngang tranh đấu cùng nhau, giữa hai người lại nhân nhạ xuất ra hơi thở địch ý dò xét lẫn nhau. Nàng tuy cảm thấy mỹ cảnh này vô cùng đáng xem, nhưng thân thể vẫn không nhận được mà run rẩy liên hồi.

Giảo hoạt đảo mắt quan sát cả hai người, dường như bây giờ họ đã tạm thời quên mất con mồi là nàng rồi, nàng âm thầm thở dài tính kế thoát thân.

Nàng nhặt chiếc khăn sa bị Sở Vân Hi hung hăng ném xuống đất, cẩn thận đeo lên che giấu dung nhan khuynh thành của mình, tay bạch ngọc xinh xắn khẽ vén làn váy đến mắt cá chân, nàng đi bằng mũi chân, cố gắng đi êm nhẹ hết mức có thể, cuối cùng cũng chuồn đi một cách êm đẹp mà không bị phát hiện.

Thường Hiền cùng Sở Vân Hi không hẹn mà bày ra nụ cười khổ sở, không phải bọn họ không phát hiện nàng trốn đi mà là không muốn ra tay tóm nàng lại, nàng đã từ chối thẳng thừng như thế, cho dù có ép buộc nàng thì kết quả cũng như thế thôi.

”Tại hạ là Thường Hiền, xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ.” Thường Hiền thu liễm địch ý của mình, thận trọng cúi gặp người chào hỏi, đáy mắt xẹt qua tia dò xét khó thấy.

Sở Vân Hi thấy hắn đối với mình lịch sự như thế cũng thu lại khí thế, nhân nhạ mỉm cười, không cao ngạo không siểm nịnh trả lời “Tại hạ Sở Vân Hi.”

Thường Hiền cười khẽ, cái tên này hẳn sẽ sâu sắc nhớ rõ.

Thường Hiền lại muốn mở miệng hỏi vì sao Sở Vân Hi lại quen biết nàng, thế nhưng lời nói đã đến cổ họng lại không có biện pháp xuất ra, cuối cùng hần đành nuốt lời nói xuống bụng.

Sở Vân Hi cũng không kiên nhẫn đứng ở đây nữa, mắt khẽ đảo qua nơi nàng trốn thoát, cười sùng nịnh một chút rồi khách khí gật đầu với Thường Hiền. Hần vận khinh công bay lên cao, chạm chân vào cái lên nóc đình viện liền biến mất.

Thường Hiền dõi mắt nhìn theo từng động tác ưu nhã của Sở Vân Hi, thu liễm nụ cười nhợt nhạt trên môi, đứng sững ở đó một chút rồi cũng vận khinh công trở về tâm cung của mình.

---ta là đây phân cách nhợt nhạt---

Có trời mới biết nàng thoát được hai đại mỹ nam kia thì có bao nhiêu vui mừng, còn khoa trương sáng khoái cười, dương dương tự đắc thân thủ nhanh nhẹn của mình, như thế mà hai cao thủ võ lâm kia cũng không phát hiện!

Nếu như nàng biết thực ra ngay từ đầu hành động của nàng đã bị bọn hần tường tận nhận ra, khẳng định nàng sẽ học máu mà chết!

Lại nói, chuyện này thật sự quá đột ngột, quá đổi bất ngờ khiến nàng không có cách nào tiếp thu được. Sở Vân Hi vì có lời hứa năm xưa nên mới đến đây tìm nàng, còn đồng ý chấp nhận ủy khuất, hạ thấp bản thân mình làm tình nhân bí mật của nàng.

Nếu xét theo tình cảm, thật sự khi nhớ lại chuyện ngày xưa, nàng quả thật đã động tâm, cảm động trước chân tình của hần, cảm động trước lòng chung thủy sắc son của hần. Không phải vì tinh thần kiên định của mình, sợ rằng nàng đã nhanh chóng gạt đầu đồng ý.

Còn cái khiến nàng thật sự kinh ngạc đến mức té xỉu chính là thêm một cái nhân muốn làm tình nhân -- Thường Hiền.

Nàng nhớ rõ tiếp xúc giữa mình và hần không quá thân thiết, giao tình lại càng không, thậm chí trước đó nàng đã chọc tức hần một trận. Không biết hần đã uống nhầm thuốc gì mà lại thích nàng, hay là hần lại giờ trò đào hoa phong lưu, tất cả chỉ là đùa cợt ?

Nhưng không, ánh mắt thành khẩn cùng tình ý nồng đậm đó của hần nàng nhìn không sai đi ?

Chết tiệt, cái oan nghiệt gì thế này, tốt lắm, thành công làm nàng bối rối rồi, các người vui lòng đẹp ý chưa ?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 45

Vài ngày sau đó nàng lại không còn thấy Sở Vân Hi đến tìm mình, hần bỏ cuộc rồi ?

Không hiểu vì sao trong lòng nàng lại cảm thấy chua xót, có chút trống rỗng không thể bù đắp, cũng phải, là mối tình đầu của nàng, sao lại không tiếc nuối!

Ngược lại Thường Hiền vẫn cứ vô si day dưa, thừa dịp Hiền Viên Triệt lên triều hoặc mỗi khi hần bận rộn với đồng tấu chương, liền đến tìm nàng nói chuyện linh tinh, khiến nàng không có thời gian để nghỉ ngơi, hận đến mức không thể một phát đem hần đá đi thật xa!

Lại nói, nàng có chút thắc mắc, rốt cuộc là vì sao Thường Hiền vẫn cứ ung dung sống ở đây, không phải đã đến lúc hần nên về Nam Thần quốc rồi hay sao ?

Nàng trong lúc buồn chán đã buột miệng đem chuyện này hỏi ra, Hiền Viên Triệt liền dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng, sau đó cũng rộng lượng giải thích cho nàng. Thì ra Thường Hiền là con tin chính trị mà Nam Thần quốc giao nộp. Hiền Viên Triệt cũng có lý giải qua một chút, phạm những nước yếu sẽ phải đem con tin chính trị đến nước mạnh, bọn hần đa phần đều là các công chúa hoàng tử bị thất sủng. Nếu may mắn thì sẽ có khả năng trở về, còn không thì đến chết, xương cốt vẫn lưu lại, không cho phép đem về nước.

Nàng vừa nghe xong liền cảm thấy thương xót không thôi, như thế nào lại có cái hình thức xây dựng quan hệ ngoại giao giữa các nước tàn độc như thế. Các con tin đó không là ai xa lạ, mà chính là con cái của bọn họ, có chăng là bị thất sủng cũng vẫn là con! Nàng chợt ngộ ra: Nơi quyền thế điều khiển con người, không dung cho bất cứ tình cảm nào!

Nàng bất giác thương cảm cho Thường Hiền, không nghĩ hần bên ngoài luôn giữ trên môi nụ cười châm chọc lưu manh, nhưng lại có cái hoàn cảnh đáng thương như thế. Cho nên, mọi cảm giác chán ghét dành cho hần điều biến mất không còn tăm hơi.

Lúc đó nàng cuống quýt lo lắng, đem tay Hiền Viên Triệt nắm chặt, con người xinh đẹp phiếm hồng, hướng hần cầu tình cho Thường Hiền “Hay là chàng cho hần trở về đi!”

Hiền Viên Triệt sững người, sau đó rất nhanh hồi phục lại “Ta đã cho người hỏi ý của hần, nhưng kì lạ, hần không muốn trở về!”

Nàng mở tròn mắt, không dám tin đó là sự thật, làm sao có ai không muốn về nhà của mình, hay là nơi đây so với hoàng cung của hắn còn thoải mái hơn nhiều. Ngay cả đi ngủ nàng cũng đem theo vấn đề này đi vào trong mộng.

-----ta là dây phân cách mộng寐-----

Vừa thấy cái bóng dáng thon dài tuấn mỹ nương theo cửa sổ bay vào, nàng liền đoán được đó là ai. Lần này phá lệ không chán ghét vùng chổi đuổi hắn đi, mà hoàn toàn ngược lại, nàng nắm tay trắng nõn mỹ lệ kéo hắn ngồi xuống.

Hắn bị nàng làm cho một phen giật mình, sau đó nhếch môi nở ra nụ cười lưu manh, khẽ vuốt ve cằm thon của nàng “Tiểu yêu tinh, cuối cùng cũng không chịu nổi sao ?”

Nàng khinh bỉ hất tay của hắn, đem đôi mắt nghiêm túc nhìn tuấn nhan điểm lệ, thật lâu mới mở miệng hỏi “Ngươi vì sao lại không muốn về nhà ?”

Hắn thoáng cứng đờ thân thể, thu tay trở về, nụ cười trên môi đã có chút cứng ngắt, nhưng vẫn kiên cường lưu giữ.

”Ta vì lưu luyến nàng nên mới không rời đi.”

Nàng không đồng ý bác bỏ “Không đúng!”

Hắn cười khỏ, thật tâm đó là một trong hai lý do hắn lưu lại, vậy mà nàng lại không tin! Nhưng cái lý do còn lại hắn không thể cho nàng biết.

”Ai! Ta mệt mỏi, muốn về ngủ.” Hắn đột nhiên đứng dậy ngáp to một cái, xem như không nhìn thấy ánh mắt mang theo tò mò cùng tức giận của nàng.

Nàng cũng không từ bỏ, vội vàng nắm chặt góc áo của hắn, sợ hắn thừa cơ nàng sơ suất mà bỏ chạy mất.

”Tại sao ?” Nàng trừng đôi mắt cún con ngập nước đáng thương, thầm cầu mong hắn sẽ động lòng mà bọc bạch với nàng, rốt cuộc lại nhận được nụ hôn xâm chiếm của hắn.

Hắn sao khi thỏa mãn liền ha hả thống khoái cười, đem nàng còn sững người ôm vào lòng “Ta biết nàng có ý tốt quan tâm ta, bắt quá có một số chuyện ta không thể nói.”

Nàng giấy giữa, cảm hận cắn ở ngực hắn một phát, thẳng đến khi trong miệng nếm được vị huyết tinh mới buông ra.

Hắn nhàn nhàn để nàng cắn cho thỏa thích, trầm giọng cười, sau đó lại như vô tình mở miệng “Bây giờ còn là lúc nào nàng lại đi lo lắng cho ta ? Không phải . . . “

Nhìn thấy đôi mắt thỏ con mờ mịt không hiểu của nàng, hắn phát hiện, thì ra nàng là vẫn chưa biết! Như thế hắn liền ngậm miệng, không nói tiếp.

Nàng nghi hoặc gặng hỏi “Có chuyện gì sao ?”

Thường Hiên suy nghĩ hồi lâu, vẫn là chung thủy không mở miệng, cười nhạt trấn an nàng vài câu liền ly khai.

Trước khi đi hắn còn ném cho nàng một câu ẩn ý khó hiểu “Hiên Viên Triệt có thật sự yêu nàng hay không ?”

Hắn cứ hỏi như thế nhưng không đợi nàng trả lời đã phi thân bay đi mất dạng, để lại cho nàng một nắm tơ vô không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 46

Vốn dĩ nàng đã ngủ từ lâu nhưng đột nhiên lại cảm thấy thật cô tịch khi không có Hiên Viên Triệt ở đây. Hắn lúc nào cũng ôm nàng vào lòng, vỗ về dỗ nàng ngủ, khiến nàng mê luyến hương vị ấm áp chở che mà hắn mang đến.

Hôm nay hắn phá lệ làm việc rất nhiều, đến tận khuya vẫn chưa thấy hắn trở về, có hay không hắn hôm nay không đến với nàng ?

Lời nói trong lòng vừa dứt nàng đã thấy một đạo bóng đen từ bên ngoài từ từ tiến vào, đứng trước giường nàng, hắn chậm rãi cời bỏ ngoại bào, sau đó nhẹ nhàng vén màn trướng màu xanh lam ngắm nhìn điểm nhan của người ngọc.

”Phàm nhị, nàng sao lại chưa ngủ ?” Ngoài ý muốn, cứ nghĩ nàng đã ngủ từ lâu, nhưng không nghĩ đến đôi mắt thu thủy ngập nước của nàng vẫn còn mở to nhìn hắn, khiến cho Hiên Viên Triệt không khỏi giật mình, chỉ bằng ánh mắt này cũng đủ để khiến hắn biến thành sói ăn nàng vào bụng.

Nàng khẽ lắc đầu, tay ngọc từ trong chăn vươn ra nắm lấy bàn tay to lớn của Hiên Viên Triệt, dùng sức kéo hẳn nằm xuống cạnh nàng.

”Triệt, mấy ngày nay chàng bận lắm sao ?”

Nàng cảm thấy dạo gần đây hẳn không còn thường xuyên đến tìm nàng, thậm chí buổi tối còn về muộn như vậy, hẳn có công việc gì rất quan trọng sao ? Không hiểu vì cái gì mà trong lòng nàng lại chợt dâng lên dự cảm không tốt, đồng thời lời nói của Thường Hiên lần nữa phát bên tai “Hẳn thật sự yêu nàng ?”

Càng nghĩ nàng càng hoảng sợ, chỉ sợ tất cả hạnh phúc ngọt ngào đều là phù dung mây trôi, thoáng chốc sẽ tan biến không còn một mảnh! Nàng run rẩy rúc vào lồng ngực cường kháng của Hiên Viên Triệt, tay vòng qua ôm lấy thất lưng của hắn, dứt khoát không chịu buông.

Hiên Viên Triệt muốn cười trấn an nàng cũng không nổi, chỉ biết vuốt ve sóng lưng của thiên hạ trong lòng, từ từ giải thích “Thật xin lỗi, đều do ta quá vô tâm, lại không thể bồi bên cạnh nàng.”

”Chàng có yêu ta hay không ?” Nàng lắc đầu, thể hiện bản thân không hề giận dữ hắn, chỉ là điều nàng muốn biết nhất chính là câu trả lời của câu hỏi này.

Hiên Viên Triệt thoáng chốc sững sờ, không rõ lý do tại sao nàng lại hỏi như thế, nhưng vẫn trả lời nàng “Yêu! Ta rất yêu nàng!”

Nàng nhoen miệng cười, hôn một chút lên bạc môi của hắn “Như vậy là ta an tâm rồi.”

Hiên Viên Triệt nhất thời lừa dục lâu ngày bộc phát, đem nàng đang mơ màng ngủ áp dưới thân mình, hẳn lưu loát đem y phục của nàng từng cái cởi bỏ, hẳn tháo nút thắt phía sau chiếc yếm, nhìn thấy nàng không hề phản đối, vì vậy tiến thêm một bước, đưa tay kéo nội khó của nàng.

”Khoan đã . . . “ Nàng ngượng ngừng chống tay trước ngực hắn, khẽ dùng sức yếu ớt đẩy ra, nhưng là tổn công vô ích.

Hiên Viên Triệt không chút để ý đến phản kháng của nàng, cúi đầu chuẩn xác áp lấy hai phiến môi đỏ hồng ngọt ngào của người ngọc, đem kháng cự của nàng nuốt vào trong bụng.

Nàng hừ hừ bất mãn, cũng không phải con mèo ngoan ngoãn mà để mặc hắn giờ trò, nàng giáo hoạt đảo mắt một vòng, há hàm răng trắng tinh cắn bạc môi của Hiên Viên Triệt một cái, lần cắn này dùng khí lực rất lớn, lập tức nếm được vị huyết tinh mặn mặn, xem như nàng đã hả giận!

Hiên Viên Triệt cũng không tức giận, ngược lại càng thêm sùng nịnh con mèo nhỏ không ngoan này, bàn tay to lớn có phần thô ráp càng thêm dùng sức vuốt ve từng tác da thịt nõn nà bóng loáng của nàng.

Hắn xoa nắn bầu nhũ phong cao ngất mê người của nàng, cố ý đùa dai khẽ néo quả hồng đậu bên trên tuyết nhũ, thẳng đến khi nó cương cứng đứng thẳng mới chịu buông tha.

Nàng nằm dưới thân hắn mà uốn éo không ngừng, da thịt trắng nõn dần dần chuyển sang màu hồng nhạt chốc người yêu thương, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt đệm giường bên dưới, trong lòng lại không ngừng mắng mỏ tên đại sắc lang Hiên Viên Triệt, hẳn là cố ý đánh lên điểm nhạy cảm nhất của nàng!

Hiên Viên Triệt cười đến vô lại, cố tình phả hơi thở nam tính nóng rực lên mặt nàng “Phàm nhi, bây giờ muốn nàng có bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu!”

Mặt nàng vốn đã đỏ rực nay lại bị lời nói của Hiên Viên Triệt làm cho đỏ hơn nữa! Phản ứng cơ thể lại càng biến hóa khiến nàng khó chịu nức nỏ.

”Không cho chàng nói!”

Tay không khỏi tại chậm rãi nhẹ vỗ về tấm lưng xinh đẹp của nàng, khi cảm giác được trận trận nhũ nhụi cùng trơn mềm truyền đến, cả tâm trí Hiên Viên Triệt không khỏi mất phương hướng, càng thêm sa vào trong triền miên vong tình, hẳn lần nữa hôn nàng.

Nụ hôn nóng ướt động tình trên môi nàng, không ngừng trần trọc trong miệng, cố gắng, mút vào mỗi một tác ngọt ngào mỹ hảo này.

Một tiếng rên nhẹ từ trong cổ phát ra, Hiên Viên Triệt đắm chìm trong kiều diễm, nhìn không được sự kêu gào của thân thể, vươn tay không ngừng chạy loạn trên thân thể tuyệt đẹp hấp dẫn, khiến cho từng điểm từng điểm bị ngọn lửa nóng bỏng của tình cảm mãnh liệt thiêu đốt.

Bây giờ nàng cái gì cũng làm không được, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có găt gao dán vào Hiên Viên Triệt, cảm thụ được thân thể nóng rực của nhau.

Hắn hôn chậm rãi đi xuống phía dưới, trên xương quai xanh tinh xảo nhẹ nhàng lưu lại một loạt dấu đỏ thật sâu sắp xếp thành hàng.

”Đừng . . . “ Tựa hồ chịu không được hắn lưu luyến tra tấn như vậy, nàng há miệng, thanh âm không khỏi từ trong miệng bật ra. Mà một tiếng kêu này, giống như là tiếng trống thời tình khiến cho hắn vừa nghe liền giật mình, tiếp đó liền bị ham muốn mãnh liệt trong cơ thể găt gao bao phủ, không còn nhận rõ phương hướng.

Nhẹ nâng thân thể nàng lên, xoa hai đùi đẹp tron bóng mà cân xứng, trong cơn động tình, Hiên Viên Triệt chỉ cảm thấy thân dưới xiết chặt, một loại dục vọng không khác chế được cuộn cuộn lao nhanh.

Hắn giương mắt thăm thiết đánh giá thân thể ôn nhu như ngọc của nàng một lần nữa, cổ họng càng thêm khó khốc, để hai chân thon dài của nàng vòng trên eo mình, sau đó hai tay ôm chặt thân thể của nàng, thờ dốc ồ ồ.

Thân thể nàng khựng lại, tiếp đó gương mặt đỏ bừng, hai tay vòng ở cổ Hiên Viên Triệt, tựa trên vai hắn.

Hiên Viên Triệt cười nhẹ, rất nhanh liền động thân, mãnh liệt đâm từ dưới lên!

“Úm!” Thân thể kết hợp khiến cho hai người bọn hắn đều hơi chấn động, nàng cắn môi, vừa cảm nhận được một tia đau đớn, đồng thời nương theo mà đến là càng nhiều khát vọng.

Mà Hiên Viên Triệt, thân thể căng thẳng, khi hắn cảm nhận được cảm giác cực nóng tuyệt vời bên trong thân thể nàng thì nhin không được bụng đầy dục vọng râm rĩ, bắt đầu phóng thích tất cả tình cảm mãnh liệt của hắn.

Trong Nhã Phụng cung, từng trận âm thanh ái muội khiến cho người ta mặt đỏ tim đập, trong trường màn mỏng tanh lại thấp thoáng bóng dáng hai thân thể trần trụi gắt gao quấn lấy nhau, tạo nên một cảnh xuân động lòng người!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 47

Đạo gần đây nàng cảm thấy vô cùng chóng mặt, hơn nữa toàn thân đều mệt mỏi, không còn chút khí lực, không thể rong chơi suốt ngày được nữa, chỉ được ngoan ngoãn nằm trên giường.

“Ái! Tiểu thư, tỷ mau bỏ bụng món gì đi, nếu không sẽ kiệt sức mất!” Ngồi bên giường của nàng, Tiểu Thanh không ngừng lái nhải ép buộc nàng phải ăn yến sào, tẩm bổ bằng các loại thuốc quý, bất quá tất cả đều bị nàng cự tuyệt!

Ăn com -- nàng nôn!

Uống canh gà -- nôn!

Yến sào -- nôn!

Vịt quay nàng thích nhất -- vẫn nôn không có thiên lý!

Chết tiệt, vì cái gì nàng cũng không thể ăn được, vừa ngửi mùi thức ăn, trong bụng nàng liền cồn cào, ruột cùng dạ dày nhảy loạn cả lên, vô cùng buồn nôn, nhưng chỉ nôn khan ra mà thôi.

Cả người nàng không có chút năng lượng nào, mệt mỏi đến phờ phạt, sắc mặt cũng xanh lét xanh lét, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ là nàng không sống sót nổi qua con trăng này!

Tiểu Trúc đứng ngồi không yên, vốn muốn cấp báo cho Hoàng thượng nhưng rốt cuộc lại bị nàng kéo lại không cho đi.

“Vi sao tiểu thư lại không để muội đi? Biết tin Hoàng thượng nhất định phải thái y đến giúp người xem bệnh!”

“Triệt gần đây hình như rất bận rộn, không nên làm phiền chàng!” Nàng yếu ớt trả lời, miễn cưỡng ngồi dậy bịt mũi húp một ít cháo trắng mà Tiểu Thanh mang đến.

“Gì chứ! Giờ phút này rồi mà tỷ còn lo lắng làm phiền Hoàng thượng! Ấy da, có phải bụng tỷ teo lại mà não cũng teo luôn không? Muội chính là thẳng thắn như vậy! Lại nói Hoàng thượng cũng thật quá đáng đi, đã lâu như vậy cũng không đến Nhã Phụng cung một lần, tỷ bị bệnh thành ra cái dạng này mà cũng không biết!” Tiểu Trúc tức giận vô cùng, miệng nhỏ không ngừng khép mở nằng nặc Hiên Viên Triệt vô tâm.

Nếu nói nàng không buồn thì chính là nói dối, mặc dù nàng rất hiểu cho Hiên Viên Triệt, công việc của một vị vua không hề ít chút nào, nàng biết, nhưng là hắn bận đến mức dành nửa khắc cho nàng cũng không được sao?

Gần ba tuần rồi hắn vẫn chưa đến thăm nàng, có hay không đã quên mất nàng rồi?

Bất giác từ khóe mắt nàng rơi xuống một giọt lệ chua xót, bộ dáng đáng thương chọc người đau lòng, chọc người yêu thương.

“A! Là muội không đúng, không nên nói những lời như vậy, tỷ mau phạt muội đi!” Tiểu Trúc hiểu lắm nàng khóc là do mình gây ra nên lập tức cuống quýt ngồi xuống cạnh nàng, một bên đem khăn tay giúp nàng lau nước mắt, một bên hướng nàng xin lỗi.

Nàng lắc đầu, “Không có, không phải do muội, chỉ là cơ thể ta khó chịu nên mới khóc thôi.”

Tiểu Trúc hoài nghi “Thật sự là như vậy sao ?”, nghĩ nghĩ một chút Tiểu Trúc đứng bật dậy, “Muội đi tìm thái y đây, sẽ không nói cho Hoàng thượng biết đâu, tỷ yên tâm!” Nói xong liền một mạch chạy đi mất tăm.

Mất thấy nàng muốn ngăn cản, Tiểu Thanh đứng bên cạnh khuyên nhủ “Tiểu thư cứ để Tiểu Trúc đi đi, tỷ bệnh hai ngày nay rồi, nếu như còn không mời thái y chẩn bệnh thì sợ là bệnh tình biến xấu đi!”

Nghe Tiểu Thanh nói rất đúng, nàng liền rũ mắt gật đầu, tiếp tục được Tiểu Thanh bón cháo trắng. Nhìn nàng gần như gầy đi, sắc mặt không mấy hồng hào, Tiểu Thanh xót vô cùng, lại tự trách bản thân không thể thay nàng chịu khổ.

Không lâu sau đó Tiểu Trúc người đầy mồ hôi cùng với Lâm thái y cũng đang hớn hớn thở tiến vào, vừa nhìn liền biết bọn họ đã chạy rất nhanh đến đây, nàng vô cùng cảm kích mỉm cười “Lâm thái y, đã làm phiền ngài rồi.”

“Không phiền chút nào, khám bệnh cho Hoàng hậu là bổn phận của ti chức!”

Ông ta từ tốn ngồi xuống, vừa thấy khí sắc nhợt nhạt của nàng đã hoảng hốt trong giây lát, lập tức đặt hòm thuốc ở một bên, cẩn thận bắt mạch cho nàng.

Thật lâu sau không thấy ông ấy có phản ứng, trong lòng nàng hồi hộp muôn phần, không phải là nàng bị bệnh nan y đi ?!

Còn không kịp để nàng tiếc thương cho sinh mệnh ngắn ngủi của mình, Lâm thái y đã cười tươi kì quái, gương mặt già nua phấn khởi rất nhiều.

Nàng hoài nghi mình nhìn lầm, nàng sắp chết mà ông ta lại vui như Tết đến như vậy sao!

“Chúc mừng Hoàng hậu, người đang hoài long thai!”

Chuyện gì đang xảy ra ?? Nhất thời nàng không thể tiếp thu được cái gì nữa!

“A! Thật tốt quá! Lâm thái y, đa tạ ông, như vậy tiểu thư có cần tắm bổ gì không ? Hơn nữa bây giờ tỷ ấy ăn gì cũng không xong, như vậy có ảnh hưởng gì không ?” Tiểu Trúc là người thức tỉnh nhanh nhất, cười rộ lên vô cùng đáng yêu, hướng Lâm thái y cảm ơn không ngừng, nhưng vẫn không quên hỏi chuyện nên hỏi.

“Người không cần lo lắng, đó là triệu chứng chung của phụ nữ mang thai, qua một thời gian nữa sẽ không còn, chính là người phải cố gắng giúp Hoàng hậu ăn uống đầy đủ, không được để người gầy như thế, sẽ không tốt cho thai nhi, cũng không được để người làm việc nặng, hay quá mức xúc động! Ta sẽ kê một đơn thuốc bổ cho Hoàng hậu.”

“Uh, nô tỳ hiểu rồi, đa tạ thái y!”

Nàng ngốc trệ nhìn Tiểu Thanh cùng Tiểu Trúc vui mừng nhảy cẫng lên, lại cúi mặt nhìn đến cái bụng bằng phẳng của mình, bất tri bất giác đặt tay lên vuốt ve, nhoèn miệng cười ngơ nghe “Hài tử, ta có hài tử rồi, là con của ta với Triệt!”

Sinh linh bé bỏng của mẹ, con bây giờ chính là bảo bối yêu quý nhất của mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 48

“Tiểu thư, tại sao tỷ không cho muội đi tìm Hoàng thượng ?” Tiểu Trúc chu môi bất mãn kháng nghị, rõ ràng là chuyện tốt này phải nhanh chóng báo cho Hoàng thượng càng sớm càng tốt, vì sao nàng không đồng ý ?

“Tiểu Trúc ngốc! Chuyện này đương nhiên phải để chính miệng tiểu thư nói, người giành cái gì! Như vậy nên tiểu thư mới muốn Lâm thái y giữ bí mật.” Tiểu Thanh phì cười cốc mạnh lên đầu nhỏ của Tiểu Trúc, không hề khách khí mắng nàng ngốc, nhưng chính là bản thân Tiểu Thanh suýt nữa cũng bị vui mừng làm cho suy nghĩ thiếu thấu đáo.

Tiểu Trúc ngộ ra, biết mình lúng cuống liền đỏ mặt ngồi một bên, không làm ầm ĩ nữa, chỉ là vắn lén lút đưa mắt nhìn về phía cái bụng phẳng lì của Nhan Tích Phàm, tia sáng long lanh chờ đợi trong mắt vô cùng lộ liễu.

Hoàng hậu xinh đẹp tựa thiên tiên, Hoàng thượng lại anh tuấn bức người, nàng dám khẳng định, con của hai người nhất định sẽ rất yêu nghiệt, rất bất phàm!

Nhan Tích Phàm nhoèn miệng cười, cũng không nói cái gì, chỉ yên lặng vuốt ve bụng của chính mình, tuy bề ngoài nàng thần nhiên bình thản là thế, nhưng kì thực thâm tâm nàng đang nôn nóng muốn nói cho Hiên Viên Triệt biết tin tốt này biết nhường nào!

Nàng vui vẻ nghĩ đến vẻ mặt của Hiên Viên Triệt lúc đó, nhất định sẽ nghịch ra, rồi ngốc nghếch cười, cuối cùng chính là ôm nàng nhảy cẫng lên, muốn hét to cho toàn bộ thiên hạ biết bọn họ đã có kết tinh của mình. Chỉ như vậy đã khiến nàng hạnh phúc đến mức không nhận được cười.

Nhưng, đến tận trời tối đen, Hiên Viên Triệt cũng không xuất hiện, không đến thăm nàng, bỏ mặc nàng có trông ngóng chờ đợi hấn đến tuyệt vọng. Bất giác hốc mắt nàng đỏ lên, ẩm ướt một mảng, nàng muốn khóc nhưng lại không thể.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng động, nàng vui mừng quét nhanh nước mắt, quên cả mang giày mà lao ra mở cửa, rồi cuộc lại nhận lấy thất vọng!

Không phải Hiên Viên Triệt, mà là Thường Hiên!

“Thế nào ? Là ta, không phải hấn nên nàng thất vọng thế sao ?” Thường Hiên thoáng buồn trong lòng, nhưng rất nhanh che dấu đi, nơ nụ cười vô lại thường ngày trêu chọc nàng.

Nàng âm ừ một cái, cũng không còn hơi sức trả lời hấn, chỉ nhẹ nhàng làm động tác mời hấn vào phòng.

“Ta biết đêm nay Hiên Viên Triệt không đến nên mới to gan đến tìm nàng.”

“Chàng ấy không đến ?” Nàng không tin, vội vàng hỏi lại.

Trả lời nàng là cái gật đầu của Thường Hiên, bất chợt nàng thấy tim mình quặn thắt, lại lạnh lẽo đến đáng sợ, cười nhạt một tiếng, muốn cất bước trở về giường nằm.

Thường Hiên nhanh chóng bắt được cổ tay của nàng kéo mạnh trở lại, làm nàng lao đảo ngã lên người hấn, ngồi gọn trong vòng tay thật xa lạ mà ấm áp lạ thường. Nàng giật mình đưa đôi thủy mâu nhìn hấn, vẫn là nhìn không ra hấn rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Hấn ta rõ ràng không yêu nàng, hà có gì phải chờ đợi trong đau khổ.” Thường Hiên tựa đầu vào hõm vai của nàng, tham lam hít lấy hương thơm quyến rũ thanh tao của người ngọc, nhỏ giọng thủ thi chân thành.

Nàng lập tức phản bác “Không đúng, Triệt nói yêu ta, ta tin tưởng chàng ấy!” Nàng cả giận vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của Thường Hiên, nhưng lại hấn ghim chặt hơn nữa.

“Nàng đừng ngu ngốc bị hấn lừa nữa! Yêu nàng nhưng hấn lại đi cưới nữ nhân khác!” Thường Hiên gầm lên, muốn thức tỉnh nàng, hấn không muốn người hấn yêu bị lừa dối, bị chính người mình yêu dùng dao đâm từng nhát vào tim-- giống như hấn đã từng!

“Không! Người nói dối! Mau, mau đi đi, ta không muốn gặp người nữa.” Nàng tức giận đánh hấn, nện từng đấm thật mạnh vào ngực hấn, điều hấn nói không phải sự thật, đúng vậy, chỉ giả dối mà thôi!

Thường Hiên dù không muốn nhưng cũng phải rời khỏi, hấn âm thầm thở dài, ông trời đúng là trêu người con người.

Giờ đây trong phòng chỉ còn lại duy nhất Nhan Tích Phàm, nàng đổ gục xuống đất, nước mắt ứ đọng nơi khóe mắt tràn ra không ngừng, tự an ủi bản thân điều đó không phải là sự thật, nhưng vì sao nàng vẫn thấy đau như thế!

Đúng rồi, đi tìm Hiên Viên Triệt, chàng ấy sẽ giải thích cho nàng biết!

Nàng vụt chạy đi, chạy thật nhanh, thật nhanh, đến mức không khí dày đặc dội vào mặt nàng đến ngạt thở, nhưng nàng mặc kệ tất cả.

“Hoàng thượng, ngày thật sự không muốn báo cho Hoàng hậu biết hay sao, lỡ như . . . “

Tim nàng hồi hộp, đập mạnh từng nhịp.

“Hãy để nàng ấy không hận ta . . . trong những ngày còn lại.”

Ha ha ha! Nàng cười, cười đến điên dại, cười đến mức nước mắt giàn giụa, hấn nói hấn yêu nàng, hấn nói hấn chỉ sủng một mình nàng, đều là giả dối!

Hiên Viên Triệt, chàng vì sao lại đem ta từ thiên đàng đạp xuống địa ngục một cách tàn nhẫn như thế, là chàng đã chơi đùa chán rồi ?

Thời gian lại tiếp tục trôi qua, trôi qua trong tuyệt vọng tận cùng của nàng.

“Tiểu thư, tỷ . . . “ Tiểu Trúc đã chịu đủ rồi, nàng không thể tiếp tục im lặng nhìn Nhan Tích Phàm như người vô hồn.

“Trúc nhi, nếu như người muội yêu phản bội muội, muội sẽ làm gì ?”

Tiểu Trúc giật mình, đưa mắt nhìn Tiểu Thanh, chính Tiểu Thanh cũng ngạc nhiên tròn mắt.

Tiểu Trúc tuy khó hiểu nhưng vẫn thành thật trả lời nàng “Nếu như vậy thì muội sẽ rời khỏi hấn, sẽ quên hấn, người như vậy không xứng đáng để muội yêu thương.”

Tiểu Thanh cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nàng lại nở nụ cười nhạt nhẽo đó, “Nếu là ta, chắc ta cũng sẽ giống như muội!” lời nói nàng đầy ẩn ý, nhưng Tiểu Thanh, Tiểu Trúc lại không hiểu được, cũng chính vì vậy mà các nàng vô cùng hối hận về sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 49

Ngày hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt đối với Bắc Thần quốc, đó chính là ngày Hoàng thượng Hiền Viên Triệt cùng với Đệ nhất tài nữ Nhan Tịch Y thành thân.

Dân chúng đồn rằng . . .

Hoàng hậu cuối cùng cũng bị thất sủng.

Thực ra người Hoàng thượng ái mộ từ lâu là tài nữ Nhan nhị tiểu thư, Hoàng hậu bao năm nay đều là người thay thế.

Hoàng hậu con điên tái phát, bị nhốt trong Nhĩ Phụng cung, không cho phá rối lễ thành hôn của Hoàng thượng.

Nhan Tịch Y là hồ ly tinh dùng thủ đoạn thâm hiểm cướp phu của tỷ tỷ.

. . . . .

Có rất nhiều, nhiều đến vô kể lời đồn đãi xoay quanh ba nhân vật chính: Hiền Viên Triệt, Nhan Tịch Phàm và Nhan Tịch Y, đến mức không biết đâu là lời đồn thật và đâu là giả.

Bên ngoài cung và trong cung bận rộn, nhộn nhịp là thế, nhưng chỉ duy nhất Nhĩ Phụng cung của Nhan Tịch Phàm là yên tĩnh đến dị thường, giống như một mảnh trời riêng không liên hệ gì đến bên ngoài.

“Tiểu Thanh, Tiểu Trúc, tối nay ta muốn ăn canh hạt sen.” Nhan Tịch Phàm thanh tao nằm trên giường, lưng ngả ra tựa vào đầu giường, dáng vẻ chuyên chú vào quyển sách đang đọc trên tay.

Tiểu Trúc cùng Tiểu Thanh xoay mặt nhìn nhau, vẻ mặt khó xử vô cùng, “Tiểu thư, vừa hay trong cung đã hết hạt sen, hơn nữa không biết vì sao Ngự thượng phòng cực kì bận rộn, bọn muội không được phép đến . . .”

“Các muội ra ngoài thành mua giúp ta, ta muốn ăn ngay.” Lời nói có vẻ rất thèm muốn được ăn, nhưng nét mặt bình tĩnh dịu nhẹ của nàng lại không giống như vậy, gây ra mâu thuẫn thật lớn.

Bây giờ trời đã ngã tối, hơn nữa đường ra ngoài thành cũng không phải gần, nếu như ra ngoài sẽ rất mất thời gian, nhưng mà tiểu thư hiếm khi đòi ăn cho bằng được như thế, dù khó khăn các nàng cũng phải cố gắng thực hiện!

“Ân, bọn muội đi.”

Nhìn bóng dáng linh hoạt uyển chuyển của Tiểu Thanh, Tiểu Trúc rời đi, nàng bất giác thở dài, không dấu vết buông bỏ quyển sách trong tay, đưa chân bước xuống giường.

Nàng đảo cặp mắt trắng dã nhìn một lượt Nhĩ Phụng cung, chiếc giường kia nàng đã cùng Hiền Viên Triệt quấn quýt cùng nhau chìm vào mộng đẹp trên đó, chiếc bàn này cũng từng là nơi nàng cùng hân dùng bữa, còn có rất nhiều kỉ niệm đẹp của hân và nàng ở đây.

Rõ ràng lúc trước không khí ở đây hạnh phúc ấm áp cỡ nào, bây giờ lại bỗng nhiên lạnh tanh đến đau lòng người, cũng rõ ràng đã từng nói yêu nàng, vậy mà nhanh như vậy đã thay lòng, rõ ràng . . .

Khóe môi nhếch lên chua xót, hốc mắt ửng đỏ nhưng nàng không cho phép nước mắt được trào ra, hân không xứng đáng để nàng khóc, mà nàng cũng không thể yếu đuối mặc người ta đùa giỡn.

Ngón tay trở đặt bên môi, nàng hé răng cắn mạnh một phát, dòng máu đỏ tươi điểm lệ không ngừng trào ra, nàng mỉm cười thần nhiên, đến lúc phải từ biệt thế gian . . .

Đại diện tập nập dòng người đến chung vui, đều là các đại thần văn võ, còn có không ít khách từ tam quốc đến, ai cũng mang theo vẻ mặt vui mừng khôn xiết, duy chỉ một người là không.

Hiền Viên Triệt là nhân vật chính hôm nay, thế nhưng rất dễ dàng nhận ra hân tuyệt nhiên không có ý cười, chỉ lấy lệ nhếch môi cười nhẹ, phụng mầu ân chứa đau đớn khôn cùng.

”Tân nương tử đến!”

Nhan Tịch Y một thân giá y đỏ rực, dáng người linh động đặc biệt yêu mị câu hồn người, mũ phượng to lớn cùng khăn hi che giấu dung nhan tú lệ khuynh thành, khiến bao nhiêu công tử đại thần to tướng mơ màng, hận rằng không phải là nương tử của bọn họ.

Nàng ta được bà mối dắt đến bên cạnh tân lang tuần mỹ phi phạm Hiên Viên Triệt, đặt bàn tay nhỏ bé xinh xắn lên bàn tay to lớn của hắn, sau đó rất thức thời lui xuống.

Khó có thể phát hiện nụ cười quý dị của Nhan Tịch Y bên dưới khăn hi, đặc ý kiều ngạo làm người ta chán ghét vô cùng, chỉ là không ai nhận ra.

”Nhất bái thiên địa -- Bái!”

”Nhị bái cao đường -- Bái!”

”Phu thê giao . . . “

”Không xong rồi Hoàng thượng, Nhã Phượng cung đột nhiên bốc cháy dữ dội, không biện pháp dập tắt, Hoàng hậu nương nương . . . người vẫn còn ở bên trong!”

Chính là ngay khoảnh khắc trọng đại này, một tên thị vệ bán sống bán chết chạy vào phá hư, lời bẩm báo của hắn giống như một đao đâm vào tim Hiên Viên Triệt, máu tươi chảy đầm đìa.

Một người có mặt trong điện cũng sững sốt không kém, mọi thanh âm ồn ào hưng phấn đều im bật, một cỗ yên lặng rợn người bao trùm tất cả.

Chỉ thấy tân lang Hiên Viên Triệt hất tay của Nhan Tịch Y ra khỏi tay mình, xé bỏ hi phục lao nhanh ra ngoài, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến mọi người không kịp thức tỉnh, kể cả Nhan Tịch Y cũng ngây ngốc đứng đó.

Giờ khắc này Hiên Viên Triệt không còn để ý đến những gì xung quanh mình, hắn chỉ biết Nhã Phượng cung đã cháy, người hắn yêu Nhan Tịch Phạm vẫn còn ở bên trong!

Ngon lửa xinh đẹp đang nhảy múa điên cuồng, rất nhanh đã bao phủ mọi nơi, lò ra từ cửa sổ, lời kéo nhau kết bè kết đội, ôm chặt Nhã Phượng vào trong ngực, ánh lửa cao tận trời chiếu sáng hơn nửa bầu trời đêm, đỏ rực đẹp đến loá mắt, đẹp không sao tả xiết!

”Nhanh lên, Hoàng hậu nương nương còn bên trong, mau dập lửa!”

Rất nhanh, tiếng bước chân hỗn loạn truyền vào trong tai, một đám thị vệ, cung nữ cầm thùng, chậu, chạy đến cái hồ nhỏ bên cạnh Nhã Phượng cung để múc nước, sau đó chạy đến hắt vào đám lửa. Ngon lửa bùng lên càng dữ dội, càng cháy càng to, một chậu nước vừa tiếp xúc với ngọn lửa đã mau chóng bị bốc hơi.

”Phạm nhi ở đâu ? Nàng ấy đâu rồi ?” Chạy đến trước đám người đang quỳ thành một đồng, tùy tay túm lấy bất kì ai, Hiên Viên Triệt điên cuồng hỏi.

”Nương nương, nương nương còn ở bên trong, người vẫn chưa đi ra!” Thị vệ nom nớp lo sợ trả lời.

”Cái gì ?” Hiên Viên Triệt ngẩn ngơ trong phút chốc, sau đó đột nhiên giống như phát điên, quăng người trong tay xuống, phóng tới biển lửa, miệng gào lên, “Phạm nhi, Phạm nhi, đừng sợ, ta đến cứu nàng!”

”Hoàng thượng, Hoàng thượng . . . không thể!” Vài thị vệ quý một bên lập tức xông lên ôm lấy Hiên Viên Triệt, lo lắng khuyên nhủ, :Hoàng thượng, thể lửa rất lớn, chỉ sợ nương nương đã . . . Hoàng thượng, người là vua của một nước, phải bảo trọng long thể!”

”Cút! Phạm nhi của ta đang rất sợ hãi, ta phải đi cứu nàng, các ngươi, còn không mau dập lửa cho ta, dập lửa mau!” Hiên Viên Triệt dường như đã nổi điên giãy ra khỏi mấy thị vệ đang giữ lấy mình, đánh cho họ phun ra máu tươi, nhưng vẫn không thoát ra được!

”Hoàng thượng, xin bảo trọng long thể!” Mọi người sợ tới mức không ngừng dập đầu khuyên bảo, sao Hiên Viên Triệt có thể nghe vào chứ ? Hắn lo lắng nhìn ngọn lửa hùng hực, dồn lực vào cánh tay, vừa định đánh vào đầu đám người đang ôm lấy mình, đột nhiên, một cung nữ la hoảng lên, “Hoàng thượng, Hoàng thượng, chúng nô tì phát hiện có một bức huyết thư!”

”Huyết thư ?” Hiên Viên Triệt sững sốt, nhìn về vật trong tay của thị nữ, chỉ thấy một tờ giấy có chữ viết bằng máu nhìn đã ghê người, trong ánh lửa chiếu rọi, lóe lên màu đỏ thê lương!

”Hiên Viên Triệt, ta đã từng ngu ngốc tin tưởng ngươi, yêu thương ngươi, rốt cuộc đổi lại là sự phản bội của ngươi!

Mặc kệ ngày trước tình cảm ngươi dành cho ta có là giả dối hay không, ta vẫn cảm thấy đó là khoảng thời gian ta hạnh phúc nhất, cho nên, dù có chết ta cũng mãi nguyện.

Vĩnh biệt!”

Từng câu từng chữ giống như cây thương đâm từng nhát mạnh bạo vào sâu thẳm trong trái tim của Hiên Viên Triệt, thật lâu sau, Hiên Viên Triệt lao đảo

đi đến trước Nhà Phượng cung đang được bao bọc bởi ngọn lửa diêm lệ, không thể tin được, hân vron tay, run run khẽ vuốt tấm lụa màu trắng, tuyệt vọng khóc.

”Phàm nhi, nàng hận ta đến như vậy sao ? Hận đến nỗi dùng cái chết để trả thù ta sao ? Sao lại thế được, sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy ? Phàm nhi, ta sai rồi, ta thật sự biết sai rồi, nàng trở về đi, được không? Ta xin nàng, trở về đi . . . “

Chậm rãi ngồi phệt xuống mặt đất, Hiên Viên Triệt lòng đau như cắt, nỗi hối hận vô tận đang cắn xé trái tim hân, bất lực ngồi yên, dòng lệ nóng bỏng, lăn chã rơi xuống.

”Hiên Viên Triệt, Phàm nhi đâu, nàng đâu ?” Thường Hiên nghe tin dữ liền vội vàng chạy tới, nhìn thấy mọi người đang quỳ, khuôn mặt trắng bệch, lao tới bên cạnh Hiên Viên Triệt hỏi dồn.

Dại ra nhìn Thường Hiên, Hiên Viên Triệt vron tay, đưa bức huyết thư cho hân.

”Không . . . Phàm nhi, sao nàng lại ngốc như vậy ? Ngươi, là ngươi đã hại nàng đến chết, là ngươi” Thường Hiên xem xong bức huyết thư, bi phẫn siết hai vai Hiên Viên Triệt rỗng gợn, nước mắt không tự chủ rơi xuống thành dòng.

”Đúng, là lỗi của ta, là ta đã tổn thương người con gái ta yêu nhất, đến nỗi nàng phải tự thiêu, không còn muốn sống với ta nữa, là ta đáng chết, Phàm nhi, ta đi với nàng, ta sẽ đi với nàng!” Hiên Viên Triệt ngây ngốc, lắc lư người đứng dậy, bước dần về phía ngọn lửa.

Thị vệ hoảng hốt vây quanh cố gắng kiềm giữ Hiên Viên Triệt không cho hân làm chuyện dại dột.

Hiên Viên Triệt quỳ rạp xuống đất, nhìn ngọn lửa hùng hực mà gào lên, trả lời hân, là thế lửa càng mãnh liệt và tiếng lửa cháy bùng bùng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 50

Mí mắt nặng trĩu hé mở, nhẹ chớp làm lộ ra đôi con ngươi màu hồ phách xinh đẹp ngấn nước, muốn có bao nhiêu mị hoặc câu hồn người liền có bấy nhiêu.

Khung cảnh xung quanh vô cùng xa lạ tràn vào trong mắt Nhan Tích Phàm, một căn phòng cũ kỹ, đơn sơ nhưng không phàm tục, mùi hương của thảo dược nhàn nhạt quần quanh trong không gian, vương vấn trên chớp mũi của nàng, khiến nàng thư thái đi rất nhiều.

Nàng mỉm cười vô vị, thì ra thiên đường cũng không khác nhân gian là mấy!

”Tích nhi, cuối cùng nàng cũng tỉnh ?” Bên tai nàng vang lên một giọng nói ôn nhu nhưng không che giấu được xúc động, một lần hơi ấm nam tính phả vào má trái của nàng, nàng đỏ mặt, hốt hoảng quay sang tìm kiếm

Dung nhan tuấn tú không có thiên lý, mí mắt như họa, làn da trắng nõn tựa tuyết, quanh thân mang theo khí chất ôn nhuận như ngọc, giờ khắc này vị tiên nhân kia nhìn nàng chăm chăm, cơn ngây ngốc nở ra nụ cười câu hồn đoạt phách.

Người ta nói thiên tiên diễm lệ khuynh cả trần gian, quả nhiên không khoa trương chút nào!

Nhưng --

Đây là người mà nàng nghiêm túc ghi nhớ, càng sâu sắc áy náy vạn phần -- Sở Vân Hi! Hân chính là người phạm chân chính, vậy ra nàng còn chưa chết hay sao ?

Hơn nữa hiện tại tư thế của hai người cực kì thân mật, hân và nàng cùng nằm trên một chiếc giường, nàng còn đang được hân khóa gôn trong lòng, như thế có thể giải thích được vì sao nàng lại cảm thấy gò bó không chịu nổi!

”Ngươi cứu ta ?” Nàng nhăn mày, một người bình thường nếu như được cứu sống thì nhất định vui mừng đến chảy cả nước mắt, bất quá đối với người khát khao được chết thì lại khác đi rất nhiều!

”Nàng sao lại dại dột như vậy chứ, nếu như ta không kịp thời mang nàng ra ngoài, thì e rằng bây giờ chúng ta đã nắm tay đến địa ngục rồi!”

(◉_◉) Nếu như hân không cứu nàng thì chẳng phải chỉ có một mình nàng tìm đến Diêm Vương hay sao ? Liên quan gì đến hân cùng nàng nắm tay đến địa ngục ?

”Nàng chết ta cũng không muốn sống, ta sẽ cùng thiêu với nàng!” Sở Vân Hi ôn nhu nhìn nàng, thâm tình nói, xem như bày tỏ tấm lòng của mình đối với nàng có bao nhiêu yêu thương

Tím nàng thôn thức đập, bắt quá ngay sao đó lạnh giá đi rất nhiều, đóng băng cả thùy mâu thuần khiết.

”Giả dối! Tất cả đều là giả dối! Ta vĩnh viễn cũng không tin lời các người thêm nữa.”

Lời nói quyết tuyệt của nàng tựa như tiễn đâm thẳng vào lòng Sở Vân Hi, hấn siết vòng tay ôm nàng càng thêm chặt, đặt lên trán nàng một nụ hôn mềm mại.

”Đừng hận! Hãy để tâm nàng luôn thuần khiết trong sáng, ta yêu nàng, sẽ không lừa dối nàng, sẽ mãi bảo vệ nàng, và cả đứa bé.”

Tay hấn chạm đến cái bụng bằng phẳng của nàng, chậm rãi vuốt ve sinh linh bé bỏng bên trong, mặc dù biết được nàng có cốt nhục của người khác, không phải hấn, nhưng hấn vẫn hạnh phúc, vẫn yêu nàng sâu đậm như trước.

Nhan Tích Phàm mệt mỏi tựa vào lòng hấn, im lặng lắng nghe tất cả, cũng im lặng để hấn an ủi yêu thương, lòng nàng dần mềm đi chút ít, cũng nhờ đó mà nàng nhớ ra nàng còn một thứ quan trọng hơn cả -- con của nàng!

”Hấn cũng nói yêu ta, nhưng rốt cuộc lại phản bội ta.” Nàng cố gắng kiềm nước mắt, không cho phép chúng tràn ra khóe mắt.

Sở Vân Hi che giấu bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm của mình không để nàng thấy, nhẹ nhàng thì thào, “Nếu như hấn không trân trọng nàng thì hãy để ta trân trọng nàng.”

Nàng mỉm cười lắc đầu, “Ngươi nghĩ ta còn dại dột đặt lòng tin vào nam nhân các ngươi hay sao?”, nàng mệt mỏi ngáp dài, thẳm quyết định: Bản thân còn sống sót là do ý trời, hảo, nàng sẽ sống lại với con người mới, nàng từ giờ không còn là Nhan Tích Phàm trước kia nữa!

”Tích nhi, nàng. . . “ Sở Vân Hi dường như còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng lại bị Nhan Tích Phàm tàn nhẫn chặn lại.

”Đủ rồi! Ta hiện giờ rất muốn ngủ, cảm phiền ngươi ra ngoài.” Nàng không phải đánh đồng Sở Vân Hi giống như Hiên Viên Triệt, bắt quá đã kích kia quá lớn khiến nàng thập phần sợ hãi, không dám tin tưởng vào bất cứ ai, cho nên buộc lòng phải đối xử lạnh nhạt với ân nhân cứu mạng mình.

Sở Vân Hi thở dài, không nói gì, hấn cẩn thận đắp chăn cho nàng, trước khi rời đi còn không quên đặt một nụ hôn lên má nàng, xem như bày tỏ tâm tư dạt dào yêu thương của hấn.

Đội hấn vừa khuất dáng sau cánh cửa, đôi mắt vốn đang nhắm lại của nàng đột nhiên mở ra, con ngươi trong trẻo thanh tỉnh không có chút gì của buồn ngủ, nàng nín thở, Vân Hi, ta hiểu ngươi đối với ta như thế nào, nhưng là ta không thể đáp trả, thực xin lỗi!

Mà một màn Sở Vân Hi ân cần săn sóc lại thân mật không chút kiêng dè với Nhan Tích Phàm lại vô tình rơi vào trông mắt xinh đẹp của một người. Không đoán cũng có thể biết, không ai khác chính là Vân Ngọc Điệp!

”Sư huynh! Á ta là ai chứ? Sao huynh lại. . .?” thân mật như vậy!

Giọng nói chua lè không hề giấu giếm, phảng phất con ghen cùng tức giận của Vân Ngọc Điệp khiến cho Sở Vân Hi nhúu chặt mày kiếm.

”Muội đừng có thái độ như thế! Nàng chính là nương tử của ta, sau này muội nên gọi là sư tẩu!”

Vân Ngọc Điệp tưởng như lỗ tai của mình nghe nhầm, khuôn mặt ngọc ngà nghếch ra, ngũ quan nhắm nhúm lại một chỗ trông thật khó coi, lửa ghen trong lòng càng bốc lên cao thêm một tầng.

”Huynh gạt muội! Rõ ràng từ nhỏ chúng ta đã sống bên nhau, hơn nữa huynh trước nay chưa từng xuống núi, làm sao đừng một cái lại có thể từ.” Mặc dù đã giận đến tím tái mặt nhưng Vân Ngọc Điệp vẫn còn khôn khéo phản bác, một mực khẳng định Sở Vân Hi đang gạt mình.

”Tích nhi là vị hôn thê từ nhỏ đã đính ước của ta, trước cả lúc sư phụ mang ta lên núi, lần trước ta rời đi cũng vì tìm lại nàng!” Sở Vân Hi có chút không hài lòng với thái độ của Vân Ngọc Điệp, trước kia nàng lúc nào cũng nhu thuận dịu dàng, nhưng bây giờ sao lại chanh chua kiêu ngạo không chịu nổi!

”Được rồi, ta phải đi nấu chút thuốc cho Tích nhi, bây giờ muội đừng làm phiền nàng ấy, nàng ấy đang rất mệt mỏi.” Nói xong hấn liền dứt khoát rời đi, cố ý xem nhẹ biểu hiện càng lúc càng khó coi của Vân Ngọc Điệp, cũng vô tình không phát hiện sát khí trong ánh mắt của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 51

Đây còn là tình cảnh nào mà Nhan Tích Phàm có thể ngủ? Nàng mở to mắt nhìn chằm chằm trần nhà vô vị, trông mắt tỉnh lặng một mảng, không nhìn ra nàng đang nghĩ gì.

Nàng còn nhớ rõ hẳn đã nói sẽ mãi yêu nàng, sủng nàng, ha, nhưng rồi cuộc lại ban cho nàng một cái chết tâm vô cùng tàn nhẫn! Nàng hận hẳn, hận hẳn lửa dối nàng, hận hẳn xem nàng như một món đồ chơi không hơn không kém.

”Tiên nhân . . . “ Ngay tại lúc nàng chìm đắm trong bi thương vô hạn, bên tai bỗng truyền đến một giọng nói trong trẻo mềm mại, nhưng ẩn chứa bên trong không biết bao nhiêu là gai góc.

Nàng cẩn thận đảo mắt nhìn. Một cô nương xinh đẹp tú lệ, da trắng nõn nà, môi hồng phấn nhỏ xinh, đôi mắt rất đẹp, bắt quá hiện tại ánh mắt của nàng ta nhìn nàng đầy địch ý, nhất thời làm mất đi hào cảm.

Nhan Tích Phàm nhíu mày, rõ ràng không hề quen biết, làm sao nàng ta lại nổi lên thù địch với nàng lớn như vậy. Nhưng là nàng chỉ nghi hoặc một chút liền thôi, ngay sau đó khép mi lại xem như không có gì.

Vân Ngọc Diệp bị nàng xem nhẹ liền tức tối trong lòng, càng quyết tâm không để nàng yên, nàng ta đành đá hét lên.

”Ngươi ngồi dậy cho ta!”

Nàng lại tiếp tục nhăn mày đẹp, nhưng tuyệt nhiên không ngoan ngoãn nghe lời, nhàn nhạt quăng cho nàng ta một cái ánh mắt lạnh lùng.

Dường như hành động này của Nhan Tích Phàm đã thổi một làn gió mạnh vào lửa giận trong lòng Vân Ngọc Diệp, khiến nàng ta điên tiết trừng to mắt, không hề kiêng nể mà đến gần nàng, thô bạo giật mái tóc đen mượt của người ngọc.

”Ngươi, to gan! Dám không nghe lời bản tiểu thư.”

Đến lúc này nàng đã nhẫn nhịn đủ, dứt khoát nắm chặt cổ tay của Vân Ngọc Diệp, hung hăng bóp mạnh để nàng ta thả lỏng tay ra, sau đó mạnh mẽ hát ra.

Vừa đúng lúc Sở Vân Hi bước vào, chứng kiến một màn này, không khỏi cả kinh một phen. Hắn nhanh chóng bước đến giữa hai người, vươn tay ôm lấy Nhan Tích Phàm vào lòng, tay gấp gấp bắt mạch cho nàng. Sau khi kiểm tra không có điều gì bất ổn hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, liền sau đó cả giận nhìn Vân Ngọc Diệp đang tàn nhẫn đứng trước mặt.

”Muội đây là muốn gây rối sao! Không phải ta đã nói không được thương tổn nàng ?” Giọng nói băng giá lạnh nhạt này hoàn toàn khác với Sở Vân Hi ôn nhu dịu dàng thường ngày, trực tiếp làm cho Vân Ngọc Diệp thẳng thốt nói không nên lời, một cổ ủy khuất tràn ngập trong lòng, nước mắt từ khóe mi chậm rãi trào ra.

”Hi, huynh chưa từng mắng muội, tại sao vì một kẻ xa lạ như ả mà hung dữ với muội . . . “ Vân Ngọc Diệp nước mắt khóc đến thương tâm, quật cường trừng mắt nhìn Nhan Tích Phàm nằm im trong lòng của Sở Vân Hi, từ đầu đến cuối vẫn không hề mở miệng nói nửa lời.

”Muội còn hỏi tại sao ta mắng muội ? Muội tự xem bản thân đã làm gì.” Nhiệt độ trong thanh âm của Sở Vân Hi lại giảm thêm một bậc, rất dễ dàng nhìn ra hắn đang tức giận đến mức nào.

Phải biết hiện tại Nhan Tích Phàm vẫn còn rất yếu, thai nhi trong bụng càng yếu ớt hơn nhiều lần, không thể chịu thêm bất kì đã kích hay thương tổn nào, nếu không sợ rằng . . .

Thế mà Vân Ngọc Diệp còn gây chuyện, thô bạo động tay động chân, thật sự dọa người khiếp sợ.

Nhan Tích Phàm vẫn thản nhiên im lặng, không dấu vết tách thân thể ra khỏi Sở Vân Hi, nàng nhếch môi cười, đưa tay vuốt vuốt bụng của mình.

Sở Vân Hi vì hành động xa cách của Nhan Tích Phàm mà đau lòng, càng nhìn bộ dáng nàng cố gắng tỏ ra quật cường, mạnh mẽ, tim hắn lại càng đau đớn. Hà cớ gì nàng phải làm như thế, hà cớ gì nàng luôn phải gánh chịu nỗi đau!

Vân Ngọc Diệp đỏ mặt trừng, hung hăng hừ lạnh một cái, sau đó bỏ chạy thật nhanh ra ngoài, không muốn phải trông thấy cảnh tượng này thêm một chút nào nữa.

”Hi công tử, đa tạ.” Nàng mềm mại cất tiếng, chỉ là nghe qua sao lại lạnh lùng quá, xa lạ quá. Sở Vân Hi cười khổ, vội vàng lắc đầu.

”Không cần, bảo vệ người mình yêu là việc mà ta phải làm.”

Nhan Tích Phàm nhíu mày một hồi, môi mấp máy như muốn nói gì nhưng cuối cùng lại thôi, nàng gật đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống giường nhìn hắn.

Cái nhìn này Sở Vân Hi biết nàng muốn nói gì, hắn đặt chén thuốc trên bàn, dặn dò nàng nên uống khi còn nóng, sau đó chậm rãi rời khỏi phòng.

Nhan Tích Phàm nhìn chén thuốc đang bốc lên làn khói trắng nghi ngút, một chút động thể uống cũng không có, nàng ngả lưng nằm xuống, nhẹ nhàng khép chặt bờ mi tú lệ.

Lại nhắc đến Vân Ngọc Diệp tức giận bỏ chạy ra ngoài, nàng ta chạy thật nhanh, thật xa, một lúc lâu quay đầu lại vẫn không thấy bóng dáng phiêu dật mình muốn thấy.

Hắn quả nhiên xem nhẹ nàng!

Vân Ngọc Diệp uất ức khóc thút thít, hung bạo tàn phá đám cỏ xung quanh để hả giận, đến khi mệt thì cũng phải dừng lại.

À ta thì có gì là tốt đẹp chứ! Cũng chỉ được dung mạo tựa thiên tiên, ngoài ra thì còn cái gì hơn nàng! Nàng ở bên hắn suốt mười mấy năm qua, cùng chung sống, cùng học tập, nàng ân cần chăm sóc hắn giống như cô vợ nhỏ, vậy mà hắn không hề cảm động, không hề động tâm!

Không, hắn đã động tâm, chỉ là hắn chưa nhận ra, chỉ là nó còn ủ kín trong lòng chưa được tháo gỡ ra, phải, chính là như vậy!

Nay ở đây lại đứng một cái xuất hiện thể từ đã ước định từ lâu cướp hắn khỏi tay nàng, giành hết tất cả dịu dàng ôn nhu của hắn dành cho nàng. Khốn kiếp, à thật đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chớp mắt Nhan Tích Phàm đã ở đây tròn một tháng, một tháng này không quá dài nhưng cũng không quá ngắn để nàng bình phục tâm tình của mình. Nàng bỗng nhiên phát giác, ly khai Hiên Viên Triệt, chính mình cũng không chết được, chỉ là trái tim có một lỗ hổng rất lớn, ngày ngày rỉ máu, ngày ngày đau đớn rất khó để chữa lành.

Mà nàng lại vô tri vô giác chú ý đến người nam nhân bên cạnh mình suốt một tháng nay. Sở Văn Hi trừ bỏ mỗi sáng đều phải lên núi hái thuốc thì lúc nào cũng ở sát bên người nàng, quan tâm chăm sóc nàng từng chút một, tầm mắt luôn dõi theo nhất cử nhất động của nàng.

Hắn nói nàng đang mang thai, đi đứng phải thật cẩn thận, nếu không sẽ ảnh hưởng thai nhi.

Hắn nói gương mặt nàng lúc nào cũng u buồn một nỗi, chỉ sợ sau này hài tử sinh ra cũng mang gương mặt buồn bã giống nàng, hắn bắt buộc nàng phải cười lên mới mãn nguyện thôi lười thôi nữa.

Hắn nói nàng có nôn nghén đến mức nào cũng không thể không ăn uống gì, thai nhi trong bụng rất cần được bồi bổ, cho nên hắn luôn ngồi bên cạnh bón cho nàng ăn, nếu nàng muốn ới hắn liền tận lực nuốt lưng, vận nội công giúp nàng thoải mái.

Hắn nói . . .

Hắn nói . . .

Nàng bắt giác buồn cười, cười hắn giống một vị tướng công có thể từ lần đầu mang thai, chăm chút cặn kẽ đến điều nhỏ nhất khiến nàng nhiều lần phát cáu. Nàng cũng không phải thể từ của hắn, đứa nhỏ của nàng càng không phải con của hắn, hắn cần chi phải làm thế ?!

Nhưng nàng lại không hề nhận thức được, chính hàng loạt hành động ngốc nghếch này của Sở Văn Hi lại chính là nguyên nhân khiến hắn có một vị trí trọng yếu trong tim nàng!

Lại nói đến vị tiểu thư Vân Ngọc Diệp kia, nàng ta dường như có thâm thù đại hận rất lớn đối với nàng, lúc nào hướng nàng cũng là ánh mắt cừu hận, hận không thể lột da lột thịt nàng. Điều kì lạ là, trừ bỏ lần xung đột lần đầu tiên gặp mặt thì sau này nàng ta cũng không có bất kì hành động gì quá đáng. Nhưng nàng biết, sóng yên biển lặng lúc đầu chính là dự báo cho bão tố điên cuồng phía sau!

Bao lần Sở Văn Hi cùng Vân Ngọc Diệp xuống núi, cảm xúc trong lòng nàng rất ngổn ngang, muốn hỏi . . .

Hiện tại Hiên Viên Triệt như thế nào ? Hắn, hắn có nhớ thương nàng hay không . . .

Nhưng mỗi lần môi vừa động, lời nói lại vô cớ bị nuốt xuống, chôn sâu trong lòng. Nàng sợ, rất sợ đáp án nàng nhận được không như nàng mong muốn. Nàng sợ đáp án sẽ là . . .

”Không có, một chút cũng không nhớ người. Hắn còn mừng rỡ không bằng, người chết đi, người hắn yêu mến Nhan Tích Y liền danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị Hoàng hậu của Bắc Thần quốc, cùng hắn sánh đôi, ngày đêm yêu thương ân ái!”

Nhan Tích Phàm, người vẫn là nên chết tâm đi.

”Tích nhi, nàng lại ngây ngốc rồi.” Sở Văn Hi cười nhẹ, ngồi xuống cạnh nàng, tay đặt lên mái tóc dài mượt của người ngọc mà nhẹ xoa.

Nàng luôn là như vậy, mỗi ngày đều ra đây ngồi, mắt nhìn thẳng tắp đến dãy núi trước mặt, xa xăm vô định.

Cho nên bây giờ hắn cũng không còn lạ lẫm gì nữa, vẫn kín đáo thờ dài, hắn biết nàng đang nghĩ gì, đang nghĩ đến ai . . .

”Ở đây buổi tối gió rất lớn, e là thân thể nàng chịu đựng không nổi.” Vừa dứt lời hắn liền cời ngoại bào của mình, choàng qua khoác lên vai nàng, lập tức nàng được bữa vậy trong hơi ấm cùng hương thơm nhàn nhạt đặc thù của Sở Vân Hi.

Nàng xoay mặt qua nhìn hắn, môi hồng nở ra nụ cười ngọt ngào, “Đa tạ huynh.”

Nàng bây giờ đã không còn tỏ ra thái độ xa cách đối với hắn, có lẽ tấm lòng ôn nhu chân thành của hắn đã khiến nàng thay đổi. Có trời mới biết hắn đã vui mừng đến mức nào.

”Nàng là người ta yêu nhất, điều cần bản này đương nhiên ta phải làm.”

Nụ cười trên môi Nhan Tích Phàm chợt cứng đờ, ánh mắt mang theo khó xử cùng áy náy nhìn đến dung nhan tuấn mỹ ôn nhã của Sở Vân Hi. Hắn vẫn như vậy đối tốt với nàng, bất quá . . .

”Ta . . . “

Tuy nói nàng đã không còn lạnh nhạt với hắn, nhưng tình cảm nàng dành cho hắn cũng chỉ dừng lại ở mức bằng hữu không hơn không kém, luôn giữ một khoảng cách nhất định. Điều này hắn nhìn thấu, cũng không vì vậy mà từ bỏ.

Nhưng là . . .

Tím vẫn thấy đau.

”Ha ha, nàng không cần khẩn trương như vậy, ta cũng không có nói sẽ bắt nàng phải đáp trả tình cảm của ta.” Sở Vân Hi bỗng nhiên cười to một tiếng, lại xoa xoa đầu nàng, làm cho mái tóc gọn gàng xinh đẹp có chút rối.

Nàng cũng cười, nhưng bên trong lại không cười, bởi vì nàng thấy ánh mắt mất mát đau thương của hắn. Bởi vì hắn buồn nên nàng cũng không thể vui nổi!

”Tích nhi, nàng có thấy hai vì sao kia ?” Hắn giơ tay chỉ lên hai ngôi sao đặc biệt nổi bật trên bầu trời đêm.

Nàng gật đầu.

”Ngôi sao bên trái chính là ta, ngôi sao còn lại sẽ là nàng. Nếu được, ta mong muốn bản thân luôn ở bên bảo vệ nàng như thế.”

Sở Vân Hi một bên thâm tình nói, mắt ánh lên vẻ hạnh phúc ngời sáng nhìn chằm chằm hai ngôi sao kia, nhưng lại không để ý đến người ngọc ngồi bên cạnh mình đã sớm cảm động đến rơi nước mắt, nước mắt trong suốt chảy dài trên hai gò má mỹ lệ của nàng.

Sở Vân Hi, huynh vì sao luôn tốt với ta như vậy ?! Ta không muốn, không muốn . . . động tâm với huynh!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

”Hoàng thượng, ngài . . . “

”Ra ngoài!” Hiên Viên Triệt không khách khí quát lớn một tiếng, hắn tức giận ném cả bình rượu đang cầm trên tay, mảnh vỡ sắc nhọn của bình vỡ đầy trên nền đất.

Tổng quản Lương sợ đến mức hai chân run lên bần bật. Hắn đã đi theo hầu hạ Hiên Viên Triệt từ khi hoàng thượng còn là một cậu bé lên ba, nhưng ngày hôm nay chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dạng Tu La đáng sợ này của ngài.

Đôi mắt Hiên Viên Triệt đỏ ngầu, hắn lên từng tơ máu nhỏ. Gương mặt tuấn mỹ phờ phạt như nhánh cây vừa bị tước mất ánh sáng mặt trời, làn da nhợt nhạt hết người chết. Cằm của hắn đã lúng phúng râu, vụn trên người là long bào nhăn nhoe, dơ bẩn. Đây có lẽ là thời điểm chật vật nhất của Hiên Viên Triệt!

”Nhưng . . . “ Đã trôi qua một tháng kể từ khi xảy ra chuyện đó, thế nhưng hoàng thượng vẫn ngày đêm trách móc bản thân, ân hận khôn cùng giày xéo ngài, biến ngài trở thành một con dã thú, một kẻ bọm rượu suốt ngày giam cầm bản thân trong bóng tối! Nếu cứ tiếp tục như thế, hoàng thượng sẽ như thế nào, Bắc Thần quốc sẽ ra sao ?

”Trẫm bảo ngươi cut!” Hiên Viên Triệt rít lên, thanh âm khàn đặc mang theo hơi thở lạnh thấu xương, phượng mâu xinh đẹp tản ra sát ý nồng đậm. Không cần bàn cãi cũng đủ biết ý nghĩa đôi mắt sắc lạnh ấy của hắn: kẻ nào dám lăm miệng làm phiền, hắn liền một đao giết chết kẻ đó!

Tổng quản Lương cuối cùng cũng lắc đầu bất đắc dĩ bước ra ngoài, hần thờ dài một mồi, ngày nào hần cũng đến, nhưng kết quả cuối cùng vẫn như vậy, chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt ra nhìn thôi sao ?

Tổng quản Lương vừa định đóng cửa lại thì một bàn tay trắng nõn xinh đẹp đã cản lại, hần cẩn thận ngược mặt nhìn, là một nữ nhân thanh lãnh cao quý. Nhan Tịch Y!

”Đề ta.”

Nhìn theo tư thế bước đi của Nhan Tịch Y, tổng quản Lương trong lòng thầm cảm thán. Rõ ràng Nhan quý phi xinh đẹp diễm lệ đến thế, tài sắc vẹn toàn, là cực phẩm trong cực phẩm, nếu như so sánh với Hoàng hậu đã khuất, chỉ sợ là vượt xa nhiều lần! Ấy vậy mà Hoàng thượng lại đi si tình với hoàng hậu . . .

”Phạm nhi, là nàng, là nàng đúng không ?”

Nhan Tịch Y vừa bước vào, Hiên Viên Triệt bỗng nhiên điên cuồng lao đến, ôm nàng thật chặt, nước mắt chảy dài, nghẹn ngào nói không thành lời. Nhan Tịch Y cứng đờ cả người, thoáng sững sốt nhưng sau đó lại mỉm cười nhẹ nhàng.

”Thiếp là Tịch Y, không phải là tỷ tỷ.”

Hiên Viên Triệt chao đảo thân thể, vội đẩy mạnh Nhan Tịch Y ra khỏi mình, nhìn một lượt gương mặt vì đau mà méo mó kia, hần nhất thời kích động muốn giết người.

”Là ngươi, chính ngươi hại chết nàng!” Hiên Viên Triệt gầm lên, hần như con mãnh thú xông chuồng, có thể cắn chết Nhan Tịch Y bất cứ lúc nào. Bao phần hận hần đều đem trút lên thân thể mảnh mai của nàng ta.

Nhan Tịch Y khó khăn tránh né chưởng lực của hần, gương mặt trắng bệch tràn đầy sợ hãi.

”Chàng vì Nhan Tịch Phạm mà giết chết thiếp ?”

”Hừ, một nghìn cái mạng của ngươi cũng không xứng để đổi lấy mạng của nàng.” Hiên Viên Triệt cười lạnh, quanh thân nhàn nhạt phả ra hơi thở chết chóc dọa người.

”Không phải phụ thân trước khi qua đời tại sa trường đã viết thư trao gửi thiếp cho chàng, mong chàng yêu thương thiếp hay sao. Chẳng lẽ chàng đã quên ân sư của mình ?” Nhan Tịch Y nói trong nước mắt, nàng ta khiếp sợ đến mức không dám nhìn mỹ nam tử trước mặt.

Hiên Viên Triệt như vừa nghe phải một chuyện cực kì khôi hài, hần cười một tràng dài thanh lãnh cao ngạo, vung tay áo một cái, hần bước đến bóp chặt cằm thon của Nhan Tịch Y.

”Trẫm nào dám quên ân nghĩa năm xưa. Nhưng là Nhan tướng quân muốn trẫm đối đãi thật tốt với nữ nhi của ngươi, mà ngươi là nữ nhi ruột thịt của ân sư hay sao ?”

Một lời nói của Hiên Viên Triệt cũng đủ làm cho Nhan Tịch Y hoa dung thất sắc, nàng ta run rẩy từng hồi, cổ vùng vẫy thoát khỏi ma chưởng của Hiên Viên Triệt.

Hần! Thì ra hần đã biết tất cả . . .

”Kì thực ngươi chỉ là đứa con oan của nương ngươi cùng một tên gia đình. Nhan tướng quân không biết sao ? Ha, người đã biết từ rất lâu, nhưng ngươi vẫn giấu kín, vẫn đối xử mẹ con ngươi thật tốt! Nhưng các ngươi lại lấy oán báo ân, hãm hại nữ nhi thân sinh của người!”

Không kịp để cho Nhan Tịch Y tiếp thu, Hiên Viên Triệt lại hung ác nói tiếp.

”Ngươi nghĩ trẫm vì yêu mến tài sắc của ngươi mà thú ngươi sao ? Mơ tưởng! Nàng so với ngươi tốt hơn gấp trăm nghìn lần! Thú ngươi cũng chỉ để ngươi chịu đủ hành hạ, ném đủ mùi vị bị khinh thường, ghét bỏ!”

Nhan Tịch Y trợn trừng mắt, không dám tin vào những gì mình nghe thấy. Nàng đã tưởng rằng bản thân mình là đệ nhất tài nữ, không một nam nhân nào có thể thờ ơ với nàng, vậy mà, trở trêu thay, nàng lại không sánh bằng một xấu nữ!

”Người đâu! Đem Nhan quý phi nhốt vào Thiên Khải cung, không có lệnh của trẫm, không cho phép ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Là Hoàng Hậu Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.